

SED
CKS

602

ஆய்வரங்கு மாநாட்டுக் கட்டுரைகள்

Seminar Conference Proceedings

M.C.I(P) No. 136/5/90.

சிங்கப்பூரில் தமிழும்
தமிழிலக்கியமும்

Tamil Language and
Literature in Singapore

7

சிங்கப்பூர்ப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவை

NATIONAL UNIVERSITY OF SINGAPORE
TAMIL LANGUAGE SOCIETY

fPL
4760
T15
7

ORE
SIA
TION

ED
KS

பொருளடக்கம்

I மொழி இலக்கியம்

எண்	பேச்சாளர்	தலைப்பு	பக்கம்
1.	டாக்டர் அ. வீரமணி	சிங்கை தமிழ் நாவல்களில் பல இன சமூதாய சிந்தனைகள்	1
2.	திரு எம் கே நாராயணன்	எதிர்காலத்தில் தமிழ்	4
3.	திரு கார்த்திகேசு	மலேசியா சிங்கை தமிழ் இலக்கியங்களின் தற்காலத் தன்மைகள்	9
4.	திரு டி. எஸ். மோகனம்	ஆங்கிலத் தமிழ்	11
5.	திரு கா. இராமையா	இரட்டைக் காப்பியங்கள்	13

II கல்வி

6.	திரு நடராஜன்	இந்தியக் குழந்தைகளின் கல்வி மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகள்	16
7.	டாக்டர் வனிதா சரவணன் & திருமதி மகா ஸ்ரீ பதி	சிங்கப்பூர் பள்ளிகளில் தமிழ் மொழி பயிற்றுவிப்பில் பேச்சுத்தமிழுக்கு முக்கியத்துவம்	19

III சமூதாயப் பிரச்சினைகள்

8.	திருமதி தம்பையா	மன உழைச்சல் கொண்ட இந்தியக் குடும்பங்கள்	21
9.	திருமதி கல்யாணி மேத்தா	குடும்ப உறவுகள்	23
10.	டாக்டர் குமரபதி	சிங்கப்பூரில் போதைப் பொருள் புழக்கமும் இந்தியர் சமூதாயமும்	26

வகைப்பாடு

11. லாக்டர் பி எச் ச்சியா இந்தியர்களிடையே தற்கொலை 28

IV நமது சாதனைகள்

12. திரு நல்லையா & துணைப்பாட வகுப்புகள் 81
கமாரி விஜயலட்சுமி
13. கமாரி ஷனிலா மக்கள் கழக இந்திய பண்பாட்டு 83
கழுக்கள் பேரவை
14. கமாரி கலைவாணி & சிங்கையில் தமிழ் மாநாடுகள் 85
திரு மலர் வேந்தன்
15. கமாரி பரமேஸ்வரி தமிழ் மொழி ஆய்வும் புத்தக 87
வெளியீடுகளும்

மற்றும்

CONTENTS

(I) LANGUAGE AND LITERATURE

NO	SPEAKER	TOPIC	PAGE
1)	Dr A. Veeramani	Multi-racialism in Singapore Tamil Novels	42
2)	Mr M.K. Narayanan	Tamil in the Future	45
3)	Mr Karthigesu	Current Trends in Malaysian and Singapore Tamil Novels	48

(II) EDUCATION

4)	Mr Natarajan	Steps to Improve Educational Performance of Indian Children	50
5)	Dr Vanitha Saravanan & Mrs Maha Sripathy	Giving Emphasis to Spoken Tamil in Tamil Language Teaching in Singapore Schools	53

(III) SOCIAL PROBLEMS

6)	Mrs L. Thambyah	Indian Families Under Stress	57
7)	Mrs Kalyani Mehta	Family Relationships	60
8)	Dr S. Kumarapathy	Drug Addiction in Singapore and the Indian Community	63
9)	Dr Chia Boon Hock	Suicide Among Indians	71

(IV) OUR ACHIEVEMENTS

10)	Mr Nalliah & Miss Vijayaletchimi	The Workings of the Tuition Project	74
11)	Miss Shahilla	People's Association Indian Cultural Groups Co-ordinating Council	77
12)	Miss Parameswari	Research in Tamil and Tamil Book Publications	79

முன்னுரை

சிங்கப்பூரில் தமிழு ம தமிழிலக்கியமும் என்ற தலைப்பில் தேசிய பல்கலைக் கழக தமிழ்ப் பேரவையின் ஏழாவது ஆய்வரங்க மாநாடு ஆகஸ்டு 19,20 (1989) தேதிகளில் சிறப்பாக நடந்தேறியது. இம்மாநாட்டில் படைக்கப்பட்ட கட்டுரைகளில் அடங்கியிருக்கும் பொன்னான கருத்துக்கள், அழிந்துவிடாமலிருக்கவும், மொழி மற்றும் சமூக வளர்ச்சிக்கு ஏணிப்படியாக இருக்கவும் உதவும் பொருட்டு நூல் வடிவம் பெற்று உங்கள் கைகளில் இந்நூல் உலாவுகிறது என்றால் அந்த வெற்றி எங்கள் பேரவைக்குக் கிடைத்த ஒன்றல்ல தமிழர்களுக்கும் தமிழ் சமுதாயத்திற்கும் கிடைத்த வெற்றியாகும்.

மாறிவரும் சூழலில் குடும்பங்கள் என்ற கருப்பொருளுடன், நம்மவரிடையே நிலவி வரும் சமூகப் பிரச்சினைகள் இவ்வாய்வரங்கில் ஆராயப்பட்டன. இந்தியர்களின் தற்கொலை விகிதமும், கல்வித் தரமும், குடும்பப் பிரச்சினைகளும் மட்டுமல்லாது தமிழ் மொழி பற்றிய முத்தான கட்டுரைகளும், தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய படைப்புகளும் ஒரு எண்ணக்குவியலேயே இங்கு உருவாக்கியுள்ளது.

இதோடு நின்று விடாமல் " நமது சாதனைகள்" என்ற புதிய முயற்சியின் விளைவாக, பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் படைத்த கட்டுரைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்றன.

இத்தருணத்தில் கட்டுரைகள் படைத்த நண்பர்களுக்கும், எங்கள் பேரவையின் ஆலோசகர் டாக்டர் வீரமணி அவர்களுக்கும், இந்நூல் வெளிவர உதவிய அனைவருக்கும், தமிழ்ப் பேரவை தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

தமிழ் ஆய்வுக்கு அடிக்கல்லாக இருக்கும் ஆறு நூல்களுடன் இந்த ஏழாவது நூலையும் தமிழ்ப் பேரவை பெருமையுடன் சமர்ப்பிக்கிறது.

அன்புடன்

ஆசிரியர்
சிவகந்தன்

14. 07. 1990

சிங்கை தமிழ் நாவல்களில் பல இன சமுதாய சிந்தனைகள் டாக்டர் அ. வீரமணி

சிங்கப்பூர் தமிழ் நாவல்கள்

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் நாவல் என்று எதனைக் குறிப்பிடுவது? நாவல் எழுதிவெளியிட்ட காலத்தில், நாவலாசிரியர் சிங்கப்பூரில் தங்கியிருந்து எழுதி வெளியிட்டிருந்தால் அதனை சிங்கப்பூர்த் தமிழ் நாவல் எனப் பாராட்டுவது ஒரு நிலை. குடியரசின் தமிழ் நாவல்கள் அனைத்தும், நாவலாசிரியர்கள் சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்த காலத்தில் வெளியிடப்பட்டவை. அவை தமிழ் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டாலும் தமிழகத்திலும் சிங்கப்பூரிலும் வெளியீடு கண்டன.

குடியரசின் அரசியல் வரலாறும் தமிழ் நாவல்களுக்கு மற்றுமோர் வரையரை விதிக்கிறது. 1963 ஆம் ஆண்டு வரை சிங்கப்பூர் மலாயாவின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்பட்டது. 1965 வரை தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மலேசிய உணர்வோடு எழுத ஊக்குவிக்கப் பட்டனர். சிங்கப்பூர் தனி நாடாகியபோது பல எழுத்தாளர்கள் மனப்போராட்டத்திற்கு உள்ளாகினர்.

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் நாவல் எனப்படுவது நிலவியல், அரசியல், பண்பாடு முதலானக் கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகக் கருதப்பட வேண்டியுள்ளது. நிலவியல் அடிப்படையில் அது தமிழகத்தையும் மலாயாவையும் உள்ளடக்கி நிற்கும். அரசியல் அடிப்படையில் பல வரலாற்று படிக்களை அது பெற்றிருக்கும். பண்பாட்டு அடிப்படையில் சிங்கப்பூர்த் தமிழ் நாவல்களின் எல்லை தமிழகத்தையும் மலாயாவையும் உள்ளடக்கி நிற்கிறது.

தமிழ் நாவல்களின் பல இனச் சமுதாயப் பின்னணி

சிங்கப்பூரில் தோன்றும் எவ்விதத் தமிழ்ப் படைப்பும், தமிழர்களுக்கென தமிழிலேயே படைக்கப்பட்டாலும், அது பல இனச் சமுதாயப் பின்னணியிலேயே எழுகிறது.

சிங்கப்பூரில் இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை குறைவானதாக இருந்தும், 1987 ஆம் ஆண்டு நாம் தமிழ் இலக்கிய நூற்றாண்டினைக் கொண்டாடியபோது தமிழ்ப் படைப்புக்கள் குறிப்பிடத் தக்க அளவுக்கு பெருகியிருந்தன.

சிங்கப்பூரின் வரலாற்றில் பல இனச் சமுதாயம் எனும் சித்தாந்தம் எவ்வாறெல்லாம் மாற்றம் கண்டுள்ளது என்பதை அட்டவணை ஒன்றில் காணலாம்.

1940	1950-1965	1965-1978	1978-1988	1988 - >
ஆங்கிலேயர்கள்	மலாயா	சிங்கப்பூரர்	சிங்கப்பூரர்	சிங்கப்பூரர்
இதர மக்கள்	இதர மக்கள்	மலாய் சீனர் இந்தியர்	சீனர் மலாய்- இந்தியர்	சீனம்- மலாய் இந்தியரும் இதர மக்களும்

- * 1940 ஆங்கிலேயர் உயர்மட்ட சமூகமாக மதிக்கப்பட்டனர்.
- * 1950 - 1965 சிங்கப்பூரர் பல இனச் சமுதாயத்தை முன்வைத்துச் செயல்படும் ' மலேசியன் மலேசியா ' எனும் சித்தாந்தத்தை வலியுறுத்தியது.
- * 1965 - 1978 சிங்கப்பூரர் என்ற சித்தாந்தம் வலியுறுத்தப்பட்டது.
- * 1978 - 1988 சிங்கப்பூரர் என்ற சமூகப் படிவம், சிங்கப்பூரின் இறுதி நோக்கமாகப் பேசப்பட்டாலும், மூன்று முக்கிய இனங்களும் சமத்தகுதியை நாடக்கூடாது எனும் சீர்தனையும் ஆங்காங்கே எதிரொலித்தது.
- * 1988 - பல இனச் சித்தாந்தத்தில் மூன்றாவது நிலையில் இருந்த இந்தியர்கள், இதர இனங்களுடன் இணைக்கப்பட்டு இந்தியரும் இதர இனங்களும் எனும் பிரிவில் வைக்கப்பட்டனர்.

இந்தியர்கள் மொழியாலும், இன உணர்வாலும், பண்பாட்டுக் கூறுகளாலும் ஒரு மித்த இனமாக மாறமுடியாது இருந்து வருகின்றனர். சனர்களையும் மலாய்க்காரர்களையும் பொறுத்தவரையில் இந்தியன் எனப்படுபவன் தமிழ்ப் புழங்கும் இந்தியராகவும் இந்துவாகவும் இருக்க வேண்டுமெனக் கருதுகின்றனர். அரசு தமிழை ஆட்சிமொழியொக்கினாலும் தமிழ் தென்னிந்தியர்களின் மொழியாக மட்டும்தான் மாறியிருக்கிறது. இன உணர்வும் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் தமிழர்களைக் கூட ஒரு இனமாக கருதவிடவில்லை.

இந்தப் பின்னணியில் தமிழில் எழுதும் எந்தப் படைப்பாளாலும் கடைப்பிடிப்பதற்கு இரண்டு வழிகள்தான் உள்ளன. ஒரு நிலையில் தமிழர் சமுதாயத்திற்கு உள்ளாகவே தனது கதைக் களனைச் சுருக்கிக்கொள்ளலாம்; அல்லது தமிழ் சமுதாயத்தைத் தனது மேடையாகக் கொண்டு, சிங்கப்பூரில் பல இனச் சமுதாயத்தையே ஒரு நோட்டமிடலாம்.

பல இனத் தொடர்புகள்

பொதுவாக சிங்கப்பூரில் வெளிவந்துள்ள நாவல்களைப் படிக்கும் எவரும் அவற்றைக் குறைகூறுவதற்கு எளிதாக எடுத்துக் காட்டுக்களைக் காட்டலாம். ஆயினும் எல்லா நாவல்களிலும் பொதுவான கருப்பொருள்கள் சிலவற்றை நாம் காணமுடிகிறது. தமிழ்ப் புழங்கும் சமுதாயத்தின் சிக்கல்கள் எடுத்தியம்பப்படுகின்றன, பெண்கள் முக்கியமான கருப் பொருளாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

சிங்கை மா. இளங்கண்ணன் எழுதிய 'அலைகள்', பெரி. நல பழனிவேள் எழுதிய 'உணர்வின் அலைகள்' எனும் நாவல்கள் பல இனச் சமுதாயத் தொடர்புகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு அமைந்தவை. 'அலைகள்' எனும் நாவல் இந்தியர்கள் சீனர்கள் ஆகிய இனத்தாரிடையே நிலவும் தொடர்புகளை ஆராய்கிறது. 'உணர்வின் அலைகள்', இந்தியர்-மலாய்க்காரர் இடையே நிலவும் உறவுத் தொடர்புகளை விளக்குகிறது.

அலைகள் நாவலில் பல இனச் சமுதாயத் தொடர்பு பற்றிய சிந்தனை சீன- இந்திய வம்சாவழியைச் சார்ந்த இரண்டு இளையர்கள் மத்தியில் நிகழும் காதலாகத் தொடங்குகிறது. இருவரின் காதல், இரு இனங்களுக்கிடையே புதைந்து கிடக்கும் இன உணர்வுகளை வெளிக்கொணர உதவுகிறது.

உணர்வின் அலைகள் எனும் நாவலில் சைவானி எனும் மலாய்-முஸ்லீம் பெண் தமிழ் இந்துவான முருகவேளைக் காதலிக்கிறாள். அவர்களுடைய நட்பு வளர்ந்தாலும், பல இன - பல சமயத்தவரிடையே நிகழக்கூடிய திருமணம் சிக்கல் மிகுந்த ஒன்றாகக் காட்டப்படுகிறது.

இரண்டு படைப்புக்களிலுமே வேற்றினப் பெண்கள் தமிழர்களாகவே மாறிவிடுகின்றனர். அவர்கள் தமிழை நன்கு பேசவும், புடவைகள் கட்டவும், இந்தியப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பின்பற்றவும் செய்கின்றனர்; மேலும் பெண்கள் பிற இன ஆண்களை நாடிச் செல்வதாகக் காட்டப்படவில்லை.

இன அடையாளம்

இனம் - மொழி- பண்பாடு ஆகியவை ஒன்றொடொன்று தொடர்புடையவை என்பதை பழநிவேலன் வலியுறுத்தியும், இளங்கண்ணன் நிராகரித்தும் எழுதியிருப்பதை அவர்களின் நாவல்கள் காட்டுகின்றன.

பல இனச் சமுதாயச் சூழலைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நாவல் படைக்கும் எழுத்தாளர்கள், தமிழர் அல்லது இந்தியரின் இன அடையாளத்தை எவ்வாறு பாதுகாக்கின்றனர்?

தமிழை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகப்படிவத்தை இந்தியர்களின் அடையாளமாகக் கொண்டுவர ஒரு சாரர் பாடுபட்டால், தமிழை விடுத்த சமூகப் படிவத்தையே படித்தவர்களும் - பதவியில் உள்ளவர்களும் நிலைநாட்ட முயலுகின்றனர். இப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களும் இதர முன்னணித் தலைவர்களும் திராவிட இயக்கத்தின் கொள்கைகளைத் தங்கள் ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பல இனச் சமுதாயத்தில் நமது தனித்தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது பற்றி நான்கு வழிகளில் நாவலாசிரியர்கள் சிந்தித்துள்ளனர். தமிழ் மொழியை இனத்தின் அடையாளமாகக் கொள்வது, இனத் தூய்மையைப் பாதுகாத்தல், தமிழிலக்கியத்தின் வழி தனித்தன்மையைப் பிறருக்கு உணர்த்துதல், அதோடு தமிழரின் தனித்தன்மையைப் பிறருக்குக் காட்டுதல் முதலானவை இந்தத் தனித்தன்மையின் கூறுகளாக நாவல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இனத்துாய்மை இரண்டு நாவலாசிரியர்களின் கவனத்தை மிகவும் ஈர்த்துள்ளது. பல இனக் கலப்புத்திருமணத்தால் தமிழினம் அழியாமல் இருக்க தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடையாளங்களை வலியுறுத்துகிறார்.

சிக்கல்களைக் காட்டும் நாவலாசிரியர்கள், தமிழ் இன அடையாளத்தை நிலைநிறுத்த என்ன வழிகளைக் காட்டியுள்ளனர்? இதற்கு தமிழிலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சில வழிமுறைகளை எல்லா நாவலாசிரியர்களும் முன்வைக்கின்றனர். 'தூயரப்பாதை' எனும் நாவலை எழுதிய பெருமாள், திருக்குறளை வாழ்க்கை வழிகாட்டியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். 'செல்வி' எனும் நாவலைப் படைத்த ஏ. பி. சண்முகம் திருவள்ளுவரையும் திரு வி. க. வையும் பயிலத் தூண்டுகிறார். தமிழின அடையாளத்துக்கு வேண்டிய அனைத்துமே தமிழிலக்கியத்தில் இருப்பதாகப் பழநிவேலன் குறிப்பிடுகிறார்.

முடிவு

முற்றும்

எதிர்காலத்தில் தமிழ் எம் கே நாராயணன்

தமிழ் தொன்மையான மொழி. இலக்கியம் படைத்தமொழி. அதன் எதிர்காலம் வலுவானது. தமிழ் அழியாத மொழி. அழிக்கப்பட முடியாத மொழி என்று உறுதியாக நம்பமுடியுமா? அறுதியிட்டுக் கூற முடியுமா? ஆம்! என்றும் கூறலாம். இல்லை என்றும் கூறலாம்.

சிங்கப்பூர் - சிறிய நாடு. தமிழர்கள் எண்ணிக்கையோ ஏறத்தாழ ஒரு லட்சத்து பத்தாயிர மாக இருக்கலாம். எனவே தமிழின் எதிர்காலம் சிந்திக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

தாய்மொழி பேசப்படாமல் இருந்தால் - எழுதப்படாமல் இருந்தால் - வேற்று மொழிச் சொற்கள் மிகுதியானால் - வேற்று மொழி அல்லது மொழிகள் அதிகம் பேசப்பட்டால் எழுதப்பட்டால் - அந்தத் தாய் மொழி மறைந்து விடும்.

1. கல்விக் கூடங்களில் பயிலல்
2. அரசு தரும் ஊக்கம்
3. ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடுதல்
4. சமூக அங்கீகாரம்

இந்த நான்கு வழிகளிலும் ஒரு மொழி பயன்படுத்தப் படாவிட்டால் அந்த மொழி மறைந்தொழியும்.

மொழி பெரும்பாலான மக்களால் - எளிதில் புரிந்து கொள்ளத்தக்கவகையில் இருக்க வேண்டும். ஒரு மொழியானது "ஓர் அந்தஸ்த்துக்குரிய மொழியாக" உயர்த்தப்பட்டால் அந்த மொழி செழிப்படைவதற்குப் பதில் - செழுமை குன்றுவதற்கு வாய்ப்புண்டு. சமஸ்கிருதம் - லத்தீன் போன்ற மொழிகள் உயர்வனவாக - சராசரி மக்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாதவனவாக இருந்தன. உயர் மக்களால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளக் கூடிய மொழிகளாக இருந்தன. இந்தக் காரணத்தால் அவை மறைந்தன. மக்களிடையே பரவலாக இருந்த மற்ற மொழிகள், அந்த மொழிகளைத் தங்கள் மொழிகளோடு இணைத்துக் கொண்டன. சமஸ்கிருதம் மற்ற இந்திய மொழிகளால் கொல்லப்பட்டது.

பேசும் மொழி, எழுதும் மொழி இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் எல்லா மொழிகளிலும் வேறுபாடு உண்டு. "பேச்சுத் தமிழ்" பரவலாக இருப்பதால் அதனையே தரமான மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம் என்பது சிலரின் கருத்து.

ஈ. வே.ரா. பெரியார் - காமராஜர் ஆகிய இருவரும் இரு பெரும் தமிழினத்தலைவர்களாக இருந்தனர். அந்த இருவரும் எளிமையான பேச்சுத் தமிழில் பேசி தமிழ் உணர்வையும், அரசியல் விழிப்புணர்வையும் தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுத்தினர். ஆனால் பேச்சுத் தமிழில் பேசியதை ஆதாரமாகக் கொண்டு பேச்சுத் தமிழே போதும் என்று முடிவு செய்யவும் முடியாத நிலைமை நமக்கு.

ஒரு மொழி நாட்டுக்கு நாடு, மாநிலத்துக்கு மாநிலம் மாறக்கூடியது. பேசும் தன்மையும் மாறும். தமிழும் இவ்வாறு தமிழ் நாட்டின் பல பகுதிகளில் வேறு வேறு விதமாகப் பேசப்படுகிறது. அந்த மாவட்டங்களுக்குரிய சில சொற்களும் பேச்சு நடையிலும் எழுத்து நடையிலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஒரு காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் பேசப்படும் தமிழே செந்தமிழ் என்றும் - பிற்பகுதியில் கருதப்பட்டது. ஒரு சிலர் தஞ்சை நாட்டுத் தமிழே செந்தமிழ் என்று வாதிட்டனர்.

தமிழில் ஏறக்குறைய இரண்டு லட்சத்து எண்ணாயிரத்து பத்து சொற்களுக்கு மேல் உண்டு. சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி இரண்டு லட்சத்து எண்ணாயிரத்து எண்ணூற்று எண்பது சொற்களுக்கு மொழி விளக்கம் தந்திருக்கிறது.

தமிழில் பல வேற்று மொழிச் சொற்கள் தமிழோடு கலந்துவிட்டன. இன்று அந்தச் சொற்கள் நம் பேச்சு மொழியில் கலந்துவிட்டன. போர்த்துக்கீசிய சொற்கள் 6, தெலுங்கு 34, கன்னடம் 4, அரபு பாரசீகம் இந்துஸ்தான் 411, ஆங்கிலம் 486 என பல வேற்று மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன என்று திவான் பகதூர் பலானந்தம்

பிள்ளை என்பவர் தமது அகராதியில் குறிப்பிட்டிருப்பதாக அ. கி. பரந்தாமனார் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு ஒரு மொழியில் பல வேற்று மொழிச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுவது இயற்கையே. ஆங்கிலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் -இன்று அது உலகப் பொது மொழியாக இருக்கின்றது. பாதிக்கும் மேற்பட்ட சொற்கள் மற்ற உலக மொழிகளில் இருந்து வந்தவை. ஆங்கிலம் மட்டும் இவ்வாறு பிற மொழிச்சொற்களை தனதாக்கிக் கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் இன்று உலகத் தொடர்பு மொழியாக அது வளர்ச்சி அடைந்திருக்காது.

இன்று நான்கு வயது குழந்தையைப் பெற்றோர் முதலில் பாலர் பள்ளிக்கு அனுப்புகின்றனர். அங்கே ஆங்கிலம் - மாண்டரீன் மொழி கற்பிக்கப்படுகிறது. தமிழ்ப்பேசும் குடும்பமாக இருந்தால் -வேற்று இரு மொழிகளை அந்தக் குழந்தை எதிர் நோக்குகிறது. ஆங்கிலம் பேசும் குடும்பமாக இருந்தால் அதற்குப் புரியாத மொழியாக இருப்பது மாண்டரீன் மொழியே. தற்போது ஆங்காங்கே தமிழ்க் கற்பிக்கும் பாலர் பள்ளிகள் தோன்றி இருக்கின்றன. ஆனால் தேவைக்கு ஏற்ப அமையவில்லை. ஒரே ஒரு பள்ளி மட்டும் நாள்தோறும் இரண்டு மணி நேரத்திற்கு நடத்தப்படுகிறது. 19 சமூக நிலையங்களில் ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டும் காலை 9.30க்கும் 11 மணிக்கும் இடையில் நடத்தப்படுகிறது.

அவ்வாறு அந்தப் பள்ளிக்குச் செல்லும் ஒரு குழந்தை - தமிழ்ப் பேசும் குடும்பத்தில் இருந்து வந்திருந்தால் - ஆங்கிலம் மட்டுமே புதிய மொழியாக இருக்கும். ஆங்கிலம் பேசும் மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததாக இருந்தால் தமிழ் மட்டுமே புதிய மொழியாக இருக்கும்.

தொடக்கப்பள்ளிக்குச் செல்லும் ஒரு குழந்தைக்கு முதலில் -தமிழ்தான் கடினமான பாடமாக இருக்கின்றது. காரணம் பேச்சுத் தமிழை அறிந்திருந்த குழந்தைக்கு எழுத்துத் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகிறது. ஆங்கிலம் அந்தக் குழந்தை - பேசியது போல கேட்டது போலவே அமைந்திருக்கின்றது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் நாட்டில் உருவாக்கப்பட்ட பாடநூல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பின்னர் பாடத்திட்ட மேம்பாட்டுக் கழகத்தினர் உள்ளூரிலேயே பாடநூல்களை உருவாக்கி வருகின்றார்கள். அழகிய நடை, நல்ல தமிழ்ச்சொற்கள், ஆழமான கருத்துக்கள், உவமைகள், இணை மொழிகள், பாட நூல்களில் காணப்படுகின்றன. தயாரிப்புக் குழுவினர் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் ஆண்டுக்கு சராசரி ஆயிரம் பேர் உயர்நிலை சாதாரண நிலைத் தேர்வு எழுதி இருப்பார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்படி என்றால் ஏறத்தாழ 20,000 பேர் தமிழில் உயர்நிலைப் படிப்புப் படித்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். தமிழில் பேசுவோ எழுதவோ ஓரளவு ஆற்றல் பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த நிலைமை இல்லை. இதே கட்டத்தில் மற்றொன்றையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டு இரண்டாம் மொழித் தேர்வில் -சீனம் மலாய் ஆகிய மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றோரின் விழுக்காடு கூடியது. தமிழ் எடுத்தோரின் விழுக்காடு குறைந்திருக்கிறது.

1989 ம் ஆண்டு இரண்டாம் மொழித் தேர்வு - முடிவுகள் - மூன்று ஆண்டுகள் ஒப்பீடு.

	1987	1988	1989	88/89
தமிழ் (%)	90 (1057)	87.2 (1069)	87 (1000)	0.2
சீனம் (%)	86.9 (27242)	85.8 (28713)	87.9 (29817)	+2.1
மலாய் (%)	87.7 (5522)	89.2 (5239)	89.4 (4935)	+0.2

ஒரு மொழி ஓர் இனத்தில் ஆழமாக வேரூன்றி இருக்கின்றது என்பதற்கு அந்த மொழியில் படைக்கப்படும் படைப்பிலக்கியம் சான்றாகும்.

	1960கள்	1980கள்	புதியவர்கள்
சிறுகதை	15	25	10 (7)
வானொலி நாடகம்	12	10	3
மேடை நாடகம்	13	7	1
கவிதை (மரபு)	25	19	4

சிறுகதையை எடுத்துக் கொண்டால் கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் ஓரளவு வளர்ச்சி என்றே கூறலாம். புதியவர்கள் 10 பேர் என்றாலும் அந்தப் பதினமரில் மூவர் சிங்கப்பூரில் இருக்கும் நிரந்தர குடிமக்கள். எனவே, கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் எழுவர் மட்டுமே, இங்கேயே கல்வி கற்றவர்கள்.

வானொலி நாடகம் 1960களில் 12 பேர் தொடர்ந்து எழுதினர். அவர்களுள் இருவர் 1980களில் எழுதுவது இல்லை. அல்லது வெளிநாடு சென்று விட்டனர். 1980களில் பத்து பேரே தொடர்ந்து எழுதினர் அதில் மூவர் மட்டுமே புதியவர்கள்.

மேடை நாடகம் பரிதாபத்துக்குரிய நிலைமையில் இருக்கின்றது. 1980களில் ஏழு பேரே எழுதினர். அவர்களுள் ஒரே ஒருவர் தான் மேடை நாடகம் எழுதியவர்களில் புதியவர்.

அன்று தொட்டு இன்று வரை கவிஞர்கள் ஒரு மொழியின் காவலர்கள் என்று போற்றப்படுபவர்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கையை இப்போது பார்ப்போம். 19 பேர் இப்போது கவிதைத் துறையில் புலமை உடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்றால் அவர்களுள் நால்வர் மட்டுமே இங்கேயே படித்து மரபுக் கவிதையோ, புதுக் கவிதையோ எழுத ஆற்றல் உடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

எனவே படைப்பிலக்கியம் கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் வளர்ச்சி அடையவில்லை.

45 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளிடம் ஆங்கிலம் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் உரையாடுகின்றார்கள். இந்த வயதுக்குட்பட்டவர்களில் உயர் பதவி வகிப்போர் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்துகின்றனர். 25 வயதுக்கும் 35 வயதுக்கும் இடைப்பட்ட பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளிடம் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடுகின்றனர். சிலர் மறந்தும் கூட தமிழைப் பயன்படுத்துவதில்லை. இவ்வாறு இவர்கள் ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்துவதால் அவர்கள் குழந்தைகளும் எதிர்காலத்தில் ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்துவார்கள். இதுவே ஆபத்தானது.

உலக மக்கள் தொகைகளில் ஏறத்தாழ 200 கோடி மக்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழி அறிந்தவர்களாக இருக்கின்றார்கள். கருவில் இருக்கும் போதே ஒலிகள் குழந்தைக்குக் கேட்கின்றன என்பது ஆய்வாளர்களின் கண்டு பிடிப்பு.

கரு தரித்து 24வது வாரத்தில் கொக்லிய (Cochlea) மற்றும் செவிப்புலன்கள் (Sensory End Organs) செயல்படத் தொடங்குகின்றன. 28வது வாரத்தில் கருவில் இருக்கும் குழந்தைக்கு தாயாரின் இதயத் துடிப்பு, குடல்களில் ஏற்படும் ஒலிகள், வெளியில் பேசப்படும் குரல், இருமல், தும்மல் போன்றவை கேட்கின்றன. எனவே, கருவில் இருக்கும்போதே ஒரு மொழியைக் கேட்டுக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். குழந்தைப் பிறந்து அதற்கு வயதாக வயதாக சொற்களை அதிகம் அதிகமாகக் கற்கின்றன.

இரு மொழிகளிலோ, மூன்று நான்கு மொழிகளிலோ பேசக் கூடியவர்கள் புலமை உடையவர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஐக்கியநாட்டு நிறுவனத்தில் மொழி பெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றும் Georges Schmidt என்பவர் 30 மொழிகளில் சரளமாகப் பேசக் கூடியவர். மேலும் 36 மொழிகளை மொழிபெயர்க்கக் கூடியவர். இவர் 'கிண்ணஸ்' உலக சாதனை புத்தகத்தில் இடம் பெற்றிருக்

கிறார்.

பேசும் மொழிக்கு ஊறு விளைவிக்கும் வண்ணம், பாதகம் செய்யும் வண்ணம் - அமையும் ஒரு சாதனமாக இன்று தமிழ்ப் படங்கள் வீடியோ வடிவில் பவனி வருகின்றன. ஒளியோடு ஒலியும் தந்து தமிழ்ச்சுவை, தமிழ் இனிமை ஆகியனவற்றைக் குறைக்கின்றன. உரைபாடல்கள் ஆங்கிலம் கலந்த தமிழில் - பேச்சு நடையில் - கொச்சையான சொற்களில் பேசப்படுகின்றன. அதிகம் அதிகமான படங்களைப் பார்ப்பதாலும், "வந்தாச்சு, போயாச்சு... கட்டிப் பிடிச்சுக்கிட்டாச்சு" போன்ற சொற்களைப் படங்கள், பாடல்கள் மூலமாகக் கேட்பதாலும் தமிழ் வளர்ச்சி பாதிப்பும்.

இனி குழந்தைகளுக்கு வைக்கப்படும் பெயர்கள் பற்றிக் காண்போம்.

கிருஷ்ணன் கோவிந்தசாமி சுப்பிரமணியம் சரஸ்வதி கார்த்திகேயன் கணபதி கோபாலன் பார்வதி லட்சுமி தேவகி சங்கரி	மதியழகன் இளங்கோ மாறன் பாரி வளவன் திருநாவுக்கரசு நெடுஞ்செழியன் மங்கையர்க்கரசி கயல்விழி மலர்விழி இனியன்	நிஷாந்தன் சதீஷ் கணேஷ் நிரோஷ் ராக் கேஷ் ரேகா கமல் விமல் நிஷாந்தனி யஷீலா புதீன்
--	---	---

ராமனும் போய்விட்டான். கோவிந்தனும் "கோவிந்தா". நாராயணன் தூங்கிவிட்டான். திருநாவுக்கரசனும், இளங்கோவும் "பஞ்சாங்கம்" படிக்கப் போய் விட்டார்கள். இப்போது இருப்பவர்கள் நீஷாவும், நிரோஷாவும் தான்.

சற்றுமுன் நான் கூறிய சில கருத்துகளின் அடிப்படையில் இப்போது இருக்கும் சூழ்நிலையைக் தளமாகக் கொண்டு பார்த்தால் எதிர்காலத்தில் தமிழ் எந்த நிலைமையில் இருக்கும் என்பதை ஓரளவு கணிக்க முடியும்.

1. பெரும்பாலும் பள்ளியில் படிக்கும் காலக்கட்டத்தில் மட்டும் தான் ஒரு மாணவன் தமிழ்ப்படிப்பான். எழுதுவான். அதாவது தமிழ் பாட நூல் மொழியாக மட்டும் இருக்கும்.
2. தமிழில் பேசுவது குறையும். அப்படியே பேசினாலும் ஆங்கிலம் இன்னும் சற்று அதிகமாக இடை இடையே கலக்கும்.
3. மூன்றாவது தலைமுறையினரிடம் (அதாவது 25 வயதுக்கும் 35 வயதுக்கும் இடைப்பட்ட வயதினரிடம்) ஏறத்தாழ 80 விழுக்காடு குடும்பங்களில் ஆங்கிலமே பேசப்படும். மீதமிருக்கும் 20 விழுக்காடு குடும்பங்களும் காலப்போக்கில் ஆங்கில மொழியைப் பயன்படுத்தும்.
4. ஒருவரோடு மற்றொருவர் பேசும்போது ஆங்கிலத்தையே மிகுதியாகப் பயன்படுத்துவார்கள்.
5. தமிழ்ப் பெயர்கள் முற்றும் மறையும்.

பரிந்துரைகள்

1. வீட்டில் தமிழ்
2. தமிழ்ப் பாலர் பள்ளிகள்
3. வீட்டில் நூலகம்

4. தமிழ் முதன் மொழி - ஊக்கம்
 5. தமிழ்ப் பாட நூல்கள்
 6. துணைப் பாட நூல்கள்
 7. சமூக நிலையங்கள் - மன்றங்கள் பங்கு
 8. பெயர்கள்
 9. மொழிப் பற்று
- முற்றம்

மலேசியா, சிங்கை தமிழ் இலக்கியங்களின்

தற்காலத் தன்மைகள்

திரு. கார்த்திகேசு மலாயா பல்கலைக்கழகம்

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தற்காலத் தன்மைகள் எனும்பொழுது, முழுச்சுதந்திரம் பெற்ற, வளர்ச்சி பெற்றுவரும் நாட்டின் சிறுபான்மை இனத்தின் இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். ஒரு தூற்றாண்டு வளர்ச்சி பெற்ற இலக்கியப் பின்னணியில் 1980-களின் படைப்புக்களைக் கண்ணோட்டம் இடுகிறோம்.

டாக்டர் தாம் சியோங் ச்சி கூறுவதுபோல, "... மேற்கத்திய நாகரிகம் இந்தப் பகுதிக்குள் வந்துவிட்ட பிறகு ஏற்பட்டுள்ள பல மாற்றங்களின் அடிப்படையில் நம் சமுதாயம் பொருள், நோக்கம், அடையாளம் ஆகியவற்றைத் தேடும் " இலக்கியமே அது.

சுதந்திரத்திற்குப் பின் மலேசியாவின் வளர்ச்சி மகத்தானது. இந்திய இனம், குடியேறிய இனம் என்ற எண்ணம் எங்கள் புதிய தலைமுறையினரிடம் கிட்டத்தட்ட முற்றாக மறைந்துவிட்டது எனலாம். இதற்குக் காரணம், விரைவாக வளர்க்கப்பட்டுள்ள தேசிய மொழிக் கொள்கை, தேசியக் கல்விக் கொள்கை ஆகியவை. ஆனால் தமிழ் இனம், பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட பழைய இனம். புதிய பொருளாதாரம், மொழி, கலாச்சாரச் சூழ்நிலையில் இந்த இனம் வளரும்போது எழுகின்ற முரண்பாடுகளையும் எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். (சிங்கப்பூர் இந்தியர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற முரண்பாடுதான் இது.

நவீனமயத்தில் புராதனச் சிறுபான்மைக் கலாச்சாரங்களுக்கு இரண்டுவித மிரட்டல்கள் ஏற்படுகின்றன.

1) தேசிய அடையாளங்களை வெளிப்படுத்த முனையும் அரசாங்கங்கள் சிறுபான்மைக் கலாச்சாரங்களை நசுக்கவும், ஒடுக்கவும் முனையலாம்.

2) சிறுபான்மைக் கலாச்சார சமூகங்கள் நவீன மேற்கத்திய வேகத்தில் தாங்களாகவே இவற்றை மெதுவாகக் கைவிட்டுவிடலாம்.

இந்த இரண்டுமே எழுத்தாளர்களின் கருப்பொருள்.

இன்றைய மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம்

மூன்று நாளிதழ்களின் ஞாயிறு பதிப்புக்கள், சுமார் இருபது வார மாத இதழ்கள் இலக்கியத்தை ஆதரிக்கின்றன. நூல் வெளியீடுகளும் உண்டு. வானொலியிலும் எழுத்தாளர் அங்கமும் துணை தமிழ்த் தலைவர்களுக்கும் எழுத்துப்பணிக்கும் ஆதரவு தருகின்றனர். சிறுபான்மைச் சமூகமாக இருந்தாலும் துடிப்பாக இருக்கிறது அது.

சமுதாயச் சிந்தனைகள்

இலக்கியம் வெறும் பொழுது போக்கன்று. சமுதாயத்தின் குறைகளைக் காட்டுவதே பெரும்பாலோரின் நோக்கம். எந்த இலக்கிய வடிவத்திலும் சமுதாயச் சிந்தனை பிரதிபலிக்கப்படுகின்றது. 15,20 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோட்டப்புறச் சிந்தனையே மிகுதி. அப்போக்கு மாறிவிட்டது. முக்கால்வாசிச் சிறுகதைகள் நகரவாழ்வைப் பற்றியவையே என்பதை ஈராண்டுக்குமுன் நான் மேற்கொண்ட ஆய்வு புலப்படுத்தியது. இவற்றின் எழுத்தாளர்களும் நகரவாசிகளே. இந்தியர்கள் தோட்டத்தைவிட்டு, நகரத்திற்குள் குடியேறுவதின் பிரதிபலிப்பு இது எனலாம். வறுமை, கல்விக்குறைபாடுகள், அரசியல் சச்சரவுகள், ஒற்றுமையின்மை, குடும்பத்தகராறுகள், பண்பாட்டு முரண்பாடுகள், இவையே கருப்பொருள்.

சிறுகதைகள்

பொருளாதார வளர்ச்சியில் இந்தியர்களின் பிற்போக்குச் சமூக உட்பூசல்கள்தான்

காரணம் என்பதைக் கதைகள் வலியுறுத்துகின்றன. தோட்டத்திலிருந்து படித்து முன்னேறிய பட்டதாரி, அதே தோட்டத்திற்குத் திரும்பித் தமிழர்கள் முன்னேறத் துவங்கும்போது அவர்களே அவன் வேலைக்கு உலை வைத்துத் துரத்தி விடுகிறார்கள்.

(ஆர். சண்முகம் " பால் மரப் பூக்கள் ")

அரசியல் உட்சண்டைகளை எதிர்க்க முனையும் லட்சியவாதியான பத்திரிகை ஆசிரியரான பொன் முத்துவின் " புதியதோர் உலகம் செய்வோம் " கதை காட்டுகிறது.

ஆங்கிலம் கற்ற தமிழர்களால் தமிழ்க்கல்வி உதாசீனம் செய்யப்படுவதை வ. முனியன், " ஜாலமிடும் ஊர்க்குருவிகள் " கதையில் சாடுகிறார்.

சம்சு, சாராயம் உண்டாக்கும் சீரழிவின் பிரதிபலிப்பை சோ. புண்ணியவானின் " எலிகளை விழுங்கும் பாம்புகள் " கதையில் காணலாம்.

அவநம்பிக்கையைப் புலப்படுத்தும் கதைகளின் மத்தியில், நம்பிக்கை ஊட்டும் கதைகளும் உண்டு. வாய்ப்பு கொடுத்தால் கோழிப்பண்ணை வைத்து தமிழன் முன்னேறுவான் என்பதற்கு " எரியும் விளக்குகள் எரியட்டும் " ஒரு சான்று. இன்னல்களுக்கிடையே நல்லெண்ணம் தேவை என்ற பிரதிபலிப்பைப் பேதங்களுக்கப்பால் கதையில் பார்க்கிறோம். இந்தியருக்கு மலாய்க்காரர் செய்யும் உதவி இது.

கவிதைகள்

மரபுக் கவிதைகளில் சமுதாய உணர்வு இருந்தாலும் மொழி, தெய்வ, தலைவர் வாழ்த்தும், பழம்பெருமையும், அறிவுரையும் அதிகம் உண்டு. தனி மனிதர்களையும் பத்திரிகைகளையும் போற்றிப் பாடுவதுண்டு. தேசியத் தொழிற்சங்கம் தொழிலாளர்களை உறிஞ்சுவதாகவும், சேமநிதிப் பணம் விரயமாகுதே என்ற கவலையும் தோய்ந்து சில சமூகச் சிந்தனைகளும் இடம் பெறத் தவறவில்லை. இருப்பினும், பொதுவாக அண்மைக்காலத்தில் மரபுக் கவிதைத் துறை கற்பனையிலும் கருப்பொருளிலும் மிகவும் குன்றியிருக்கும் ஒரு துறை எனலாம்.

புதுக்கவிதை

மரபுக் கவிதைகளில் தென்படும் இந்தக் குறைபாட்டைப் புதுக்கவிதைகள் ஈடு செய்கின்றன. புதுக்கவிதை மற்ற இலக்கிய வடிவங்கள் ஒத்த கருப்பொருளைத் தொட்டுவிடவில்லை. ஆனால் துரிதப் பொருளைப் பற்றிச் சொல்லும் விதமும் அணுகும் முறையும் புதுமையானவை. மலேசிய இந்தியர்/தமிழர் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கைக் குறைபாடுகள் புதுக்கவிதையாளர்களின் படைப்பில் கிண்டல், ஏமாற்றம், சீற்றம் எனும் புதிய உணர்வுகளுடன் வெளிப்படுகின்றன. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகும் முன்னேற்றங் காண முடியாத இந்தியப் பாட்டாளிச் சமுதாயத்தின் துயரத்தையும், சிவப்பு அடையாளக்கார்டு அநீதியையும் ஒரு நிகழ்கால அவலத்திற்குப் பழைய புராண உருவகம் ஒற்றைத் தலையைத் திருகி பயன்படுத்துவதை சி. முத்துச்சாமியின் "ஜனைமொட்டில்" சிவப்பு இதழ்களில் பார்க்கலாம்.

காதல், இயற்கை போன்றவற்றையும் புதுக்கவிதை புதுப்பார்வையில் பார்க்கின்றது. இந்தப் பார்வையாளர்கள் இலக்கிய ரசனையாளர்களுக்குப் புது விருந்து. புதுக்கவிதை மற்ற வடிவங்களுக்குப் போட்டியாக வரவில்லை. மாயை வணங்குபவர்களே அந்தப் போட்டியைச் சீண்டிவிட்டார்கள். புதுப் புதுச் சாதனைகளைச் சேர்ப்பதால் மலேசிய இலக்கியத்தை அது மேலும் வளப்படுத்தும்.

மேற்கூறிய இலக்கியத் தன்மைகள் ஓர்இனத்தினுடைய ஏக்கங்களின் வெளிப்பாடுகள். சமுதாயப் பிரச்சினைகளின் உணர்ச்சிமயமான சிந்தனைகள். சமுதாய ரணங்களை இவை ஆற்றாமல் பேசலாம். ஆனால் அவற்றை வெளிக்காட்டுவதன் மூலம் சமுதாய மருத்தவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க உதவுகின்றன.

முற்றும்

ஆங்கிலத் தமிழ் திரு. டி. எஸ் மோகனம்

ஒவ்வொரு மொழியிலும் பிறமொழிச் சொற்கள் கலப்பது காலங்காலமாக நிகழ்ந்து வருவதே. இந்த மொழிக்கலப்பு மக்களிடையே நாளடைவில் பரவி நிலைத்து விடுகிறது. பல்லவர், சோழர், இஸ்லாமியர், நாயக்கர், மராத்தியர் தமிழ்நாட்டை ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் சமஸ்கிருதம், அரபு, பாரசீக, தெலுங்கு, கன்னட, மராத்தி மொழிச் சொற்கள் தமிழர் பேச்சிலும் ஆட்சித்துறையிலும் கலந்ததை தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலில் டாக்டர் மு. வரதராசன் விவரித்திருக்கிறார். ஞா. தேவநேயப் பாவாணரும் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வடசொல் கலக்கத் தொடங்கிவிட்டது என்று கூறுகிறார்.

வடமொழியிலிருந்து தமிழுக்கு வந்த சொற்கள், தமிழிலிருந்து வடமொழிக்குச் சென்று, தமிழுக்கே வடமொழிச் சொற்களைத் திரும்பிவந்த சொற்கள், தமிழா வடமொழியா என்று பலரால் அடையாளம் காணவியலாதபடி வழக்கில் உள்ள சொற்கள் எனப் பலவாறும் கூறலாம்.

தொலைவு மக்களைப் பிரித்துவைத்த பழங்காலத்திலேயே ஏதேனும் ஒருவகைத் தொடர்பால் மொழிக்கலப்பு நிகழ்ந்துவிட்டது எனும்போது, மக்கள் கலந்து வாழத் தொடங்கியதும் கலப்பு மிகுந்ததில் வியப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. இன்று தொலைவு ஒரு பொருட்டன்று. தொலைபேசி, வானொலி, தொலைக்காட்சி, துணைக்கோளங்கள் முதலிய தொடர்பு முறைகளால் உலகம் மிகவும் சுருங்கிவிட்டது. பல இன, பல மொழி மக்கள் கலந்து வாழும் காலம் முன்னரே வந்துவிட்டது.

வெவ்வேறு மொழியினருடன் உறவாடுவதால் பிறமொழிச் சொற்கலப்பு இயல்பாக நிகழ்ந்துவிடுகிறது. தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கலப்புக்குக் கவலை தெரிவிப்போர் சிலர், கண்டிப்போர் சிலர். அப்படியிருக்க பிறமொழிச் சொற்கலப்பால் தமிழுக்கு வளர்ச்சியே என்று கூறுவோரும் இருக்கின்றனர்.

ஆனால் மொழியில் மட்டுமே கலப்பு என்பதில்லை. பண்பாட்டுக் கலப்பும் நிகழ்ந்துவிடுகிறது. நாம் அணியும் உடையில் கலப்பு உண்டா இல்லையா? மேலை நாட்டிலிருந்து வந்த வயலின் நம் செவ்விசைக் கருவிகளுள் இன்றியமையாத ஒன்றாகிவிட்டது. வயலின் மட்டுமா? -, இன்னும் பல உண்டு. தமிழர்க்கே உரிய, தனித் தமிழ் இன இசைக்கருவி என்று எத்தனை கருவிகளை இன்று நாம் காட்டமுடியும்? பாடல் மெட்டுகளை, ராகங்களைத்தான் பாருங்களேன். கலப்பு உண்டா இல்லையா?

உலகம் ஒரு தீவாகிவிட்ட நிலையில், எண்ணலளவை, நீட்டளவை, முகத்தலளவை, எடுத்தலளவை ஆகியவற்றில் பழையன கழித்துப் புதியன பயன்படுத்துகிறோம். மில்லியன், மீட்டர், லிட்டர், கிராம் என்னும் பெயர்கள் வெப்பநிலையை இத்தனை டிகிரி செல்ஷியஸ் என்னும் அளவுப்பெயரால் சொல்கிறோம். இப்படிப்பட்டனவும் மொழியில் கலப்பே, மாற்றம் என்று சொல்லாம். மாறுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஆங்கிலச் சொற்கள் மிகுதியாகக் கலந்து எழுதுதல் தமிழ் நாட்டில் இன்று பெருகிவிட்டது. கூடியவரை எல்லா இடங்களிலும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்குப் பதிலாகத் தமிழ் சொற்களையே சிங்கப்பூர்த் தமிழர் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் கட்டுரைகளை, செய்திக் கட்டுரைகள் ஆங்கிலத்தில்-ஆங்கில சொற்களைத் தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதுகின்றனர். கட்டுரைகள், சிறுகதை, நெடுங்கதைகளிலும் கூட ஆங்கிலச் சொற்களுக்குப் வழக்கில் இருந்துவரும் வாய்ப்பும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டுக்கு,

" பியானோ, வில்லன்-வில்லி, டாக்டர், பஸ், ரயில், சைக்கிள், ஸ்கூட்டர் "

இவையும் பிறவும் அதிகம் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. வானொலி, தொலைக்காட்சி, தொலைபேசி என்று எழுதினால் இன்று அனைவருக்கும் தெரியும். ஆயினும் ரேடியோ, டெலிவிஷன், டி. வி., டெலிபோன், என்று பேசுகிறோம். விளையாட்டுத் துறையில் கூட கோல் பிரீகிக், த்ரோயின், செட்-இப்படிப் பல சொற்களை அப்படியே பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறு ஆங்கில அல்லது பிறமொழிச் சொற்களைக் கலந்து எழுதுவதால் மிகுந்த கேடு இல்லை எனலாம். ஏனெனில் காலப்போக்கில் மாற முடியும்-மாற்றிவிடமுடியும்.

இந்தத் தலைமுறையில் இல்லாவிட்டாலும் இனிவரும் தலைமுறைகளில் மாற்றம் உண்டாகக்கூடும். ஆனால் மொழிநடையில், சொற்றொடர் அமைப்பில் கலப்பை உண்டாக்கி வளர்த்துவிட்டால் கேடு மிகுதி.

தமிழின் அடிப்படையான தனித்தன்மையே இன்று தமிழ் நாட்டவர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றும் நாமும் கீழறுத்து வருகிறோம். அண்மைகாலத்தில் நம்மை அறியாமலே ஒரு கலப்பை உண்டாக்கிவிட்டோம். கலப்பு என்று அடையாளம் காட்டியும் காட்டாமலும் மிகத் தாராளமாக வழக்குக்கு வந்துவிட்டதையே நான் ஆங்கிலத் தமிழ் என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

"தேனிலவு, நேற்று முன்தினம், நாளை மறுநாள், கருப்புச் சந்தை, கருப்புப் பணம், அரைவக்காடு" இவை தமிழிலும் பொருத்தமாக அமைந்துவிட்ட ஆங்கிலத்தமிழ்ச் சொற்கள். "பணிப்போர், நிழல் யுத்தம், நிழல் முதல்வர், வீட்டுடைப்பு" இவை பொருந்தி வராத சொற்கள் சிலரால் எழுதப்படுவன. இவை தமிழ்ச் சொற்கள் ஆயினும் பிறமொழிக் கலப்பால் பிறந்தவை.

"தலைவாயில் புறவாயில்" என்னும் தமிழ்ச்சொற்கள் இருக்க வாயில் வாசல் என்று எழுதக்கூட மனமின்றி, "நுழைவாயில், நுழைவாசல்"

என்று எழுதுவது Entrance என்னும் ஆங்கிலச்சொல் தமிழில் enter செய்ததன் விளைவே. ஒருவர் நூறு மீட்டர் ஓடுவதற்கு இவ்வளவு நேரம் எடுத்துக்கொண்டார் என்பது பொருந்துமா? பாம்பு படம் எடுக்கும், படமெடுத்து ஆடும். நாமும் படம் எடுக்கிறோம். உடற்பயிற்சி செய்யவேண்டும் என்பது தமிழ் மரபு. பயிற்சியெடுக்கவேண்டும் என்பது ஆங்கில மரபு. தையற்காரர் நமக்குச் சட்டை தைக்க நம் உடலை அளவிடுகிறார். ஆனால் நாம் அளவெடுக்கிறார் என்கிறோம். ஒரு நிகழ்ச்சியைக் காண டிக்கெட் விற்கிறார்கள்; நாம் அதனை விலைகொடுத்து வாங்குகிறோம். இலவசமாக டிக்கெட்டைக் கொடுத்தால் கேட்டுப்பெறுகிறோம். ஆனால் டிக்கெட் எடுத்தேன் என்கிறோம். வங்கியிலிருந்து பணம் அல்லது கடன் எடுக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறோம். வருவோர் போவோர் பணத்தைக் கடனாக எடுத்துக்கொள்ள வங்கியில் கொட்டியா வைத்திருக்கிறார்கள்.

மக்கள்தொகையைக் கணக்கெடுத்தல் என்பது ஆங்கில மரபில் வந்ததுதான். மக்களை எண்ணித் தொகையைக் கணக்கிடலாம். முதலாளி ஊதியம் வழங்குகிறார்; தொழிலாளி அந்த ஊதியத்தை எடுத்துக் கொள்கிறார் என்று சொல்கிறோம். "சம்பளத்தை எடுத்து என்ன செய்தீர்கள்?" என்று மனைவி கணவனைக் கேட்கிறார். ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் சம்பளத்தைத் தானே எடுத்துக் கொள்ள இடம்கொடுத்தால் சம்பளத்தகராற்றுக்கு இடமேயில்லை. "ஜூரோங் போகவேண்டுமா? 175ஆம் எண் பஸ் எடுங்கள்" என்கிறோம். இவ்வாறான இடங்களில் ஆங்கிலத்தில் take என்னும் சொல் வருவதால், நாமும் அதனையை தமிழுக்கும் take செய்துவிட்டோம்.

கவிதைகளில் பாடல்களில் ஆங்கிலத்தமிழைக் காணமுடிவதில்லை. கவிதைகள் என்று சொல்லும்போது ஒடித்து மடக்கி எழுதப்படும் வாக்கியங்களை அல்லாமல், மரபுக்கவிதைகளையே குறிப்பிடுகிறேன். யாப்பிலக்கணத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு எழுதுகிறார்கள். அந்தக் கவிதைகளில் ஆங்கிலத் தமிழுக்கு இடமில்லை. அதே கவிஞர்களில் சிலர் உரைநடையில் எழுதும்போது ஆங்கிலத் தமிழில் எழுதிவிடுகின்றனர்-காரணம் சகவாச தோஷமாய் இருக்கலாம். ஆங்கிலத் தமிழ் என்னும் கலப்பால் இனிய சொற்றொடர்களும் மரபுதொடர்களுக்கும் பதிலாக அழகற்ற தொடர்கள் பெருகிவருதல் வருந்துவதற்கு உரியது. இதனால் இனிய தமிழ் செந்தமிழ் என்று நாம் போற்றிவரும் மொழிக்கு நம்மாலேயே கேடு விளைகிறது என்பதை எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழ்உரைநடை வளர்ச்சியுற்றது என்பர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் ஆங்கிலத் தமிழ் உரைநடை தோன்றி வளர்ந்தது என்று இருபத்தோறாம் நூற்றாண்டு அறிஞர்கள் சொல்வதற்கு நாம் இடம்கொடுத்துவிடக்கூடாது. தமிழ் தமிழாகவே திகழ்ந்து வருதல் வேண்டும் என்னும் சங்கொலியைத்தான் நான் எழுப்புகின்றேன்.

முற்றும்

இரட்டைக் காப்பியங்கள்

(கா. இராமையா B. A., M. Ed. விரிவுரையாளர், கல்விக்கழகம், சிங்கப்பூர்)

முன்னுரை

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி ஆகிய ஐந்தையும் ஐம்பெரும் காப்பியம் என்பர். இவற்றுள் காலத்தாலும், கதையின் அமைப்பு முறையாலும் சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என வழங்கப்படுகின்றன. இவ்விரு நூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், கதை மாந்தர்களை பொறுத்தவரையில் ஒற்றுமை நிலவக் காணலாம். ஆனால் கதை நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதில் இரு காப்பியங்களுக்கும் முரண் இருப்பதை ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் சிறப்பாக விளங்கிய நிலையில் இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரத்தில் அந்நகரை அழகாகச் சித்தரித்துள்ளார். ஆனால் சீத்தலைச் சாத்தனாரோ தமது மணிமேகலையில், காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல் கொண்டதாகவே கூறிவிடுகின்றார். எனவே காலத்தால் இரு நூல்களுக்கும் தொடர்பு இருந்திருக்கும் என எண்ணுவதற்கில்லை என்கிறார் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார். ஆனால் டாக்டர் வா. சுப. மாணிக்கம் இவற்றை மறுத்து இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஒரே காலத்தில் எழுந்தவை என்கிறார். டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கத்தின் கருத்தைப் பல தமிழறிஞர்கள் பிரதிபலிக்கின்றனர். கருங்கக் கூறின் இரட்டைக் காப்பியங்களிடையே காணப்படும் ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளையும், இலக்கியச் சுவைகளையும் விவாதிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

"மணிமேகலை மேல் உரைப்பொருள் முற்றிய சிலப்பதிகாரம் முற்றும்" - (சிலப்பதிகாரம் 5000) என்னும் வரிகளோடு சிலப்பதிகாரம் முற்றுப்பெறுவதால், மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் கதையால் அணுக்கமான தொடர்புடையது என அறியலாம்.

ஏறக்குறைய கி. பி. 600-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவையே சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் எனும் கருத்துக்கு தமிழ் அறிஞர் பெருமக்களுள் பெரும்பாலானோர் உடன்படுகின்றனர்.

சிலப்பதிகாரம் முழுவதிலும் பல புரட்சிகளையும், புதுமைகளையும் செய்துள்ளார் இளங்கோவடிகள். சந்திரனையும், துரியனையும், மழையையும், பூம்புகார் நகரையும் போற்றித் தமது காப்பியத்தைப் புரட்சிகரமாகத் தொடங்குகிறார் இளங்கோவடிகள். குடிமக்கள் காப்பியம் எனக் கூறத்தக்க அளவிலும் சிலப்பதிகாரத்தைப் படைத்துள்ளார் அவர்.

சிலம்பை பெண்ணின் பெருமை பேசும் காப்பியம் எனக் கூறுவது மிகவும் பொருந்தும். கற்புடை மகளிரைக் கடவுளும் போற்றுவர் என்கிறார்.

"ஒரு மா மணியாய் உலகிற்கு ஓங்கிய
திருமா மணி" (சிலப்பதிகாரம் :- 1798-9)

எனக் கண்ணகியை போற்றும் இளங்கோ,

"கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது

பொற்புடைத் தெய்வம் யாம் கண்டில மால்" (சிலப்பதிகாரம்: - 2473-4)

என்கிறார்.

இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் மூன்றும் சிலம்பில் கொஞ்சி விளையாடுகின்றன. கானல்வரி, ஆற்றுவரி, அம்மானை வரி, கந்துகவரி, குரவைப்பாட்டு, வள்ளைப்பாட்டு முதலான இசைப் பாக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு திகழும் ஒப்பற்ற இசைக் காவியமே சிலம்பு. அது ஒரு சிறந்த நாடகக் காப்பியம் என்பதற்கு அதில் வரும் உரையாடல்களே சான்று பகரும்.

தமிழர் வரலாற்றையும், நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டையும் படம் படித்துக் காட்டும் ஓர் அரிய வரலாற்றுக் காப்பியமாகவே சிலம்பை இளங்கோவடிகள் வடித்துத் தந்துள்ளார் எனில் மிகையன்று.

மணிமேகலை

சிலப்பதிகாரக் காவிய நாயகன் கோவலனுக்கும், கணிகையர் குலத்தில் தோன்றிய மாதவிக்கும் பிறந்தவள் மணிமேகலை. அவள் பெயரே காப்பியப் பெயராகச் சூட்டப்பெற்றுள்ளது.

தமிழ்மொழியில் தோன்றிய முதல் சமயக் காப்பியம் மணிமேகலை. புத்த மதக் சார்புடைய முதல் தமிழ்ப் பேரிலக்கியம் எனப் போற்றப்படும் இது கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனாரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூல் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை மணிமேகலையில் துறவையே பொருளாகக் கொண்டு இயங்குகிறது.

எனவே இந்நூலுக்கு 'மணிமேகலை துறவு' என்ற மற்றொரு பெயரும் இருப்பதாகக் கூறுவர். பரத்தை குலத்தில் பிறந்த ஒருத்தி இளம் பிராயத்தில் துறவியானாள் என்று கதை எழுதுவது எளிது அன்று; அவள் நெஞ்சம் அவளைக் காமத்திற்குத் தூண்டிற்று என்ற அகப் போராட்டத்தையும் காட்ட வேண்டும்; அதைச் செவ்வனே செய்துள்ளார் சாத்தனார். உதயகுமரன் என்னும் பாத்திரப் படைப்பின் வழி மணிமேகலையின் அகவுணர்வுகளை நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் சாத்தனார்.

அனைத்துக் குற்றங்களுக்கும் அடிப்படைக் காரணம் உயிர்களின் பசியே என்பதை மணிமேகலை உணர்த்துகிறது. பாரதம் அடங்கலும் பசிப்பிணி அறுகப் பாடுபடுகிறாள் மணிமேகலை. உயிர்களின் பசியொழிப்பே மணிமேகலை வற்புறுத்தும் பேரறமாகும். இவ்வறத்தை இந்நூல் போல் வற்புறுத்தும் வேறு ஒரு நூல் தமிழில் இல்லை.

"மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" - (மணிமேகலை: 1254-5) என்கிறது மணிமேகலை. பசியொழிப்போடு, பரத்தையொழிப்பு, மதுவொழிப்பு, சிறையொழிப்பு, சாதியொழிப்பு என்பன போன்ற சமுதாய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை வலியுறுத்தும் சமுதாயச் சீர்திருத்தக் சாத்தனார் இயற்றினார் என்பர் பலர். ஆனால் டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம் அவர்கள், "சீர்திருத்தத்திற்குப் பெயர்போய் அம்மதத்தைக் கருவியாக வைத்து, மன்பதையைச் சீர்திருத்த முனைந்தார் என்றே நூற்போக்குக் காட்டுகின்றது" என்கிறார்.

இரு காப்பியங்களிடையேயும் நிலவும் ஒற்றுமைகள்

சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் ஒரே வரலாற்றைக் கூறும் இரு காப்பியங்கள் என்பதை இரு நூல்களையும் பயில்வோர் அறியலாம். மேலும் இவ்விரு காப்பியங்களும் ஏறக்குறைய ஒரே காலக்கட்டத்தில் -சங்கம் மருவிய காலத்தில்-ஆறாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியிருக்கலாம் என்பது அறிஞர்களின் முடிவு. இவ்விரு காப்பியங்களுக்கும் இடையிட்ட ஆசிரியராகிய டாக்டர் கே.கே. பிள்ளை கூறுகிறார்.

அமைப்பு முறையிலும் இரு காப்பியங்களுக்கு இடையேயும் பெரிதும் ஒற்றுமை நிலவுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தைப் போல், மணிமேகலை கதை மூன்று காண்டங்களாகப் பகுக்கப்படாவிடினும் கூட சிலம்பைப் போல் மணிமேகலையும் முப்பது காதைகளைக் கொண்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரம் 5001 வரிகளிலும் மணிமேகலை 4759 வரிகளிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. கோவலன் கதையை இரு பகுதியாகப் பிரித்துக்கொண்டு கண்ணகியைத் தலைமையாக வைத்து இளங்கோவும், மாதவி மகள் மணிமேகலையைத் தலைமையாக வைத்து சாத்தனாரும் காப்பியங்கள் படைத்துள்ளனர். இரு காப்பியங்களும் மக்களுக்கு அறநெறிகளைப் பெரிதும் வலியுறுத்திச் செல்கின்றன.

இரு காப்பியங்களுமே மக்கள் நன்னெறியில் வாழ வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்திச் செல்கின்றன. இரு காப்பியங்களிடையேயும் காணப்படும் மற்றொர் ஒற்றுமை இரண்டுமே பண்டைத்தமிழர் வாழ்க்கை முறையைச், சித்தரிக்கின்றன.

அடுத்து இரு காப்பியங்களிலும் உலக இயல்புக்குப் புறம்பான தெய்வீக நிகழ்ச்சிகள் பல இடம்பெற்றுள்ளன.

இரு காப்பியத்திலும் எளிய மொழிநடையே கையாளப்பட்டுள்ளது. அது மற்றொரு ஒருமைப்பாடாகும். சங்க இலக்கியங்களைவிடவும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களைவிடவும் எளிய நடையில் படைக்கப்பட்டவை இரட்டைக் காப்பியங்கள். சிலப்பதிகாரத்தைவிட மணிமேகலை இன்னும் அதிக எளிமையானது எனலாம்.

இரு காப்பியங்களிடையே நிலவும் வேறுபாடுகள்

எந்த அளவிற்கு இரட்டைக் காப்பியங்களிடையே ஒருமைப்பாடுகள் நிலவுகின்றனவோ அந்த அளவிற்கு அவற்றிடையே வேறுபாடுகளும் நிலவுகின்றன. இரு காப்பியங்களிடையேயும் நிலவும் தலையாய வேறுபாடு சமயக் கோட்பாடாகும். இளங்கோ சமணர்; சாத்தனார் பௌத்தர் தாம் ஒரு சமணராக இருந்தபோதிலும் சிலப்பதிகாரத்தைத் தம் மதக் கொள்கையைப் பரப்பும் ஒரு கருவியாக இளங்கோ பயன்படுத்தவில்லை.

ஆனால் மணிமேகலை ஆசிரியரோ தமது நூல் முழுமையும் புத்த மதக் கொள்கைகளையே பெரிதும் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார். புத்த மதப் பிரசாரம் ஒன்றையே குறியாகக் கொண்டு உருவாக்கப் பட்ட நூலோ என்னும் ஐயப்பாடு தோன்றும் அளவிற்கு நூலில் புத்த சமயக் கோட்பாடுகள் எடுத்தியம்பப்படுகின்றன.

அடுத்த முக்கிய வேறுபாடு, சிலப்பதிகார அமைப்பில் காணும் நல்ல இலக்கியக் கூறுகள் மணிமேகலை நூலுக்கு இல்லை என்பது வெளிப்படை. சிலப்பதிகாரம் சிறந்த கதைக் கருவைக் கொண்டிருந்தமையாலேயே அதனைச் சிறந்த இலக்கியமாகப் படைக்க முடிந்தது. ஒப்புநோக்க மணிமேகலை சிறந்த கதைக் கருவைக் கொண்டிருக்கவில்லை; கதையும் பல சுவைமிக்க நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. "நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்னும் ஒரு மணியாரம் படைத்த தமிழ்நாடு" என்று பாரதியார் போற்றிப் புகழும் அளவிற்கு அனைத்துச் சுவைகளும் நிரம்பிய ஒப்பற்ற காப்பியம் சிலம்பு. ஆனால் மணிமேகலையோ இலக்கியச் சுவை குறைந்த ஒரு காப்பியம்.

சிலம்புக் கதை தமிழ் மண்ணுக்கே உரியது; சோழ வள நாட்டில் பிறந்த கதை, பாண்டிய நாட்டில் துன்பியலில் சிக்குண்டு, சேர நாட்டில் முடிவுறுகிறது. ஆனால் வட இந்தியாவில் பிறந்து வளர்ந்த புத்த மதக் கருத்தைத் தமிழ் மண்ணில் பரப்பும் நோக்குடன் மணிமேகலை இயற்றப்பட்ட தால், சிலம்பு போல் மேகலையில் தமிழ் மண்ணின் மணம் வீசவில்லை.

இரட்டைக் காப்பியங்களின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் பல வேறுபாடுகள் இருப்பினும், இரண்டும் தமிழ்மொழிக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கவல்ல சீரிய காப்பியங்களே.

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் பண்டைய தமிழ் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களும் வாழ்க்கை முறைகளும் மாறிப்போய்விட்டன என்பதையே இரட்டைக் காப்பியங்கள் நமக்குப் புலப்படுத்து கின்றன. இக்காப்பியக் காலத்திலேயே ஆரியப் பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடுகள் பல தமிழரின் வாழ்க்கையில் குடிபுகுந்துவிட்டன. சங்க காலத் தமிழர்கள் சமயத்தில் ஈடுபாடு காட்டியதில்லை; ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தில் இந்திர விழா ஊர் எழுத்த காதையிலும், வேட்டுவ வரியிலும், ஆய்ச்சியர் குரவையிலும் சமயங்களின் வளர்ச்சியையும், மக்களுக்குச் சமயங்களில் ஏற்பட்டிருந்த ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டையும் அறிகி றோம்.

தமிழகத்தில் சமண, பௌத்த சமயச் செல்வாக்கு பரவியிருந்த சமுதாயப் பின்னணியில், கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் எழுந்தவையே சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும். எனவேதான் இரட்டை காப்பியம் எனப்படுகின்றன.

முற்றும்

இந்தியக் குழந்தைகளின் கல்வி மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகள் திரு நடராஜன்

1. அறிமுகம்

இந்தியக் குழந்தைகளின் கல்வித் தேர்ச்சி குறைந்து வருவது சமூகத் தலைவர்களின் கவலைக்குரிய அம்சமாக இருந்து வருகிறது. அது குறித்துப் பல விவாதங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. கலந்துரையாடலும் நடைபெற்றுள்ளன. அதற்கு பல பிரச்சினைகள் காரணம் என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணும் யோசனைகளும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த யோசனைகளைச் சில அமைப்புகள் செயல்படுத்தவும் முயன்றுள்ளன.

தமிழர் பிரதிநிதித்துவ சபை ஈராண்டுகளுக்கு முன் அதன் ஆறாவது தமிழ் இளையர் ஆய்வரங்கில் முக்கியத்துவம் கொடுத்து இப்பிரச்சினையை விவாதித்தது. அந்த ஆய்வரங்கில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட கட்டுரைகள், அப்பிரச்சினை எவ்வளவு கடுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பதைத் தெளிவு படுத்தின.

(பிற்சேர்க்கை - 1)

இந்தியக் குழந்தைகள், தொடக்க உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் தேசிய பல்கலைக் கழகம், மற்றும் உயர்கல்வி நிலையங்களில் நுழைவிலும் மோசமான பின்னடைவு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதைப் புள்ளிவிவரங்கள் காட்டுகின்றன.

கடந்த பத்தாண்டுகளில் இந்தியக் குழந்தைகளின் கல்வித் தரம் மிகவும் மோசமடைந்து வந்துள்ளதை அந்தப் புள்ளி விவரங்கள் பளிச்சிடுகின்றன.

தொடக்க, உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும், உயர்கல்வி நிலையங்களிலும் சிறந்த வகுப்புகளில் சேர உயர்ந்த நிலையை அடையும் இந்தியக் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை ஆண்டுதோறும் குறைந்து வருகிறது. அதே வேளையில் கல்வித்தேர்ச்சியில் தரம் குன்றிய இந்தியக் குழந்தைகள், கல்வியில் பலவீனமான வட்டங்களுக்குத் தள்ளப்படும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை ஆண்டுதோறும் அதிகமாகிறது. இந்தியக் குழந்தைகள் ஒருமொழிப் பாடத்தில் தொடக்க உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் விகிதம் அதிகம்.

நல்ல கல்விக்கு உரமான ஆங்கிலம், கணிதம், அறிவியல் முதலான முக்கிய பாடங்களில் திறமைக் குறைவு.

பல்கலைக் கழகத்தில், கலை, சமூக அறிவியல் பாடங்களுக்கு இயற்கையாகவே ஈர்க்கப்படுவது. பொறியியல், அறிவியல், கட்டடக்கலைப் பாடங்களுக்குக் குறைவான இந்தியப் பிள்ளைகள்.

இந்தியப் பிள்ளைகளின் கல்வித் தரம் குறையக் காரணங்கள்:

- * குறைவான வீட்டு ஆதரவும், தூழலும்
படிப்புக்கு வேண்டிய உதவிச் சூழலை வீடுகள் வழங்குவதில்லை. போதுமான மேற்பார்வை இல்லை. வானொலி, தொலைக் காட்சிபோன்ற கவனத்தை மாற்றும் அம்சங்கள் அதிகம்.
- * அக்கறைக் குறைவு
குறைந்த சாதனையும் தோல்வியும் கொண்ட குடும்பச் செல்வாக்கு பாதகமாய் உள்ளன.
- * உயர்கல்விப் பலவீனங்கள்
தொடக்கப் பள்ளியிலிருந்து ஆங்கிலம், கணிதம், அறிவியல் பாடங்களில் நிலவும் பலவீனம், படிப்பில் பலவீனத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

- * தகவல் குறைவு
கல்வி முறையைப் பெற்றோர்கள் சரியாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை எனத்
தோன்றுகிறது. எனவே பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளியில் சிறந்து விளங்க, வழிகாட்டி
அக்கறையை அவர்களால் உண்டுபண்ண முடியவில்லை. நல்ல கல்விச் சூழலைப் பிள்ளைகளுக்கு
ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் பெற்றோர் கடமையிலிருந்து அவர்கள் தவறிவிடுகின்றனர்.

2. ஒருங்கிணைந்த நடவடிக்கை

சில அமைப்புகள், இப்பிரச்சினைகளை ஒரு வரம்புக்குட்பட்ட அளவில் சொல்ல
முயன்றுள்ளன. இருப்பினும், பிரச்சினை பெரிதாகவும், விரிவாகவும் வளர்கிறது. சமூகம் முழுவதும்
ஒன்றிணைந்து பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. அதற்கு விரிவான, துரிதமான
முயற்சிகள் தேவை. அப்போதுதான் இந்தியப் பிள்ளைகளின் கல்வித்தரம் மேம்படும்.

இரண்டு முக்கிய இலக்குகளை நோக்கி அந்நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

- * உயர்ந்த கல்வித் தரத்தை அடைய வேண்டும் என்று மாணவர்களிடையே ஊக்கத்தை
ஏற்படுத்த வேண்டும்.
- * அத்தகைய ஊக்கத்தை ஏற்படுத்தப் பெற்றோர்களின் போக்குக் கணிசமாகச்
சிறப்பிக்க வேண்டும்.

பள்ளியில் மாணவர்கள் சிறப்புறவும், அவர்களின் திறமை முழுமை அடையவும் வேண்டும்.
அந்த வெற்றியைப் பெற நற்பண்புகளையும், கட்டொழுங்கையும் மாணவர்கள் பெற்றிருக்க
வேண்டும். ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்கள், சமூகம் ஆகியோர், மாணவர்களுக்கு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்த
அவரவர் பங்கினை ஆற்ற வேண்டும். அதற்கான வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் வழங்கவேண்டும்.

பிள்ளைகளின் கல்வியில் பெற்றோர்களின் போக்கு முக்கிய பங்காற்றுகிறது. பள்ளியில்
பிள்ளையின் கல்வி குறித்து ஏனோ தானோ என்ற நிலை பெற்றோரிடம் நிலவுகிறது என்பது குறிப்பிடத்
தக்கது.

பெற்றோர்கள் செய்ய வேண்டியவை:

- * பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தத் தங்கள் பங்கு என்ன என்பதைப்
பெற்றோர்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.
- * கல்வி முறையையும் கல்வி முறையில் கிடைக்கும் பல்வேறு வாய்ப்புகளையும்
தெரிந்திருக்க வேண்டும்.
- * பிள்ளைகளையும், பிள்ளைகளின் பள்ளிப் படிப்பையும், அவர்களின் நண்பர்களையும்,
பொழுதுபோக்கு நடவடிக்கைகளையும் தெரிந்துகொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

இந்த வரம்புக்குள், பல்வேறு சமூக நிலையங்கள், ஆலயங்கள், அமைப்புகள், மன்றங்கள்
ஆகியவை சம்பந்தப்பட்ட ஒரு திட்டத்தின் வழி, இந்தியப் பிள்ளைகளின் கல்வியை ஒட்டு
மொத்தமாக மேம்படுத்த அந்த அறிக்கை பரிந்துரைக்கிறது.

சில அமைப்புகள், இந்த இலக்கை நோக்கி ஏற்கனவே சில நடவடிக்கைகளை
எடுத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மெச்சத் தகுந்த முயற்சிகள் ஆவை. ஆனால், போதிய ஒருங்கிணைப்பு
இல்லை. ஒரே மாதிரியான முயற்சிகள். சக்திகள் விரயம். அதோடு, வரம்புக்குட்பட்ட வளங்களால்
பிரச்சினையைப் பெரிதாக, சரியாக எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை.

எனவே, இந்தியச் சமூகம் அனைத்தும் எல்லாத் துறைகளிலும் ஒன்றிணைந்த முயற்சியை
மேற்கொள்வது இன்றியமையாதது. முக்கிய தகவல், திட்டங்கள் முதலானவற்றை நன்கு

பிரபலப்படுத்த செய்தித்துறை வளங்களைப் பயன்படுத்துவது மிகவும் அவசியம்.

பிற்சேர்க்கை

ஈராண்டுகளுக்குமுன் தமிழர் பிரதிநிதித்துவ சபையின் இளையர் அரங்கில் தாக்கல் செய்த கட்டுரை பிரச்சினைகளைக் கணிசமாக அலசி, ஆராய்ந்ததுடன், பின்வரும் ஐந்து முனை நடவடிக்கைகளுக்குப் பரிந்துரைத்தது.

- * தொடக்க பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு தரம் வாய்ந்த, அதிகத் தீவிரத் துணைப்பாடங்களை வழங்குவது, இதில் பாலர் பள்ளியின் திறனும் அடங்கும்.
- * பட்டப்படிப்பில் மேம்பாடு அடைய இந்தியப்பிள்ளைகளுக்கு அக்கறை.
- * வருங்காலக் கல்வியின் மதிப்புக் குறித்து பெற்றோர்கள் அறிந்திருத்தல், அதற்கு நாளேடுகள், செய்திச் சாதனங்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவது.
- * தொழில் வழிகாட்டி வகுப்புகள் அதில் உபகாரச் சம்பளங்கள், படிப்புக் கடன்கள் மற்ற கல்வி வாய்ப்புகள் முதலானவற்றையும் உள்ளடக்க வேண்டும்.
- * மேற்சொன்ன நடவடிக்கைகளுக்கு எல்லா நிலையிலும் நிதி வசூல்.

தமிழாக்கம்- சிவகந்தன்

சிங்கப்பூர் பள்ளிகளில் தமிழ் மொழி பயிற்றுவிப்பில் பேச்சுத் தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் டாக்டர் வனிதா சரவணன் -திருமதி மகா ஸ்ரீபதி

அண்மையில் மொழி பயிற்றுவிப்பும் மொழி கல்வியும் குறித்து நடத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சிகள் ஒரு மொழியைப் பயிற்சிக்கு பேச்சு மொழி முக்கிய பங்கு ஆற்றுகின்றது என்பதை நன்கு சித்தரித்துள்ளது. இக்கட்டுரை இவ்வாராய்ச்சிகளை கருவாகக் கொண்டு எந்த வகையில் பள்ளிகளில் தமிழ் மொழி பயிற்றுவிப்பில் பேச்சுத்தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படலாம் என்பதைக் கண்ணோட்டமிடுவோம்.

சிங்கப்பூரில் பள்ளிகளில் எழுத்து மொழிக்கு அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் ஆங்கிலம் அதிகம் பேசும் குடும்பங்களிலிருந்து வரும் மாணவர்கள் எழுத்துத் தமிழில் ஓரளவு தேர்ச்சி பெற்ற போதிலும், அன்றாட பேச்சுத்தமிழ் இவர்களுக்குச் சரளமாக வருவதில்லை. தற்போது தமிழ் வகுப்புகளில் பெரும்பாலான நேரம் இலக்கணம், கருத்தறிதல், கட்டுரை போன்ற எழுத்துப் பயிற்சிக்கு ஒதுக்கப்படுகின்றது. ஆனால் ஆங்கில வகுப்புகளில் மாணவர்கள் பல வகையான கலந்துரையாடல்களின் வழி பாடங்களைக் கற்கிறார்கள். உதாரணத்திற்கு இருவர்களுடைய நால்வர்களுடைய என்று வகுப்பில் உள்ள மாணவர்கள் பிரிக்கப்படுகிறார்கள். மேலும் மாணவர்களைக் கொண்ட நாடக வடிவத்தில் சில பாடங்களும் நடத்தப்படுகின்றன. ஆனால் தமிழ் வகுப்புகளில் பெரும்பாலும் அமைதி நிலவுகிறது. மொழிக்கல்வியை மேம்படுத்த ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை வகுப்பில் உரையாட, ஊக்குவிக்க வேண்டும். மாணவர்கள் வகுப்பில் பேசும்பொழுது, ஒருசிலருக்கு அவர்கள் பேசுவது புரியாமல் போகலாம். இச்சூழ்நிலையின் போது ஆசிரியர்கள் உரையாடும் மாணவன் என்ன கூறுகிறான் என்பதை விளக்கிக்கூறி மற்ற மாணவர்களுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டும். மாணவர்கள் கூறும் கருத்துக்களைக் கருவாகக் கொண்டு ஆசிரியர்கள் மேலும் விரிவுபடுத்தலாம். இப்படிச் செய்வதால் நாமும் நமது பங்கை ஆற்ற வேண்டும் என்ற உற்சாகத்துடன் மாணவர்கள் கலந்துரையாடலில் ஈடுபடுவார்கள். இதனால் மொழிக் கல்வியுடன் பேச்சு மொழியும் வலுவடைகின்றது.

ஆங்கிலம் அதிகம் பேசும் குடும்பங்களிலிருந்து வரும் மாணவர்களுக்கு தமிழ் வகுப்பில்தான் பேச்சுத்தமிழை பயன்படுத்த நல்ல வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது. ஆகவே தமிழாசிரியர்கள் கலந்துரையாடல்களின் வழி பாடங்களை நடத்தினால் அது இம்மாணவர்களுக்கு பேச்சுத்தமிழை பயன்படுத்த நல்லதொரு வாய்ப்பினை அளிக்கின்றது.

கலந்துரையாடல்களின் வழி மாணவர்கள் தங்களின் எண்ணங்களை பரிமாறிக்கொள்ள இயல்கிறது. இதனால் மாணவர்கள் வாக்கியங்கள் எழுதுவதற்கு எளிதாக இருக்கும். தங்களின் கருத்துக்களை ஒருங்கிணைத்து எழுதலாம். இதன் மூலம் சீரான எழுத்துப் படைப்புக்களை இவர்களால் வழங்க முடிகின்றது. மேலும் கலந்துரையாடல்களின் வழி மாணவர்களின் பேச்சுத்தமிழ்த் திறன் வளர்கிறது.

இதுவரை கலந்துரையாடல்கள் அளிக்கும் பயனைக் கண்ணோட்டமிட்டோம். இதனோடு தமிழ் பாட வகுப்புகளில் மாணவர்கள் தயக்கமின்றி விரும்பிப் பங்கெடுக்கும் வண்ணம் பாடத்திட்டம் எழுதப்பட்டால் இது ஆங்கிலம் அதிகம் பேசும் குடும்பங்களிலிருந்து வரும் மாணவர்களின் பேச்சுத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரியும். இத்தகைய வகுப்புகளை எவ்வாறு நடத்தலாம்? உதாரணத்திற்கு வகுப்பறையில் பண்டிகை தினத்தன்று எடுத்த புகைப்படங்களைக்கொண்டு கதையைப்போல் மாணவர்களை வகுப்பில் கூறச்சொல்லலாம். இதைத் தவிர்த்து அன்றாட வாழ்க்கை குறித்து கதைகள் எழுதி மாணவர்களை வகுப்பறையில் நடிக்கவைக்கலாம். அல்லது சூழ்நிலை ஒன்றினைக் கூறி மாணவர்களை அவர்களின் கற்பனைக்கு ஏற்ப நடித்துக் காட்டச்சொல்லலாம். மாணவர்கள் தங்கள் திறனைக் காட்டிய பிறகு ஆசிரியர்கள் கொடுக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் வேறென்ன செய்திருக்கலாம் என்பது குறித்து மாணவர்களோடு உரையாடலாம். இவையனைத்தும் ஆரம்ப வாசகர்களின் பங்கெடுக்கும் ஆர்வத்தை வளர்க்கின்றது. மேல்நிலை பிரிவுகளுக்குச் செல்லும் மாணவர்களுக்குச் சற்று மாறுபட்ட திட்டம் வகுக்கப்படலாம். பாடங்கள் நடத்துமுன் தொலைக்காட்சியில் பாட சம்பந்தப்பட்ட வீடியோ படங்களைக் காட்டலாம். இதனால் பாடம்

நடத்துவதற்கு முன்பாக மாணவர்கள் தங்களுக்கு என்ன கற்பிக்கப்படும் என்பதனை அறிந்து கொள்ளலாம். மேலும் மாணவர்களின் சொல் வளத்தைப் பெருக்கும் வண்ணம் பயிற்சி தாள்களைத் தயாரித்து அவர்களைச் செய்யச் சொல்லலாம்.

கட்டுரைகள் செய்யும் முறையிலும் சில மாற்றங்கள் செய்திடலாம். எந்த தலைப்பையொட்டி எழுதப்போகிறார்கள் என்று மாணவர்களே தயாரித்து கலந்துரையாடிக்கொள்ளலாம். ஆசிரியர் அவர்களின் படைப்பினைத் திருத்தாமல் மாணவர்களே தத்தம் படைப்புகளைக் கணிக்கும்படி செய்யலாம். இது போன்ற பாணியிலேயே பாடங்கள் அமையும் போது மாணவர்களின் ஆர்வம் பெருகுகின்றது. ஆர்வம் பெருகும்போது இவர்களைத் தழுவும் அச்சம் விலகுகிறது. தாமும் வகுப்பில் பங்கெடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உருவாகின்றது. இதனால் பேச்சுத்தமிழ் வலுவடைகின்றது. ஆகவே எழுத்துத் தமிழுக்கு வகுப்பில் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதோடு பேச்சுத்தமிழை பயன்படுத்த அதிக வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட வேண்டும். அப்போது தான் மொழிக்கல்வி முழுமை அடையும்.

தமிழாக்கம் - பாலமுருகன்

மன உழைச்சல் கொண்ட இந்தியக் குடும்பங்கள் திருமதி தம்பையா

ஆசியப் பெண்கள் நலன் அமைப்பு இதுவரை மேற் கொண்ட ஆய்வுகளிலிருந்தும், சந்தித்த குடும்பங்களிலிருந்தும் மன உழைச்சலுக்குக் கடன், முதுமை, ஊனம், மது அருந்தும் பழக்கம், கணவன் மனைவி பிரிவு ஆகியவை காரணங்களாக விளங்குகின்றன என்று தெரியவருகிறது. மேலும் இவ்வமைப்பு இதுவரை மன உழைச்சல் காரணமாகச் சந்தித்த நபர்களுள் அறுபத்து ஆறு விழுக்காட்டினர் இந்தியர்கள் என்று தெரியவருகிறது.

பெரும்பாலான இந்தியக் குடும்பங்கள் கடன் தொல்லையினால் அவதிப்படுகின்றன. இங்கே கடன் தொல்லை என்பது ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழவேண்டும் என்பதால் ஏற்பட்டதல்ல. மாறாக அவசியத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள கடன் வாங்கப்படுகிறது.

இங்கே அவசியத் தேவைகள் எனப்படுபவை வீட்டுக் கட்டணம், பொதுப் பயனீட்டுக் கட்டணம் ஆகியவையாகும். இந்நிலைக்கு வேலையில்லாமை முதுமை, நோய் ஆகியவை காரணங்களாக விளங்குகின்றன. மேலும் சிங்கப்பூரியர் அல்லாதவர்கள் கூடுதலான வீட்டுக் கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். இது ஒருவகையில் கடன் தொல்லைகளுக்கு வழிவகுக்கிறது. பொதுவாக நிராதரவற்ற சிங்கப்பூரியர் ஒருவருக்கு சுமாராக ஒரு மாதத்திற்கு \$154.91 வெள்ளி தேவைப்படுகிறது. ஆனால் பொதுநல உதவியின் மூலம் ஒருவருக்குக் கிடைப்பது \$120 வெள்ளியாகும். மெதுவாக தங்கள் நிலையை உயர்த்திக் கொள்வதில் அதிகம் நாட்டம் செலுத்துபவர்கள் தம் பெற்றோர்களின் நலனையோ அல்லது சகோதரர்களின் நலனையோ உதாசீனப்படுத்துகிறார்கள் என தெரியவருகிறது. சில சமயங்களில் இவர்களைக் குற்றம் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் இவர்களுக்கும் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு அறுபத்து மூன்று வயதுடைய முதியவர் ஒருவரின் மகள் அவர்மீது அக்கறை கொண்ட போதிலும் அவருக்கு உதவ முடியாமல் இருக்கிறார். இவர் பொறுப்பற்ற தன் கணவரையும் மற்றும் தன் பிள்ளைகளையும் ஆதரிக்க வேண்டியுள்ளது. தேவி எனப்படும் ஒருவர், பெருக்கும் தொழில் புரிகிறார். இவருக்கு நான்கு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். தற்போது இவர் வேலையற்று, மதுபழக்கம் கொண்டு, மனைவியை அடித்து துன்புறுத்தும் கணவனை விட்டு பிரிந்து வாழ்கிறார். இவர் குழந்தைகளும் இவரை மதிப்பதில்லை. பெருக்கும்

தொழில் புரியும் இவருக்கு வருமானமோ குறைவு. ஒரு மாதம் சுமார் \$300 வெள்ளி இவருக்குக் கிடைக்கிறது. இதில் பொதுநல பண உதவியும் அடங்கியுள்ளது. தேவியின் மாதந்தர செலவோ சுமார் \$359 வெள்ளியாகும். ஆகவே ஒரே வழி கடன் வாங்குவதாகும். தேவியைப் போல பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் பிரச்சினையை வெளிப்படுத்த தயங்குகிறார்கள். இதை இவர்கள் பெருத்த அவமானமாகக் கருதுகிறார்கள். மேலும் கல்யாணிமேத்தா அவர்கள் நடத்திய ஆய்வின் மூலம் பெண்கள், திருமணங்களை ஆயிரங்காலத்துப் பயிராகக் கருதுகிறார்கள் என்றும் கணவன்மார்கள் பொறுப்பற்ற கொடியவர்களாக இருந்தபோதிலும் பெண்கள் தங்கள் விவாகத்ததை ரத்து செய்ய மறுக்கிறார்கள் என்றும் தெரியவருகிறது.

இந்திய பெண்களின் மன உழைச்சலுக்கு அவர்கள் பெற்றோரும் ஒருவகையில் காரணமாகின்றனர். தங்கள் மகளிடம் குறையோ அல்லது தங்கள் மகள் மணம் புரிந்து கொள்ளப் போகின்ற வரிடத்தில் குறையோ இருப்பினும் அதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. தங்கள் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தால் போதும் என்று நினைக்கின்றனர். பெற்றோரின் சொல்லைத் தட்ட விரும்பாத பெண்கள் திருமணத்திற்கு சம்மதிக்கிறார்கள். திருமணத்திற்குப் பிறகு தன் மனைவியிடம் உடல் நலக் குறையையோ அல்லது இதர பல குறைகளையோ காணும் கணவன் ஏமாற்றமடைகிறான். மனைவியை பெற்றவர்கள் வீட்டிற்கு அனுப்பாமல் அவளை ஒரு வேலைக்காரியாக, பிள்ளை பெறும் இயந்திரமாக நடத்துகிறான். அவளுடைய அன்றாடத் தேவைகளை ஒழுங்காகப் பூர்த்திசெய்ய தவறுகிறான். ஆனால் இன்றையப்பெண்கள் ஏற்பாட்டுத் திருமணங்களுக்கு இணங்க மறுக்கிறார்கள்.

மேலும் குடியறிமை பிரச்சினையும் ஊனமுற்ற குழந்தைகளும் மன உழைச்சலுக்கு காரணமாக விளங்குகின்றன. ஊனமுற்ற குழந்தைகள் பிறப்பதற்கு யாரையும் குற்றம் சொல்ல முடியாது. ஆனால் மூட நம்பிக்கையால் ஊன முற்ற குழந்தைகள் கொண்ட

குடும்பங்களை சிலர் துச்சமாக நினைக்கின்றனர். இந்த சிலருள் உறவினர்களும் அடங்குவர். இதனால் இவர்களால் இக்குடும்பங்களில் மனவுழைச்சல் ஏற்படுகின்றது.

இதுவரை குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களிலிருந்து கடன், மதுவருந்தும் பழக்கம் கணவன் கொடுமை கணவன் மனைவி பிரிவு, ஊனம், குடும்பத்தார் ஆதரவின்மை ஆகியவை அறுபது வயதிற்கு கீழ் உள்ள பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் என்று தெரியவருகிறது.

பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்தோம், அதன் காரணங்களையும் கண்ணோட்டமிட்டோம். இனி இப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளைச் சற்று ஆராய்வோம்.

மதுப்பழக்கத்தின் காரணமாக அவதிப்படும் குடும்பங்கள் Alcoholics Anonymous என்ற அமைப்பின் உதவியை நாடலாம். இவ்வமைப்பு மதுப்பழக்கத்திற்கு அடிமையானோருக்கு ஆலோசனையும் அவர்தம் குடும்பத்தாருக்கு முடிந்த உதவியையும் புரிந்துவருகிறது.

அடுத்தபடியாக நாம் கோயில்களை நாடலாம். கோயில்களின் பராமரிப்பில் பெண்களுக்கு மணவாழ்க்கை குறித்து ஆலோசனை கொடுக்கும் குழுக்களை உருவாக்கலாம். இதுபோன்று ஆண்களுக்கும் ஒரு குழுவை அமைத்தால் சிறப்பாக இருக்கும். சிறுவர்களுக்கும் இதுபோன்ற குழுக்களை அமைத்து அதன் வழி நன்னெறி போதனைகளைப் புரியலாம். இதனால் சிறுவர்களை ஓரளவு பண்படுத்தலாம்.

இந்தியப் பண்பாடு பாரம்பரியம் குறித்து ஆய்வரங்குகள் நடத்தப்படலாம். மூத்தோர் பேணிப்பு போன்றவற்றின் முக்கியத்துவத்தை யொட்டி இவ்வாய்வரங்கங்கள் அமைந்தால் சிறப்பாக இருக்கும். காரணம் இது ஓரளவிற்கு மூத்தோர் நிராகரிப்புப் பிரச்சினையைச் சீர் செய்ய உதவும். இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது என்னவென்றால் ஆசியப் பெண்கள் நலன் அமைப்புக்கு உதவி நாடி வரும் அறுபது வயதிற்கு மேற்பட்ட பெண்களுள் அறுபத்து ஏழு விழுக்காட்டினர் இந்திய பெண்கள். தமிழ்

இளையர் மன்றம் மேலும் தமிழர் சீர்திருத்தச் சங்கம் போன்ற அமைப்புகள் வளர்த்துவரும் இன்றைய சமுதாயத்தில் நவீன நாகரித்தையும் பாரம்பரிய பழக்கங்களையும் சமமாகக் கருதி வாழும் மனப்பக்குவத்தை இளையர்களுக்கு உருவாக்கும் வண்ணம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். இச்சமநிலை இல்லாததன் காரணமாகப் பல குடும்பங்கள் பிரச்சினைகளுக்கு ஆளாகின்றன. மேலும் பெற்றோருக்குப் பிள்ளைகளை எப்படி கண்டிப்பது சிக்கனமாகச் செலவு செய்வது என்பது குறித்து ஆலோசனைகள் கூறப்படலாம்.

மலாய்க்காரர்களுக்கு மென்டாக்கி இருப்பதுபோன்று இந்தியர்களுக்கும் ஒரு பெரிதளவில் அமைந்த அமைப்பு இருக்கவேண்டும். இந்தியர்கள் தங்கள் மொழி மத வேறுபாடுகளை மறந்து ஒரே சமுதாயமாகப் பாடுபட வேண்டும்.

தமிழாக்கம் - பாலமுருகன்

மாறிவரும் இந்திய குடும்பங்கள் குடும்ப உறவுகள் திருமதி கல்யாணி மேத்தா

சிங்கப்பூரில், மாறிவரும் இந்திய குடும்பங்களின் அமைப்புகள் என்பது ஒரு சுவாரஸ்யமான அம்சம். இருப்பினும் இதைப் பற்றி எழுத்துக்களோ அல்லது விரிவான ஆய்வே குறைவாகவே இருக்கின்றன என்பது வருத்தத்தைத் தருகிறது. எனது சொந்த அனுபவங்களையும் நடைமுறையில் நான் கண்டவற்றை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது எனது கட்டுரை. இவற்றோடு சிங்கப்பூரில் இந்திய மாதர்களின் தற்கொலை பிரச்சினையைப் பற்றி செய்த ஆய்வின் முடிவுகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளேன்.

இந்தியகுடும்பங்களின் பொதுவான அமைப்பும் அதன் உறுப்பினர்களின் மாறிவரும் பங்கும்

பாரம்பரிய இந்திய வாழ்க்கை முறையில் குடும்பம் என்பதற்கு மகத்துவமான அந்தஸ்து அன்றுமே இருந்து வந்திருக்கின்றது. குடும்பம் என்பது பண்பு, கடமை, அன்பு பிற நடவடிக்கைகள் என்று மட்டுமே கூறுகளின் மையமாக அமைந்து வந்திருக்கின்றது. மனைவி என்பவளுக்கு குடித்தனத்தில் முக்கியமான பங்கு உண்டு. அவள் குடும்ப உறுப்பினர்களின் புறத்தேவைகளையும் உணர்ச்சிப் பூர்வமான தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் அதேவேளையில், கலாச்சாரத்தைப் பாதுகாத்து பிள்ளைகளுக்குப் பாரம்பரிய வழக்கங்களை உணர்த்தி அவர்கள் அதைத் தொடர்வதையும் உறுதி செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. கணவன் என்பவன் ஒரு பெண்ணின் முழு காவலனாகக் கருதப்படுகிறான். மூத்த மகன் என்றால் வயதான பெற்றோர்களைப் பராமரிக்க வேண்டியது அவனது கடமையாகக் கருதப்படுகிறது. இப்படி ஒருவர் மற்றவருக்குச் செய்ய வேண்டி இருந்த கடமைகளின் மூலம் குடும்ப ஒற்றுமை மற்றும் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடரும் ஆதரவும் உறுதி செய்யப்பட்டது.

i) இந்த பாரம்பரியத்தின் வழி வந்த தலைமுறை அடிப்படையான நீட்டிக்கப்பட்ட குடும்ப வாழ்வு சமூக காரணங்களால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. வீடமைப்பு வளர்ச்சி கழகத்தின் சிறிய வீடுகளைக் கட்டும் கொள்கையும் இத்தகைய குடும்ப அமைப்பை மறைமுகமாகப் பாதித்திருக்கிறது. அது பெற்றோர்களைப் பிரிந்து பிள்ளைகள் தனியாக வாழ்வதை எளிமையாக ஆக்கி இருக்கின்றது. ஆனால் ஒன்று. இது அவர்களின் வசதிக்கு உள்ளடங்கி இருக்க வேண்டும்.

ii) கல்வி திட்டத்தின் வழி பரவி வரும் மேற்கத்திய கருத்துக்களான தனித்துவம் மற்றும் சுயேச்சை வாழ்க்கை என்பன திருமணமான தம்பதிகளைத் தனிக் குடித்தனங்களை அமைத்துக் கொள்ள மறைமுகமாக ஊக்குவிக்கின்றது.

iii) சிங்கப்பூரைப் பொறுத்த மட்டில் நீட்டிக்கப்பட்ட குடும்ப வாழ்க்கை என்பது பிற கலாச்சாரங்களில் மறைந்து வருவதால் அதே நிலை இந்திய குடும்ப வாழ்க்கை முறையிலும் தூண்டப்பட்டு வருகிறது.

iv) தம்பதியர் இருவரும் வேலைக்குச் சென்று, இவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களுடனும் தங்கி இருந்தால், அது இந்த இரண்டு தலைமுறையினருக்கிடையே பாரம்பரிய வழக்கங்களைப் பற்றிய பல சர்ச்சைகளையும், கருத்து வேற்றுமைகளையும் உண்டு செய்கிறது.

v) இவற்றோடு, சிங்கையின் நகர வாழ்க்கை சமூகத்தில், சமூக நிலையங்கள், பள்ளிகள், பணிமனைகள், சங்கங்கள் மற்றும் நண்பர்களின் கூட்டம் போன்றவற்றோடு, குடும்பம் என்பது கலந்துரையாடலுக்காகப் போட்டி இட வேண்டி உள்ளது என்பதையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பிட்ட குடும்ப உறவுகள்

i) பாட்டன் பாட்டி, பேரப்பிள்ளைகளுக்கிடையிலான உறவு

இந்த இரு சாரர்களுக்கிடையிலான தொடர்பைப் பல தடங்கள் தவிர்க்கின்றன. மொழி, கொள்கை வேற்றுமைகள், மாறுபட்ட நோக்கு. இவற்றோடு காது கேளாமை போன்ற

மற்றும் இளைய தலைமுறையினருக்கு நேரம் பற்றாக்குறை போன்றவையே அவை. இருப்பினும் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள். அவர்களது பாட்ட, பாட்டி வாழ்ந்த சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கடந்தகாலத்தை அவர்களிடம் விளக்க முயல்வார்களே ஆயின் அங்கே அந்த மூன்று தலைமுறைக்கும் இடையிலான உறவு பாதுகாக்கப்படுகிறது.

ii) பெற்றோர் பிள்ளைகள் இடையிலான உறவு

இந்த அம்சத்தை ஆராய்வதில், பெற்றோர்கள் எந்த தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்கள் என்பது மிக முக்கியம். ஏனெனில் ஒரு குடும்பத்தில் பெற்றோர்கள் முதல் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பின் இங்கே பிள்ளைகளுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் இடையே "தலைமுறை இடைவெளி" மற்றும் "கலாச்சார வேற்றுமை இடைவெளி" ஆவன நிலவுவதற்கு வாய்ப்புகள் உண்டு. எனது இந்திய பெண்களைப்பற்றிய ஆய்வின் போது இது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இத்தகைய குடும்பங்களில், இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு இடையே பாரம்பரிய பாணியில் குடும்பத்தை நடத்துபவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இதற்கு விதி விலக்காக இருப்பவர்களும் உண்டு. இரண்டாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த பெற்றோர்களைக் கொண்ட குடும்பங்களில், பெற்றோர்கள் மேற்கத்திய பாணி கல்வியாலும், மற்ற கலாச்சாரத்தைப் பற்றி அறிந்திருப்பதாலும் குடும்பத்தில் தலைமுறை சர்ச்சை என்பது குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

இன்று சிங்கப்பூர் இந்தியர்களின் இளைய தலைமுறையினர் ஒரு குழப்பத்தில் இருக்கின்றனர். தங்களது வாழ்க்கையில் தற்கால நாகரிகத்தோடு, பாரம்பரிய அம்சங்களையும் இந்த தேவையே பெற்றோர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் இடை நிலவும் சர்ச்சைகளுக்கும் காரணமாகிறது. குறிப்பாக சுதந்திரம், திருமணம், விவாகரத்து போன்றவற்றை சார்ந்தவையாகவே இச்சர்ச்சைகள் இருக்கின்றன.

iii) சகோதரர்களுக்குள் இடையிலான உறவு

முன்பெல்லாம் குடும்பங்கள் பெரிதாக இருந்ததால், குடும்பத்தில் மூத்த சகோதரரோ, சகோதரியோ பல தியாகங்கள் செய்து இளையர்களைப் பேண வேண்டியிருந்தது. ஆகவே, இவர்களுக்குக் குடும்பத்தில் அதிக மதிப்பு கொடுக்கப்பட்டது. இன்று குறிப்பாக நடுத்தர இந்திய குடும்பங்கள் சிறியதாகவே இருக்கின்றன. இவற்றில் பிள்ளைகள் குறைவென்பதால் இவர்களுக்கிடையே போட்டி மனப்பான்மையும், பெற்றோர்களிடத்தில் ஒரு குழந்தையை அடுத்த குழந்தையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் போக்கும் அதிகம் காணப்படுகிறது.

iv) மாமனார் மாமியார்களுக்கிடையிலான உறவு

இரண்டாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களைவிட மாமனார் மாமியார்கள் பாரம்பரியத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள். பொதுவாக இன்றைய தம்பதிகள் தங்கள் வாழ்க்கையில் இவர்களின் தலையீட்டை விரும்பவில்லை. இது அவரவர்களின் வாழ்க்கையைச் சுவேச்சையாகவும், அந்தரங்கமாகவும் வைத்துக் கொள்ளும் நோக்ககோடு தொடர்புடையது.

இந்திய குடும்பங்களைப் பொருத்த மட்டில் தாய்க்கும் மகனுக்கும் இடையே அணுக்கம் என்பது பரவலாகக் காணக்கூடிய ஒன்று. மனோதத்துவ ரீதியில் "சிக்மென்ட் ஃபிராய்ட்" (Sigmund Freud) இதனை "ஒடிபஸ் கம்பிலக்ஸ்" (Oedipus Complex) என்று குறிப்பிடுகின்றனர். மகனின் மீது அளவுக்கு அதிகமாக உரிமைபாராட்டும் மாமியாரால் வீட்டிற்கு வரும் மருமகனுக்கு நிலைமையை அனுசரித்து செல்வது சற்றே சிரமமே.

v) தம்பதிகளுக்கிடையிலான உறவு

கணவன் மனைவி உறவின் போக்கு இந்திய குடும்பங்களில் பெரும் மாறுதலைக் கண்டுள்ளது. இந்த அம்சத்தைப் பற்றி சிந்திக்கும் போது குடித்தனத்தில் இந்த இருவரின் ஸ்தானத்தைப் பற்றி இந்தியர்களுக்கிடையே ஆண்களின் ஆதிக்கம் என்பது ஜாதி, மத, சமய, வாட்டார பேதமின்றி பரவலாகக் காணக்கூடியது. இருந்தாலும் அடுத்த பத்தாண்டுகளில் இந்த நிலை மாறிவிடும் என்பதே எனது யுகம்.

தங்கள் உரிமைகளைப் பற்றி இந்திய பெண்கள் அறிந்திருப்பதும், மேம்படுத்தப்பட்ட கல்வி வாய்ப்புகளும் ஆண் பெண் இரு பாலர் உறவில் ஒரு நடுநிலை தன்மையை உருவாக்கும். அண்மைய ஆள் பல (1988) கணக்கெடுப்பின் படி இந்தியப்

வயதுக்கும் மேன்பட்டவர்களில் பாதிக்கும் அதிகமானோர் தங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று பணி புரிகிறார்கள். தொழிற்சாலைகளில் இவர்களின் அதிகரித்து வரும் பங்கின் பொருட்டு ஆண் பெண் இரு பாலர்களின் உறவில் நீக்கு போக்கு காணப்படுகிறது.

மாற்றம் கண்டுள்ள மற்றொரு அம்சம் விவாகரத்து. எய்லின் வாங் (Aileen Wong), எடி க்கோ (Eddie Kuo) இவர்களின் கண்டுபிடிப்பின் படி தங்கள் "சிங்கப்பூரில் விவாகரத்து (1983)" (Divorce in Singapore) என்ற நூலில் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது, இந்திய வம்சாவழியினயிருக்கிடையே ஆண்களே விவாகரத்தை அதிகம் நாடுகிறார்கள். இந்த இருவரும் கூறுவதாவது "விவாகரத்தான பெண் (இந்திய சமூகத்தில்) இன்னும் ஒதுக்கப்பட்டவளாகவே இருக்கிறாள். இத்தகைய பெண்களை இவளது சொந்த சமூகமும் ஏன் குடும்பமும் கூட புறக்கணிக்கின்றது."

இதன் காரணமாகவே இந்திய பெண்கள் விவாகரத்தைப் பெரும்பாலும் நாடுவதில்லை. இந்த விவகாரத்தோடு தொடர்புடைய மற்றொன்று விவாகரத்தானவர்களின் மறுமணம். இந்தியர்களுக்கிடையே விவாகரத்து 1980 ஆம் 108 என்றிலிருந்து 1988ம் 153 ஆக அதிகரித்துள்ளது. (இது முஸ்லீம்களையும் முஸ்லீம் அல்லாதவர்களையும் உள்ளடக்கும்).

இந்த விவாகரத்துத் தொகை அதிகரிப்பினால், தந்தை அல்லது தாய் மட்டுமே கொண்ட குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கும். அதனோடு வயதான பெற்றோர்கள் விவாகரத்தான தங்கள் பிள்ளைகளைப் பராமரிக்க வேண்டிய தேவையும் அதிகரிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம். இதற்கேற்ப குடும்ப சூழல்களைச் சற்று சரி செய்ய வேண்டி இருக்கும்.

குடும்ப உறவுகளைப் பாதிக்கும் கூறுகள்

- i) தேசிய சித்தாந்தத்தில் தனித்தனி குடும்பங்கள் அதி முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது என்பதை அரசு வலியுறுத்தல் - இப்படி செய்வதால், குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சொந்த விருப்பங்கள், குறிக்கோள்களை, குடும்ப தேவைகளுக்கு ஏற்ற வண்ணம் சரி செய்து கொள்ள வாய்ப்புண்டு.
- ii) சமயப் பற்று குடும்பத்தில் அணுகுத்தையும் சுயநலம் பாராட்டாமையையும் வளர்க்கின்றது - பள்ளிகளில் கற்பிக்கப் படும் சமயக் கல்வி இளையர்களின் மத்தியில் சமயத்தின் பால் புது பற்றை உண்டாக்கியுள்ளது. இப்பாடத்தை மறுபரிசீலனைச் செய்ய கல்வி அமைச்சு திட்டமிட்டிருப்பதால் பல நல்ல மாற்றங்களைக் காணலாம். ஆகவே சமயமும் குடும்ப ஒருமைபாட்டை வளர்க்கும் ஒரு கூறாக அமைகிறது.
- iii) குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கிடையே தடையில்லா கருத்து பரிமாற்றம் மெத்த அவசியம். இதனோடு இந்த தலைமுறையினரும், அடுத்த தலைமுறையினரும் நிகழ்காலத்தில் போற்றப்படும் கருத்துகளையும், உணர்வுகளின் முக்கியத்துவத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதனால், குடும்ப உறவுகள் பாதுகாக்கப் பட்டு, கால ஓட்டத்தில் புது மலர்ச்சி பெறும் என்பது திண்ணம்.

முடிவாக விரும்பத்தக்க குடும்ப உறவுகள் பாதுகாப்பிற்கும், மகிழ்ச்சிக்கும் அச்சானி போன்றவை. ஆகவே இதர நல்ல பலன்களுக்காகப் பாடுபடுவதைப் போலவே இதற்காகவும் நாம் உழைக்கத்தான் வேண்டும்.

தமிழாக்கம் முகமது அலி

சிங்கப்பூரில் போதைப் பொருள் புழக்கமும் இந்தியர் சமுதாயமும் டாக்டர் குமரபதி

தனி நபர் ஒருவர் போதைப் பொருளை நாடுவதற்கான காரணத்தை அறிய உங்களுள் சிலர் விரும்பலாம். இவ்விடத்தில் இயற்கைக்கும் சுற்றுப்புறத்திற்கும் இடையே உள்ள விரிசலே ஒரு முக்கிய காரணமாகிறது. போதையை நாடுவதற்கான ஒரு சில காரணங்களை இங்கு காண்போம்.

- அ) உடலுக்கு - உடல் திருப்திக்கான ஆசை. உடலுக்கு அமைதி. நோயிலிருந்து நிவாரணம். உடல் சக்தியைப் பெறுவதற்கான ஆசை. உடல் தன்னம்பிக்கையை நிலைநிறுத்த.
- ஆ) உணர்வு - பார்வை, ஒலி, சுவை, தொடுதல் போன்ற உணர்வுகளுக்கு விழிப்பூட்ட.
- இ) உணர்ச்சி - மனோதத்துவ வலி, சொந்த பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு.
- ஈ) தனக்கு - நண்பர்கள் தங்களை ஏற்றுக்கொள்ள.
- உ) சமூகம் - தனி கலாச்சாரம்.
- ஊ) அறிவுத்திறமை - நன்றாகப் படிக்க
- எ) படைப்பாற்றல் - கலைகளில் தங்கள் படைப்பாற்றலை மேம்படுத்த.

மதுவையும், புகையிலையையும் தவிர மற்ற எந்த போதையையும் ஒரு மருத்துவரின் அனுமதியின்றி எடுக்கக்கூடாது. அப்படி எடுத்தால் அது சட்டத்திற்கு புறம்பாகும். மேலும் அதனால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் சந்திக்க நேரிடும்.

சிங்கப்பூரில் போதைப் பொருள் புழக்கம் 1973ஆம் ஆண்டில் சட்டதிட்டத்தால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தத் திட்டம் அறிமுகம் கண்ட நேரம், போதைப் பொருள் அதிகமாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த நேரமாகும். போதைப் பொருளுக்கு அடிமையானவர்கள், சிறைச்சாலையால் நடத்தப்படும் மறுவாழ்வு நிலையத்திற்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். சிங்கப்பூரில் அதிகமாக போதைப் பொருள் புழங்கப்பட்டது 1977 லிருந்து 1979 வரை. 1980 லிருந்து 1986 வரை இப்பழக்கத்திற்கு ஆளானவர்களின் எண்ணிக்கை சரிவடைந்தது. 1987 லும் 1988 லும் எண்ணிக்கை சற்று அதிகரித்தது. எப்படியிருந்தாலும், போதைப் பொருள் புழக்கம், சட்டத்தின் உதவியோடு தற்போது ஒரு கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. ஆனால் சந்தர்ப்பவாசிகள் என்றென்றும் மனித இயல்புகளையும், தோல்விகளையும் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த தயங்காததால், ஒரு விழிப்பு நிலையில் இருப்பது அவசியமாகும். மற்ற சமூக பிரச்சினைகளைப் போலவே போதைப் பொருள் புழக்கமும் மாறும் தன்மைகள் கொண்டனவாக இருப்பதால் நாமும் இம்மாற்றங்களுக்கு ஈடு கொடுக்க நேரிடும்.

இன்று சுமார் நாலாயிரத்து ஐநூறு போதைப் பொருள் அடிமைகள் மறுவாழ்வு நிலையத்தில் குணப்படுத்தப் பட்டு வருகின்றனர். இதே எண்ணிக்கையில், இரண்டு வருட மருத்துவ பரிசோதனைத் திட்டத்திலும் இருக்கிறார்கள். இந்த மறுவாழ்வுத் திட்டத்தின் வெற்றி விகிதத்தைச் சற்று காண்போம்.

முதல் குற்றம்	- 70.8%
இரண்டாம் குற்றம்	- 76.2%
மூன்றாம் குற்றம்	- 80.5%
நான்காம் குற்றம்	- 85.0%
ஐந்தாம் குற்றம்	- 78.9%

இந்தியர்களிடையே போதைப் பொருள் புழக்கம் ஒரு கட்டுக்குள் இருக்கின்றது என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்நிலை நீடிப்பதும் நீடிக்காததும் அந்தந்த நபரிடமும், அவர் தம் குடும்பம் மற்றும் சமுதாயத்தின் கையில் இருக்கிறது. இந்தியப் பெண்களில் மிகக் குறைவானோர் போதைப் பொருளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இதற்குக் காரணம், பெற்றோர்கள் ஆண் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கும் சுதந்திரத்தைப் பெண்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை.

ஒரு சராசரி இந்திய போதைப் பொருள் அடிமை 20 விரும்பு 29 வயதுக்குட்பட்ட இளைஞனாகவே இருக்கிறான். குடும்பத்தார்களின் கண்காணிப்பு இல்லாததால், கெட்ட சேர்க்கையில் ஈடுபட்டு போதைப் பொருளுக்கு அடிமையாகி விடுகின்றான்.

கூட்டுக் குடும்பங்கள் தற்போது விலகி வருவதும் இதற்கு ஒரு காரணம். ஏனெனில் தந்தை, தாய் இருவரும் வேலைக்குச் செல்லும் சூழலில் குழந்தைகள் தனியாக விடப்படுகின்றனர். முறையான வாழ்விற்கு அடிப்படையான பழைய பண்பாடு அழிந்து வருகின்றது. இதனை பிள்ளைகளுக்கு உணர்த்த பெற்றோர்கள் தவறி விடுகின்றனர். பெற்றோர்களும் குடும்பத்தில் உள்ள சில பெரியவர்களும் காலத்தால் அழியாத சில பண்புகளைப் பிள்ளைகளுக்கு உணர்த்த வேண்டும். உதாரணமாக:-

- அ) இறை பக்தி
- ஆ) நேர்மையானப் பாதை
- இ) எது தவறு எது சரி என்பதை அறிந்து கொண்டு நடக்கும் மனப்பக்குவம்.
- ஈ) வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைச் சமாளித்து எதிர் நீச்சல் போடக்கூடிய மன பலம்.
- உ) பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பிக்க முயல்வதை விடுத்து அவற்றை சமாளிக்கக்கூடிய தீர்வைக் காண முனைவது.
- ஊ) வாழ்க்கையின் உண்மைகளையும் அதன் விளைவுகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.
- எ) உடல் உறுதியையும், மன உறுதியையும் வளர்த்துக் கொள்ளுதல்.
- ஏ) யோகப் பயிற்சியில் ஈடுபடுதல்.
- ஐ) தியானம்.

பெற்றோர் என்றென்றும் தங்கள் பிள்ளைகளின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்க வேண்டும். பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்கிடையே புரிந்துணர்வு இருத்தல் வேண்டும். பிரச்சினை எழும் போது பிள்ளைகள் பெற்றோரை நானும் வகையில் அவர்களது உறவு இருத்தல் வேண்டும்.

சமுதாய ரீதியில் பார்க்கும் போது, பொழுது போக்க சிறந்த வசதிகளை ஏற்படுத்தி கொடுக்க வேண்டும். பொருளாதார நெருக்கடி உள்ளவர்களுக்கும், மனோநிலை பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் உதவ சங்கங்கள் முன் வருதல், மாறி வரும் சமுதாயத்திற்கு அவசியமாகும்.

இனி 1988 ஆம் ஆண்டு அறிமுகம் கண்ட மறுவாழ்வுத் திட்டத்தைச் சற்று காண்போம். போதைப் பொருள் பழக்கத்திற்கு அடிமையானவர்கள் ஒரு நோயாளி என்று பார்க்கப்படாமல், சமூகவியல் ரீதியில் நடத்தைக்கெட்டவர் என்ற கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்படுகின்றனர். இந்த அடிப்படையில், இவர்களது செயல்களுக்கு இவர்களே பொறுப்பேற்க வேண்டும். இந்த பழக்கத்திலிருந்து தன்னை திருத்திக் கொள்ள முயற்சி செய்ய விரும்புவர்களுக்கு மட்டுமே உதவி அளிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட எண்ணம் இல்லாதவர்களுக்கு கருணை காட்டப்படுவதில்லை.

முதல் முறையாக தவறு செய்பவருக்கு இரண்டு வாரத்திட்டம். ஒன்று, இப்பழக்கத்தின் விளைவுகளை எடுத்துக் கூறும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பாதிக்கப்பட்டவரின் குடும்பத்தாருக்கும் ஆலோசனை வழங்கப்படுகிறது.

இக்கட்டுரை போதைப் பொருள் பிரச்சினையை மேலோட்டமாக பார்த்ததுடன், அது இந்தியர்களை எப்படி பாதித்திருக்கிறது என்றும் அலசியது. இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண எப்போதும் விழிப்பு நிலையில் இருத்தல் அவசியம்.

தமிழாக்கம் - ராஜேஸ்வரி

இந்தியர்களிடையே தற்கொலை டாக்டர் பி.எச்.ச்சியா

1. தற்கொலை என்றால் என்ன?

ஒருவன் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள நினைத்து, அதனைச் செய்ய முற்பட்டு, அந்தச் செய்கை மரணத்தில் வந்து முடிந்தால், அதற்குப் பெயர் தற்கொலையாகும்.

2. தற்கொலை - சமூக உழைச்சலின் அளவுகோலாக

பனிமலையின் சிகரத்தைப் போன்று, ஒருவர் தன்னையே அழித்துக் கொள்ள எடுக்கும் கடைசி முடிவு தற்கொலையாக இருக்கும். இது ஒரு கொடூரமான இறுதி முடிவாக இருக்கும். வாழ்க்கையில் அளவிலா பெரும் கஷ்டத்தை அனுபவிப்பவராக இருந்தாலொழிய ஒருவர் தற்கொலை செய்ய முற்படுவதில்லை; ஏனெனில் திட்டமிட்ட தற்கொலை மதத்திற்காகக் தற்கொலை, வெறித்தனமான தற்கொலை போன்றவை அறிய செயல்களே.

ஆகவே ஒரு நாட்டின் தற்கொலை விகிதம், அந்நாட்டில் ஏற்படும் சமூக கஷ்ட நஷ்டங்களை அளவிடக் கூடிய ஒன்றாக இருத்தல் கூடும்.

3. உலக தற்கொலை விகிதம்

ஒரு லட்சத்து மக்களிடையே ஒரு வருடத்தில் எத்தனை பேர் தற்கொலை செய்கிறார்கள் என்ற அடிப்படையில் தான் தற்கொலை விகிதம் கணக்கிடப்படுகிறது.

உலக தற்கொலை விகிதம் 44.9 விழுக்காட்டிலிருந்து (ஹங்கேரி) 0.2 விழுக்காடுவரை (எகிப்து) வேறுபடுகிறது. சிங்கப்பூரின் சராசரி தற்கொலை விகிதம் 10.7 விழுக்காடாகும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் அதிகமான தற்கொலை விகிதம் இருப்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். தற்கொலை விகிதம் அதிகமாக உள்ள நாடுகளில் ஒரு சில தொழில்நுட்ப ரீதியிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் சிறந்த நாடுகளாக இருப்பது வியப்பளிக்கிறது.

உதாரணமாக :

ஸ்காண்டிநேவியாவில் தற்கொலை விகிதங்களை ஆராய்ந்தறிந்த எண்டின் என்பவரின் தகவல்படி - செயலின்மையும், வாழ்க்கை முறையை சீரழிக்கும் சலுகை குறைப்பும் தற்கொலைக்குக் காரணங்களாகும்.

4. சிங்கப்பூரின் தற்கொலை விகிதம்

சிங்கப்பூரின் ஜனத்தொகை 1986 ஆம் ஆண்டின் கணிக்கைபடி 2,586,200 இதில்

சீனர்கள்	-	76.9%
மலாய்க்காரர்கள்	-	24.6%
இந்தியர்கள்	-	6.4%
மற்றவர்கள்	-	2.1%

மலாய்க்காரர்களிடையே தற்கொலை விகிதம் மிகக் குறைவாகக் காணப்படுகிறது.

2%. கடந்த சில ஆண்டுகளில் மலாய்க்காரர்கள் பலர் குடிசைகளிலிருந்து அடுக்குமாடி வீடுகளுக்கு மாற்றலாகி செல்ல நேரிட்டாலும், தற்கொலை விகிதம் அதிகரிக்கவில்லை. எனது கருத்தின்படி அவர்களது மதமான இஸ்லாம், இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம்.

சிங்கையில் கூடுதலான தற்கொலை விகிதம், இந்தியர்களிடையே காணப்படுகிறது.

அ) வயது / பாலினம்

இந்தியர் தற்கொலை விகிதத்தில் இரண்டு வினோதத் தன்மைகள் உள்ளன.

1. வயோதியர்கள் அதிகம் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றனர். இந்தியர்களில் பெரும்பாலானோர் வெளியூரிலிருந்து இங்கு வந்தவர்கள். இதில் நல்ல நிலைமைக்கு உயராத பலருக்கு உறவினர்கள் இல்லை. இவர்களில் சிலர் நோயுற்று, பணமில்லாது, வேலையில்லாது, இருக்க வீடு இல்லாது, துன்பப்படுவதுண்டு. இந்த விரக்தியால் பலர் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றனர்.

2. பெரும்பாலான நாடுகளில் அதிக ஆண்களே தற்கொலை செய்கின்றனர். ஆனால் சிங்கையில் 15-24 வயதுக்கும், 34-44 வயதுக்கும் இடைப்பட்டோரில் அதிக இந்திய பெண்கள் தற்கொலை செய்கின்றனர்.

ஆ) தற்கொலை விகிதத்தின் மாறும் தன்மைகள் 1957 - 1986 வரை,

தற்கொலை விகிதம் இந்தியர்களிடையே அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது.

இ) தற்கொலை முறைகள்

அடுக்குமாடி வீடுகளிலிருந்து குதிப்பதே சிங்கப்பூர் தற்கொலை செய்ய கையாளும் வழியாகும். ஆனால் இந்தியர்களோ குதிப்பதைவிட தூக்கிலிட்டு மடியும் முறையை அதிகம் கையாளுகின்றனர். இந்தியப் பெண்கள் கையாளும் இதர வழிகள் :

1. தீக்குளிப்பது
2. ரயில் பாதைகளில் விழுவது

ஈ) தற்கொலையைத் தூண்டக்கூடிய சம்பவங்கள்

1. 34% - கடுமையான உடல் நோய்
2. 25% - மனக்குழப்பத்தால் ஏற்படும் பாதிப்பு
3. 8% - அளவுகடந்த மதுபித்து

உ) தற்கொலை தொடர்புகள்

1. 15.6% - ஏற்கெனவே தற்கொலை செய்ய முயன்றவர்கள்
 2. 14% - தற்கொலை செய்தபின் கடிதங்கள் விட்டுச்சென்றவர்கள்
- இந்தக் கடிதங்களிலிருந்து தற்கொலை செய்தவரின் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஊ) வேலைத் தகுதி

1. 64% - பொருளாதார மந்த நிலையில் உள்ளவர்கள்
2. 28.9% - வேலை இல்லாதவர்கள்

எ) தற்கொலைக்கான காரணங்கள்

இந்தியர்களின் தற்கொலைகள் பல சமூக பின்னணி உடையவை.

இந்தியாவில் தற்கொலைக்காக கூறப்படும் காரணங்கள்

1. விருப்பமில்லாமல் கட்டாயமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணங்கள்
2. குடும்பங்களிடையே மற்றும் மாமியார் மருமகள் சண்டைகள்
3. மலட்டுத் தன்மையால் குழந்தை பெற இயலாத பெண்கள்
4. பெண்ணின் கற்புக்குச் சோதனை
5. ஆணின் மலட்டுத் தன்மை

சிங்கப்பூரில் கூறப்படும் காரணங்கள்

1. கல்யாண பிரச்சினைகள்
 2. காதல் பிரச்சினை
 3. குடும்ப பிரச்சினை
 4. வேலை மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடி
 5. பரீட்சை
- முடிவுரை

எல்லா இனத்தவர்களிலும் சிங்கையில் இந்தியர்களே அதிகம் தற்கொலை செய்கின்றனர். பெண்கள் ஆண்களுக்கு ஒரு படி குறைந்தவர்கள் என்ற மனப்பக்குவம் இந்தியர்களிடையே நிலவுகிறது. இதனால் மகள் என்ற ஸ்தானத்திலும் மனைவி என்ற ஸ்தானத்திலும் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தாங்களே நடத்தவியலாதவராய் இருக்கின்றனர். இந்திய பெண்கள் மற்ற இன பெண்களைவிட அதிகமான எண்ணிக்கையில் தற்கொலை செய்கின்றனர்.

இந்திய ஆண்கள் பலர் தங்கள் குடும்பங்களை இந்தியாவில் விட்டுவிட்டு இங்கு இருக்கின்றனர். அதனால் சீனர்கள் போல் அல்லாது அவ்வப்போது தங்கள் குடும்பங்களுக்குப் பணம் அனுப்பியவாறு இருக்கின்றனர். பணம் சம்பாதிக்க இயலாதவர்களில் ஒரு சிலர் திரும்பிச் சென்று அவமானப்படுவதைவிட இறப்பதே மேல் என்றென்னி தற்கொலை செய்து கொள்கின்றனர்.

சிங்கப்பூரில் அதிக இந்தியர்கள் மதுக்கு அடிமைப்பட்டு இருக்கின்றனர். மதுவின் காரணமாகத் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் இந்தியரின் எண்ணிக்கை அதிகமாக உள்ளது.

தமிழாக்கம் - ராஜேஸ்வரி

துணைப்பாட வகுப்புகள்

பகுதி 1

- நல்லையா (பல்கலைக்கழகம், அறிவியல் 2)

துணைப்பாட வகுப்புகள் இந்திய மாணவர்களின் கல்வி தேர்ச்சி நிலையை உயர்த்துவதற்காக நடத்தப்படுகின்றது. குறைந்த கட்டணத்தைக் கொண்டு நடத்தப்படும் இத்துணைப்பாட வகுப்புகள் பொருளாதார வசதி குறைந்த குடும்பங்களிலிருந்து வரும் மாணவர்களுக்கு நல்லதொரு பயனை அளிக்கின்றது.

துணைப்பாட வகுப்புகளில் கணிதம், விஞ்ஞானம் ஆகிய பாடங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றன. பாடங்களோடு தேர்வுக் கேள்விகளை அணுகும் முறை குறித்தும் கற்பிக்கப்படுகின்றது.

சிங்கையில் பெரிய அளவில் இத்துணைப்பாட வகுப்புகளை சிங்கப்பூர் தமிழர்பேரவையும் தேசிய பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவையும் நடத்தி வருகின்றன.

1982-ஆம் ஆண்டு தமிழர் பேரவை நடத்திய கல்வி ஆய்வுப்பட்டறையே இத்திட்டம் தோன்றியதற்குக் காரணமாகும். அப்பட்டறையில் படைக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் இந்திய மாணவர்களின் குறைவான கல்வி தேர்ச்சி நிலையை படம் பிடித்துக்காட்டின.

இத்துணைப்பாட வகுப்புகள் தொடக்க நிலை மாணவர்களுக்கும் உயர்நிலை மாணவர்களுக்கும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இத்துணைப்பாட வகுப்புகள் பன்னிரண்டு வாரங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையன்றும் நடத்தப்படுகின்றன.

கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக நடத்தப்பட்டு வரும் இத்துணைப்பாட வகுப்புகள் பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகிறது. பாடங்களைச் சொல்லித்தர தகுதியான ஆசிரியர்கள் கிடைப்ப தில்லை. பெரும்பாலான துணைப்பாட வகுப்பு ஆசிரியர்கள் பட்டப்படிப்பு மாணவர்கள் புகழுக வகுப்பு மாணவர்கள் போன்றவராவர். இதனால் பயிற்றுவிக்கும் தரம் குறைகிறது. அடுத்து பொருளாதாரப் பிரச்சினையாகும். மாணவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் பணம் துணைப்பாட வகுப்புகளுக்குத் தேவைப்படும் செலவை ஈடுகட்டுவதற்கு உதவுவதில்லை. இதனால் பல பொருளீட்டுத் திட்டங்கள் தேவைப்படுகின்றன. ஆனால் அவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்கான ஆள்பலம் குறைகின்றது. மேலும் துணைப்பாட வகுப்புகளை நடத்துவதற்கு எளிதில் இடம் கிடைப்பதில்லை. இது இன்றுவரை ஒரு பெரும் பிரச்சினையாகத் திகழ்கின்றது.

ஆகவே நம் இளையர்களின் கல்வித் தேர்ச்சி நிலையை மேம்படுத்துவதற்கு ஒரு சில அமைப்புகள் மட்டும் பாடுபட்டால் போதாது. நம் இளையர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு நமக்கு ஒரு தனி கல்வி மேம்பாட்டுக் கழகம் தேவைப்படுகின்றது. இதற்கு சிங்கப்பூர் இந்தியர்கள் அனைவரின் ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் தேவைப்படுகின்றது.

பகுதி 2

- விஜயலட்சுமி (தேசிய பல்கலைக்கழகம், கலை 2)

சிங்கப்பூர் தேசியப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பித்த காலத்தில் தமிழ் மன்றம் என எதுவும் இல்லை. தமிழ் மாணவர்கள் தமிழோடு கொண்டுள்ள தொடர்பு தொடக்கக் கல்லூரி வரையில்தான். சிலர்தான் வீட்டில் தமிழில் உரையாடுகிறார்கள்.

டாக்டர் வீரமணி அவர்களுடைய முயற்சியில் தமிழ்ப் பேரவை உருவாகியது. அவர் 1977 ஆம் ஆண்டில் துணைப்பாடத் திட்டத்தைச் செயலாற்றினார். இவர் பேரவையின் மதியுரைஞராகப் பதவி ஏற்க, திரு. மனோகரன் தலைமையில் பேரவையின் துணைப்பாட வகுப்புகள் தொடங்கப்பட்டன. இத்திட்டம் பொதுக் கல்விச் சான்றிதழ் மேல்நிலைத் தேர்வில் நமது மாணவர்கள் சிறப்புறச் செய்ய உதவும் பொருட்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் தொடங்கிய முதல் ஆண்டில் சுமார் இருபத்தைந்து மாணவர்கள் சேர்ந்தனர். இதில் ஐவர் பல்கலைக் கழகம் சென்றனர். இதுவே இத்திட்டத்தின் முதல் வெற்றி.

பின்னர் 1978 முதல் 1980 வரை துணைப்பாட வகுப்புகள் நடத்தப்படவில்லை. மீண்டும் 1981ல் குமாரி சரஸ்வதியாலும் 1982 ல் திரு. பன்னீர் அவர்களாலும் இத்திட்டம் தொடர்ந்து செயல்பட்டது. இதில் இருபது பட்டப்படிப்பு மாணவர்கள் இலவசமாகத் தொண்டாற்றினர். சுமார் 250 மாணவர்கள் பயன் அடைந்தனர்.

1983- 1984ம் ஆண்டில் குமாரி உரங்கம் துணைப்பாட வகுப்புக்களை நடத்தினார். 1986 - 1987 ல் நடைபெற்ற வகுப்புகளின் ஒருங்கிணைப்பாளராக திரு. சுப்ரமணியமும் 1988 ல் திரு. ராஜேந்திரனும் பணியாற்றினார். துணை ஒருங்கிணைப்பாளராக குமாரி சசிரேகாவும், குழு உறுப்பினராக குமாரி நிர்மலாவும் பதவி ஏற்றனர். வகுப்புக்கள் தொடர்ந்து பன்னிரண்டு வாரங்கள் நடைபெற்றன. ஞாயிறு தோறும் உறுப்புலவர் தமிழ் மையத்தில் காலை பத்து மணியிலிருந்து ஒரு மணி வரை நடத்தப்பட்டன.

1989 ஆம் ஆண்டில், ஒருங்கிணைப்பாளராகப் பொறுப்பேற்றிருப்பவர் குமாரி சசிரேகா. துணை ஒருங்கிணைப்பாளர் திரு. இளமாறன். குமாரி பவானி, குமாரி பூங்கொடி, குமாரி ராஜலட்சுமி, திரு. ஸ்ரீதரன், திரு. ராஜேந்திரன் ஆகியோர் குழு உறுப்பினர்கள் ஆவார்கள். ஒரு பாடத்திற்கு ஐந்து வெள்ளி வசூலிக்கப்பட்டது.

இத்திட்டத்தைத் தமிழ் பேரவையானது பல வழிகளில் விளம்பரப்படுத்தியது. புகழுக வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் பதிவு தாள்கள் தரப்பட்டன.

சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக்கழக தமிழ்ப் பேரவை இத்துணைப்பாட வகுப்புக்களை நடத்துவதன் முக்கிய குறிக்கோள் பொது கல்விச் சான்றிதழ் மேல்நிலைத் தேர்வில் மாணவர்கள் சிறப்பாக செய்ய உதவுவதன் மூலம் அதிக அளவில் நம்மின மாணவர்களை பட்டப்படிப்பில் ஈடுபடுத்துவதே ஆகும். துணைப்பாட வகுப்புக்களை நடத்துவதோடு, பேரவையானது பல கல்வி சம்பந்தப்பட்ட சொற்பொழிவுகளையும் நடத்தியது.

துணைப்பாட வகுப்புகளை மதிப்பீடு செய்வதன் மூலம் தனது குறைநிறைகளை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள திட்டமிட்டுள்ளது. இத்திட்டத்தை செயல்படுத்துவோர் எதிர் நோக்கிய பிரச்சினைகளும் ஆராயப்பட்டன.

பாலர் பள்ளியில் பயிலும் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் வகுப்புகளை சமூக நிலையங்கள் ஞாயிறுதோறும் தற்போது நடத்தி வருகிறது. இந்தப் பெருமை சமூக நிலையங்களின் இந்திய காலாச்சாரக் குழுக்களைச் சாரும்.

இவ்வளவு உதவிகளைச் செய்தும் நம் இன மாணவர்கள் கல்வியில் பின் தங்கி இருப்பதற்கான காரணம் யாது ? இதை எவ்வாறு திருத்தி இளைய தலைமுறையினரிடம் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவது என்பதனை ஒட்டி ஆலோசிக்க வேண்டும்.

முற்றும்

மக்கள் கழக இந்திய பண்பாட்டு குழுக்கள் பேரவை ஷஹிலா, பல்கலைக்கழகம் கலை 2

இந்திய கலாச்சாரக் குழுக்கள் 1970களின் மத்தியில் தான் நிலையங்களில் உருவாக்கம் கண்டன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இந்தியச் சமுதாயம் குடியரசில் உருவானது. இந்திய கலாச்சாரக் குழுக்கள் சமூகப் பிரிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டோ மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டோ துவங்கப்பட்டன. இச்சங்கங்களுள் தமிழர் சீர்திருத்தச் சங்கம், சிங்கப்பூர் இந்தியக் கழகம், திராவிடக்கழகம் நாமக்கல் தாலுக்கா சங்கம் போன்றவை அடங்கும்.

1960களில் சிங்கை முழுவதும் மக்கள் கழகத்தின் மூலம் நிலையங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பல இனத்தவருக்கும் பொழுது போக்கும் இடமாகவும், பலரைச் சந்திக்கும் இடமாகவும் கலையை வளர்க்க வாய்ப்புகளையும் அளித்த சமூக நிலையங்கள் ஏனோ இந்தியர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. ஆகவே ஒரு கலாச்சார இடைவேளை நிலவியது. இதைப் பூர்த்திச் செய்ய 1970 துவக்கத்தில் ஒரு சில சமூக நிலையங்களில் இந்தியர்களை ஈர்க்கும் வண்ணம் இந்திய கலாச்சாரக் குழுக்கள் தோன்றின. இன்று 126 சமூக நிலையங்களில் 44 இந்திய கலாச்சாரக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்குழுக்களின் சில முக்கிய கொள்கைகளைப் பார்ப்போம்.

- 1) சிங்கப்பூரில் வீடமைப்பு மாற்றத்தின் பின்பு பல தொகுதிகளில் சிதறி வாழும் இந்தியர்களின் கலாச்சாரத் தேவைகளைப் பூர்த்திச் செய்வது.
- 2) இந்தியக் கலாச்சார வளர்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாக இருப்பது.
- 3) இந்திய பண்பாட்டையும் கலாச்சாரத்தை இந்தியரிடமும் வேறு இனத்தவரிடமும் அறியச் செய்வது. பல இன ஒற்றுமையை வளர்ப்பது.

இந்திய கலையை வளர்க்கும் பொருட்டு பாட்டு, நடனம், இசைக் கருவிகள் வாசிக்கும் வகுப்புகள் போன்றவை நடத்தப்பட்டன. கலையோடு சமையல் வகுப்பு, இந்திய உடை தையல் வகுப்புகளும் ஆங்காங்கே நடத்தப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட பல நிகழ்ச்சிகளுக்கு தொகுதிவாசிகளின் ஆதரவு மிக சிறப்பாக இருந்தது என்றே சொல்லவேண்டும். இந்திய கலாச்சாரக் குழுக்களின் நடவடிக்கைகள் பெருகிய சமயத்தில் அதற்கு ஏற்பட்ட தடைகளும் தலைத்துாக்க ஆரம்பித்தன. சிறிய சிறிய தடைகளாக இருந்தவை, பின்பு குழுக்களின் வளர்ச்சிக்கு மிரட்டலாகத் தோன்றின பலதரப்பட்ட நடவடிக்கைகளை குழுக்கள் மேற்கொண்ட சமயத்தில் அதற்கு நிதியும் ஆட்பலமும் தேவைப்பட்டது.

அருகில் இருந்த பல சமூக நிலையங்கள் ஒரே மாதிரியான நிகழ்ச்சியை நடத்தின. இதன் காரணமாகத் தேவையில்லாத இரட்டிப்பு வேலைக்கு இடம் வழங்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளை பற்றி சமூகத்தலைவர்கள் சிலர் யோசிக்கத் தொடங்கினர். இச்சிந்தனைகள் ஒரு சில குறிப்புகளை மையமாகக் கொண்டிருந்தன.

- 1) சமூக நிலையங்களின் கலாச்சாரக் குழுக்களிடையே ஒற்றுமை தேவை.
- 2) ஒரு மேலான்மை குழு சமூக நிலையங்களின் கலாச்சார குழுக்களின் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைக்கலாம்.
- 3) இருந்தபோதிலும் சமூக நிலைய இந்திய கலாச்சார குழுக்களின் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்துக்கு எந்தவித பங்கமும் வரலாகாது.
- 4) ஒரு மேலான்மை குழு தேவைப்படுகின்ற குழுக்களுக்கு எல்லாவிதமான உதவிகளையும் தர தயாராக இருக்கவேண்டும். இச்சிந்தனைகளைச் செயலாக உருவாக்கும் காலம் 1986ஆம் ஆண்டில் பிறந்தது. 'பெக் கியோ' சமூக நிலைய கலாச்சாரக் குழுவில் அங்கம் வகித்த கேப்டன் கோவிந்தராஜு அவர்களின் தீவிர முயற்சியால் அருகில் இருந்த 7 கலாச்சாரக்

குழுக்களும் ஒன்றினைந்து ஓர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவை அமைத்தன. மக்கள் கழக இந்தியர் பண்பாட்டுக் குழுக்கள் ஒருங்கிணைப்புப் பேரவை என பெயர் கண்ட இக்குழுவிற்கு, திரு சந்திரதாஸ் அவர்களும் டாக்டர் வாசு அவர்களும் ஆலோசகர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

இப்பண்பாட்டு பேரவையின் கொள்கைகள் வருமாறு:

- 1) சமூக நிலையங்களின் இந்திய கலாச்சாரக் குழுக்களின் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைப்பது, குழுக்களுக்கு மேலும் வாய்ப்புகளையும் வசதிகளையும் செய்து கொடுப்பது.
- 2) தேசிய ரீதியில் வட்டார ரீதியில் கலாச்சார, சமூக கல்வி சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவது.
- 3) வரும் ஆண்டுகளில் மேலும் கலாச்சார குழுக்கள் தோன்ற வழிசெய்வது.
- 4) இந்திய கலாச்சாரத்தைப் பல இனத்தவரோடு பகிர்ந்து கொள்வதோடு நமது இனத்தவர்களுக்கும் விளக்கி மேம்படுத்த முயற்சி எடுத்துக் கொள்வது.

ஒருங்கிணைப்புப் பேரவையின் நிகழ்ச்சிகள் பல தேசிய ரீதியில் நடத்தப்பட்டன. தேசிய நாள் கொண்டாட்டத்தில் முதன் முதலாக 1988 ஆண்டிலே சில சமூக நிலையங்களின் இந்திய கலாச்சாரக் குழுக்களின் நடனமணிகள் பங்குபெற ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டது.

தேசிய அரங்கில் நடந்த இந்த விழாவில் பல இனத்தவரோடு பங்கு கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பமும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

ஒருங்கிணைப்புக் குழுவின் நடவடிக்கைகள் கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளோடு நின்றுவிடவில்லை. சிறார்களுக்குப் பாலர் வகுப்புகளைத் தமிழில் நடத்தி மாபெரும் வெற்றி கண்டுவருகின்றன. "பெற்றோர்களுக்காகக் கல்வியும் குழந்தையும்" என்ற தலைப்பில் கீழ் பல சொற்பொழிவுகள் நடத்தப்பட்டன. கணினி வகுப்புகளையும் பண்பாட்டு பேரவை நடத்தி வருகின்றது.

ஒருங்கிணைப்புப் பேரவை மக்கள் கழகத்தின் மேலான்மைக் குழுவோடு அணுக்க உறவு கொண்டிருப்பதால் பல வசதிகளைப் பெற அதிக வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. அளவாலும் முக்கியத்துவத்தாலும் சிறந்து விளங்கக்கூடிய பண்பாட்டுக் குழு இதர இந்திய அமைப்புகளோடு சரிசமமாக அமர்ந்து இந்தியப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும் ஆராயவும் முடிகின்றது. இக்குழுவால் தேசிய ரீதியில் பல நிகழ்ச்சியை நடத்துவதால் தேசிய ஓட்டத்தில் (National Mainstream) இந்தியர்கள் பங்கு பிரதிபலிக்கப்படுகிறது.

எதிர்கால போக்குகள்

* தற்பொழுது பேரவையினால் ஆலோசனைதான் அளிக்க இயலும். தனிப்பட்ட பண்பாட்டு குழுக்கள் சுதந்திரத்தை இழக்கவில்லை.

* பேரவை பலத்தரப்பட்ட உதவிகளை கலாச்சார குழுக்களுக்குச் செய்யும் பழக்கம் தொடர வேண்டும். கலாச்சார குழுக்கள் தரமான நிகழ்ச்சிகளை நடத்துகின்றனவா என்று பேரவை கண்காணிக்கவேண்டும்.

* பேரவை பல நிகழ்ச்சிகளை பெரிய அமைப்புகளான தமிழ்மொழி பண்பாட்டுக் கழகம் தமிழர் பேரவை போன்ற அமைப்புகளோடு நடத்தவேண்டும். அதிகமான இளையர்களை ஈர்ப்பதிலும் பேரவை முக்கியத்துவம் அளிக்கவேண்டும்.

* தமிழ் மொழி மேம்பாட்டிலும் பேரவை கவனம் செலுத்தலாம். பொருளாதார நிலையில் குன்றியிருக்கும் பல இந்தியக் குடும்பங்களின் முன்னேற்றத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய முயற்சிகளை ஆராயலாம்.

மூற்றும்

சிங்கையில் தமிழ் மாநாடுகள் திருக்குறள் மாநாடு

பகுதி 1

கலைவாணி (பல்கலைக்கழகம், கலை 2)

திருக்குறள் புலவர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல - இந்நூல் பொது மக்களுக்கும் உகந்த நூல். சிறு குழந்தைகள் முதல் வயது முதிர்ந்தவர்கள் வரை ஏற்றுக்கொண்டு சிறப்பிக்கக்கூடிய ஒரு நூல். எல்லா சமயத்தவரும் தங்கள் சமயத்தைச் சார்ந்த நூல் என்று கருதக்கூடிய ஒரு சமரச நூல் திருக்குறள். திருக்குறள் 80 க்கு மேற்பட்ட மொழிகளிலே மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

'திருக்குறள் விழா' நடத்துவதற்கான ஒரு சில முக்கிய காரணங்கள்.

- 1) திருக்குறளில் மக்கள் முன்னேறுவதற்குத் தேவையான பல கருத்துகள் இருக்கின்றன.
- 2) ஜாதி, மத வேறுபாடு இல்லாமல் எழுதப்பட்ட நூல்.
- 3) திருக்குறள் ஒரு இலக்கிய நூல்.
- 4) படித்தவர்களும், படிக்காதவர்களும் அறிந்த நூல்.
- 5) விழாவின் வழி மக்களை ஒன்று திரட்ட முடிகிறது.

திருக்குறள் விழா 1950 களிலிருந்து நடைபெற்று வருகிறது. 1957 ல் திருக்குறள் மாநாடு முதன் முதலில் பள்ளி மாணவர்களுக்காக ராமகிருஷ்ண மடத்தில் நடைபெற்றது. 1958 ல் திருக்குறள் மாநாடு " பாசீர் பஞ்சாங்" உயர்நிலைப் பள்ளியில் பெரிய அளவில், பொது விழாவாக நடைபெறுவதற்கு திரு. சி. குமாரசாமி முக்கிய காரணமாக இருந்தார். 1966 ல் திருக்குறள் மாநாடு பொங்கல் விழாவுடன் சேர்ந்து நடைபெற்றது. 1970 களில் திரு. பாவாடைசாமி திருக்குறள் மாநாட்டை நடத்தினார். அதன் பிறகு ஒரு பெரிய இடைவேளைக்குப் பின் 1986ல் " திருக்குறள் பெருவிழா" என்று பெயர்பெற்றது. திரு. சி. குமாரசாமி தலைமையில் ஸ்ரீ ருத்திர காளியம்மன் கோயிலின் ஆதரவில் நடைபெற்றது.

1987 ல் தமிழ்மொழி பண்பாட்டுக் கழகம் திரு. வை. திருநாவுக்கரசுவின் தலைமையில் திருக்குறள் விழாவைத் தொடர்ந்து நடத்தியது. இக்கழகம் ஒரு சமயச் சார்பற்ற கழகமாக இருப்பதினால் அவர்கள் இவ்விழாவினைக் கோயிலில் நடத்த விரும்பவில்லை. அவர்கள் இவ்விழாவைக் கடந்த 3 ஆண்டுகளாக விரிவுரை மண்டபங்களில் நடத்தி வருகின்றனர்.

திருக்குறள் விழாவையொட்டி பல போட்டிகளும் நடத்தப்படுகின்றன. கணிதப் போட்டி, அறிவியல் போட்டி, ஓவியப்போட்டி போன்ற போட்டிகளும் புதிதாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன.

பகுதி 2

ஆ.மலர்வேந்தன் (பல்கலைக் கழகம் அறிவியல் 2)

திருமுறை என்றால் என்ன ? அதன் முக்கியத்துவம் என்ன என்பதைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையே சைவ சமய நெறியை மக்களுக்குப் பறைசாற்ற சிலர் இம்மண்ணில்கில் தோன்றினர். இவர்கள் மக்களுக்கு அறநெறியையும் இறை பக்தியையும் காட்டியதால், இவர்கள் மக்களால், நாயன்மார்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் யாவரும் சிவப்பித்தர்கள்.

"சிவனே சரணம்" என்ற நன்னெறிப் பாதையில் சென்றால் இறையருள் நிச்சயம் கிட்டும் என்ற உண்மையை மக்களுக்கு உணர்த்த எண்ணினர். இதற்காகவே காட்டையும் நாட்டையும் கடந்து, ஊரூராகச் சென்று இவ்வுண்மையை, பாடல்கள் வழியாகவும் செயல்களின் வழியாகவும் மக்களுக்கு உணர்த்தினர். இப்பாடல்கள்தான் திருமுறைக்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல் அமைகிறது.

நற்செயலில் ஈடுபடுபவர்களின் நிலை கண்டு போற்றுவது சாலச் சிறந்ததாகும். இப்போற்றுதல் இவர்களை மேலும் ஊக்குவிக்கும். இன்று, இங்கு, திருமுறை மாநாடு சிங்கையில் 1970 - ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடைபெற்று வருவதற்கு காரணமாக இருந்தவரை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வரவிருக்கிறோம்.

அவர்கள் பெரியவர் திரு. அம்பலவாணர். முதிர்ந்த வயதை அடைந்த போதிலும், 1970 - ஆம் ஆண்டு முதல் ஒரு மாநாட்டு குழுவின் உதவியோடும் இந்த நற்செயலை இவர் புரிந்துவருகிறார். மூன்று தினங்களுக்கு நீடிக்கும் இம்மாநாட்டினை இவ்வளவு காலமாகச் செம்மையாக நடத்திவருவது சுலபமன்று. பல இன்னல்களுக்கிடையே எதையும் சாதித்துவிடலாம், என்ற மனத் திண்மையோடு, எதிர்நீச்சல் போட்டு, செம்மையாக இம்மாநாட்டினை நடத்தி வந்திருக்கும் பெருமை பெரியவர் திரு. அம்பலவாணரையே சாரும்.

"மனம் உண்டானால் மார்க்கம் உண்டு" என்ற சான்றோர் வாக்கிற்குச் சான்று பெரியவர் திரு. அம்பலவாணர் என்று உரைத்தால் அது மிகையாகாது. இப்பணியில் அவருடன் சேர்ந்து பணியாற்றியவர்கள் திரு. விசுவலிங்கம், திரு. சங்கரலிங்கம், பேராசிரியர் கனகசுந்தரம், பேராசிரியர் சண்முகம், திரு. பழனியப்பன், டாக்டர் திண்ணப்பன் ஆகியோர் ஆவர். " ஏன் இந்த மாநாடுகள் நடத்தப்படவேண்டும்? ", "திருமுறைக்கும் நம் இன்றைய சிங்கப்பூர் வாழ்க்கைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

ஒரு மனிதனுக்கு இறை நம்பிக்கை மிகவும் அவசியம். அறிவியல் முன்னேறிக்கொண்டு போகும் மனிதயினம் நன்னெறியில் பின்தங்கி போகிறது.

திருமுறை சைவ சமயத்தைப் பற்றி தமிழில் விளக்குகிறது. நம் தாய் மொழியான தமிழிலேயே சைவ சமயத்தைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள திருமுறை மாநாடு உதவுகிறது. திருமுறை மாநாடு மக்களுக்குச் சிறந்த ஒரு வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக்கொள்வது எப்படி என்று காட்டுகிறது. மேலும் திருமுறை, எப்படி ஒவ்வொருவரும் நற்குடிமகனாக வாழ்வது என்பதைப் பற்றியும், நற்பண்புகளின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும், ஒருவன் சமுதாயத்திலும் வரலாற்றிலும் ஓர் உயர்ந்த நிலையை அடைய எந்தெந்த வழிகளில் முயலவேண்டும் என்பனவையும் நமக்குச் சைவ சமயத்தின் மூலம் விளக்குகிறது.

நம் சான்றோர் நமக்குத் தந்த திருமுறையின் மகத்துவத்தை நம் சமுதாயத்தினர் அறிய வேண்டும். திருமுறையை ஓதவேண்டும். ஓதினால் மட்டும் போதாது அதன்படி தத்தம் வாழ்க்கையை நடத்தவும் வேண்டும். இதுவே திருமுறை மாநாட்டின் நோக்கம். இந்த உயரிய நோக்கினை நினைவிற்கொண்டே திருமுறை ஓதும் போட்டியும் கடந்த சில ஆண்டுகளாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

தாங்கள் இந்து சமயத்தினர் என்று கூறிக்கொள்ளும் பலர் பிற சமயத்தைப் பற்றி கேள்விகள் எழுப்பினால், மண்ணில் விழுந்த மீன் போல் தினறித் திக்குமுக்காடுகிறார்கள். இந்நிலை மாறவேண்டும்.

பெரியவர் திரு. அம்பலவாணரின் முயற்சியையும் திருமுறை மாநாட்டு ஏற்பாட்டு குழுவின் செயல்திறனையும் நாங்கள் உளமாரப் பாராட்டுகிறோம். அவர்களின் பெருமுயற்சி வெற்றி நல்கும் என்றும், திருமுறை மாநாடு ஆண்டுதோறும் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டும் என்றும் மனமார விரும்புகிறோம்.

முற்றும்

தமிழ்மொழி ஆய்வும் புத்தக வெளியீடுகளும்

- பரமேஸ்வரி (பல்கலைக்கழகம், கலை 1)

மொழிஎன்பது உயிருள்ள ஜீவன் போன்றது.பிறந்தவுடன் ஒரு குழந்தையின் ஆற்றல்கள் நமக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால், அதே குழந்தை பலவிதமான சுற்றுப்புறங்களுக்கும், தழ்நிலைகளுக்கும் ஆளாகும்போதுதான் அதனுடைய குணநலன்கள் நமக்குத் தெரிகின்றன.

அதேபோன்று மொழியும் பலவிதமான ஆராய்ச்சிகளுக்கும் ஆய்வுகளுக்கும் ஆளாகும்போதுதான் அதன் சிறப்புத் தன்மையும் வெளிப்படுகிறது. தமிழ் இன்னும் உயிர்வாழ தமிழ்மொழி ஆய்வுகளும் புத்தக வெளியீடுகளும் முக்கிய காரணமாக உள்ளன. தமிழில் இந்த அளவு வளர்ச்சியும் இத்தனை ஆய்வுகளும் நடந்திருக்கின்றன என்றால் அதற்கு ஒரு மூல காரணம் Dr. அ. வீரமணி அவர்களே ஆவர்.

தமிழர் பேரவை இளையர் மன்றத்தை 1982 லும், சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக்கழக தமிழ்ப் பேரவையை 1975 லும் தமிழில் அதிக ஈடுபாடுள்ள அமைப்புகளாக உருவாக்கியதோடு நின்றுவிடாமல், அவை சிறப்புமிக்க ஆய்வரங்குகளைப் படைக்க ஒரு சிறந்த ஊன்கோலாய் இருந்திருக்கிறார்.

அப்படிப்பட்ட சாதனைகளை இந்த கருத்தரங்கில் பட்டியலிட்டு நமது ஆதரவை வெளிப்படையாகத்தெரிவிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்." ஊக்கம் உடைமை ஆக்கத்திற்கு அழகு " என்று பரைசாற்றினார் ஓளவையார். ஆனால், அப்படிப்பட்ட ஊக்கம் எனும் தீ ஒருவர் மனதில் வளரவேண்டும் என்றால் பாராட்டு எனும் எண்ணெயை நாம் ஊற்றிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் இன்னும் பல புதிய சாதனைகள் பிறக்கும்.

இந்தக் கட்டுரையில் நான் தமிழ்மொழி ஆய்வு என்று குறிப்பிடும்போது, தேசிய பல்கலைக்கழகத் திலும், தமிழ்ப் பேரவையிலும், கல்வி கழகத்திலும் தமிழுக்காகச் செய்து வரப்படும் சாதனைகளை மட்டுமே ஆராய்கிறேன். ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதையும், கல்வியல் தொடர்பான ஆராய்ச்சிகளையும் இலக்குகளாகக் கொண்ட கல்விக்கழகம் பற்பல ஆய்வுகளை நடத்தியிருக்கிறது. கல்விக்கழகத் தமிழ்த்துறை நடத்திய தமிழ்மொழி ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பை கீழ்வரும் அட்டையில் பார்ப்போம்.

1. எழுத்து சில சிந்தனைகள்
சொல் சில சிந்தனைகள்

Dr. சுப திண்ணப்பன்

2. எழுத்து சில சிந்தனைகள்

"

3. தமிழ் சில கூறுகள்

"

4. சிங்கப்பூர் தமிழ்
இலக்கிய வளர்ச்சி
- சமுதாய இயல்
கண்ணோட்டம்

திரு. ந.
கோவிந்தசாமி

5."இளங்கோவின்
இலக்கியத்தில்
முன்னேற்ற
சிந்தனை"

திரு. இராமையா

6. திருக்குறள் பற்றிய
ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

திரு இராமையா

7. கல்லோ காவியமோ
- ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரை
8. தமிழ் இலக்கியத்தில்
வளரும் சிந்தனைகள்
9. நாடக இலக்கியம்
10. பல்கலைக்கழக
மாணவர்களும் தமிழ்
இலக்கிய தேர்வும்
11. சிங்கப்பூர் தமிழ்
ஆசிரியர்கள்
எதிர்நோக்கும்
சவால்களும் சிக்கல்களும்
12. பிழை ஆய்வு - சிறந்து
கற்பித்தல் கருவி
13. Master of Education -
பிழை ஆய்வுக் கட்டுரை
14. சிறுகதை '88
15. நாவல்

Dr. சுப
திண்ணப்பன்

திரு. இராமையா

"

"

"

"

"

திரு நா. கோவிந்தசாமி

திரு சுப.
திண்ணப்பன்

இனிதமிழர்பேரவை இளையர் மன்றம் நடத்திய ஆய்வரங்கில் இளையர்கள் படைத்த கட்டுரைகளைப் பார்ப்போம்.

1. தமிழ்மொழி
2. தமிழ் இலக்கியம்
3. 1983ல் தமிழ்மொழி
4. 1983ல் தமிழ்
இலக்கியம்
5. 1984ல் தமிழ்மொழி
6. 1984ல் தமிழ்இலக்கியம்
7. சிங்கப்பூர் இளையர்களிடம் தனித்தமிழ்
- ஓர் அறிமுகம்
8. தமிழ் மொழியும்
நம் சமுதாயமும் -

மு இராசேந்திரன்
சு மனோகரன்
ஆ சொர்ணமங்கை

செ. தங்கவேலு

தமிழ் செல்வி

பொன். சுந்தரராசு

பரணன்

"

சக்திநாதன்

இனி சிங்கப்பூரில் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவை நடத்திய ஆய்வரங்கில் இடம்பெற்ற தமிழ்மொழி ஆய்வுகள் சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகளின் பட்டியலைப் பார்ப்போம்.

1. சிங்கப்பூர்த் தமிழ்
இலக்கிய வளர்ச்சி
ஒரு சமூகவியல் கண்ணோட்டம்
2. தமிழை இரண்டாவது
மொழியாகக் கற்றல் :
சில முன்னோடிக்
கருத்துக்கள்
3. எழுத்து - சில
சிந்தனைகள்
4. தமிழ் சொற்கள்
5. சிங்கப்பூரில் தமிழ்
பேச்சு - சில கூறுகள்
6. சிங்கப்பூரில் இளைஞர்
தமிழ் இலக்கியம்
7. சிங்கப்பூரில் தமிழ்
வளர்ச்சி
8. தமிழ் வரிவடிவ
மரபும் ஒலியளிலும்
9. அச்சுத்தொழில் வழி
தமிழ் வளர்ச்சி
10. சிங்கப்பூர் இலக்கியத்தில்
தமிழின் நிலை
11. தமிழின் வாழ்வும்
தேய்வும்
12. பலமொழி பண்பாட்டுச்
சூழலில் (தமிழ்)
இலக்கியத்தில் மதிப்பும்
பங்கும்
13. சிங்கப்பூரில் தமிழ்
கலாசாரம் பற்றிய
சில சிந்தனைத் துளிகள்
14. கலாசாரம் நிலைத் -
திருக்க தமிழ்மொழி
மேம்பாட்டுக் கழகம்
15. தமிழ், சமயம், சமுதாயம்
16. தனித்தமிழ் இயக்கத்தின்
நோக்கமும் பயனும்
17. சிங்கப்பூரில் தமிழ்ச்
சிறுகதை
18. சிங்கப்பூரில் தமிழ்
நாடகங்கள்
19. சிங்கப்பூர்த் தமிழ்
இலக்கிய வளர்ச்சியில்
மக்கள்-தொடர்புத் துறையின் பங்கு-
ஒரு மதிப்பீடு

நா.கோவிந்தசாமி

அ.வீரமணி

Dr திண்ணப்பன்

"

Dr ஆர் மார்த்தாண்டன்

பொன் சுந்தரராசு

ரமா.கலாமோகன்

Dr மார்த்தாண்டன்

சபாபதி

எஸ் ஜெயகுமார்

M. K. ஜபார்

இரா. தண்டாயுதம்

சி.வி. தேவன்நாயர்

"

பி.கோவிந்தசாமி

மெ.சிதம்பரம்

இராம.கண்ணபிரான்

எஸ் சர்மா

அ.முருகையன்

தமிழை வளர்க்க முனைவது எழுத்து. இலக்கியம் பிறந்த பின்புதான் இலக்கணம் பிறக்கிறது. அதனால் இலக்கியம் ஒரு நாட்டில் வளர்கிறது என்றால் அது அந்த நாடு செய்த நற்றவப்பயனேயாகும். இருந்தாலும் புத்தகம் வெளியிடுபவர்கள் பற்பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகிறார்கள்.

ஒன்று எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் பண்பலம் படைத்தவர்களன்று. இரண்டு குறைந்த செலவில் புத்தகத்தை அச்சிட்டு வெளியிடுவது என்றால் தமிழ் நாட்டில் செய்ய வேண்டியதாய் உள்ளது. மூன்று புத்தகங்களை இந்தியாவில் அச்சிடுவது என்றால் அங்கு நம்பிக்கையான தொடர்புகள் தேவை. நான்கு சிங்கப்பூரில் தமிழ் புத்தக விற்பனை மிகவும் குறைவு. ஆங்கில புத்தகங்களுக்கு கிடைக்கும் வரவேற்பு தமிழ் புத்தகங்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஐந்து அச்சிடப்பட்ட புத்தகங்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு இல்லை. ஆறு புத்தகங்களைச் சிங்கப்பூருக்கு மொத்தமாக கொண்டுவர பத்திரங்கள் தேவைப்படுகின்றன.

இவ்வளவு பிரச்சினைகளுக்கிடையே நூல் ஆசிரியர்கள் சொந்த செலவில் புத்தகங்கள் அச்சிட்டு வெளியிடுகிறார்கள் என்றால் அது மகத்தான சாதனையே.

1989'ல் வெளிவந்தவை

1. மா தியாகராஜன் - ஊன்றுகோல்
(விசுவநாதன் பதிப்பகம் ; 200 பக்கம்)
2. V.சுதர்மன் - வரலாற்று நினைவுகள்
(சொந்த வெளியீடு ; 211 பக்கம்)
3. அ. நா மெய்தீன் - நெஞ்சில் பதிந்த நினைவுப் படிவங்கள்
(தோழமை பதிப்பகம் ; 137 பக்கம்)
4. மு.தங்கராசன் - மகரந்தம் 158 பூவழகி பதிப்பகம்
மலர்க்கொத்து 124 பூவழகி பதிப்பகம்
சிந்தனை பூக்கள் 158 விஜயா சபரி பதிப்பகம்
உதயம் 180 விஜயா சபரி பதிப்பகம்
5. கடையநல்லூர் ஜமீலா ஆசை நெஞ்சங்கள் 90 பனிமலர் வரலாற்று
துளிகள் 90 பனிமலர்

வெளிவர இருப்பவை

1. ஏ பி சண்முகம் - தயக்கம்
2. சு. ரத்னாவதி - மேற்கே உதிக்கும் தூரியன்
3. இரா புகழேந்தி - ஒரு நெருப்பு தீபமாகிறது
4. முகிலன் - மனவீதி
நல்லமுடிவு, உருவமும் நிழலும்
5. பெரி நீல பழனிவேலன் - செம்பருத்தி
- ஒரு கிளையில் இரு கிளிகள்
6. இக்குவனம் - கவிதைக் கதம்பம்
- கவிதைக் கனிகள்
- சில துண்டு வெளியீடுகள்

7. கா.இளங்கோவன் -

8. நா. கோவிந்தசாமி

9. ஆ.பழனி

மேலும் அரசாங்கமும் புத்தகம் வெளியிட விரும்புவோருக்கு உதவி செய்ய முன்வந்திருக்கிறது . சமூக வளர்ச்சிதுறை அமைச்சு, தரமுள்ள கதைகளுக்கும் கவிதைகளுக்கும் அளிக்கும் புத்தக வெளியீடு உதவித்திட்டம்தான் அது.

இந்த உதவித்திட்டத்தை அரசாங்கம் வழங்கினாலும் அதில் உள்ள விதிமுறைகளோடு, விண்ணப்பிப்பவர்களின் படைப்பு ஒத்துப்போகாவிடில் அவ்வுதவி வழங்கப்படாது. அப்படியென்றால் எழுத்தாளர்கள் சொந்த செலவில்தான் புத்தகங்களை அச்சிடவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலையைத் தவிர்க்க நம்மிடையே தமிழுக்கும் தமிழ் புத்தகங்களுக்கும் முதலில் வரவேற்பு அதிகரிக்கவேண்டும்.

முற்றும்

MULTI-RACIALISM IN SINGAPORE'S TAMIL NOVELS

BY DR A. VEERAMANI

SINGAPORE TAMIL NOVELS

What type of Tamil novels are to be specified as Singapore Tamil novels? If the author lives in Singapore, writes and publishes the novel at the time at which the novel is published, it can be specified as a Singapore Tamil Novel. All of Singapore's Tamil novels have been published at the time in which their authors lived in Singapore. Although these books were printed in India, they were published both in India and Singapore.

The political history of Singapore imposes a limitation on the publication of Tamil novels. Till the year 1963, Singapore was considered a part of Malaya and until 1965, Tamil writers were encouraged to write with this in mind. Many writers were troubled when Singapore gained independence.

Singapore Tamil Novels are to be considered as comprising of geographical, political and cultural aspects. In the geographical aspect, it includes India and Malaysia. Where politics is concerned, it contains many historical eras. The cultural aspect of the Singapore Tamil Novels include India and Malaysia.

MULTI-RACIAL BACKGROUND OF SINGAPORE TAMIL NOVELS

Although all Tamil publications in Singapore are intended for the Tamils and are published in Tamil, they arise in a multi-racial society.

Although the number of Indians in Singapore is low, the number of Tamil publications had increased to a considerable level in the year of 1987 when we celebrated the hundredth anniversary of Tamil Literature.

Table 1 indicates how the philosophy of multi-racialism has changed throughout the history of Singapore.

Table 1

1940	1950-65	1965-78	1978-88	88-
English	M'sians	S'poreans	S'poreans	S'poreans
Others	Others	Malays Chinese Indians	Chinese Malays Indians	Chinese Malays Indians & Others

*1940: The English were regarded as belonging to the highest social class.

*1950-65: The philosophy of 'Malaysian Malaysia' based on a multi-racial concept was emphasised.

*1965-78: A common Singaporean identity was emphasised.

*1978-88: Although a common Singaporean identity was considered to be the ultimate goal, it was also evident that the three major races were not intended to attain a common status.

*1988: Indians, who ranked third during the multi-racial era, were pushed into the Indians and others strata.

The Indians are unable to stand together as one race where language, racial identity and cultural aspects are concerned. To the Chinese and Malays, the term 'Indian' refers to one who uses Tamil and is a Hindu by religion. Although Tamil has been recognised as a national Language, it has only become the language of the South Indians.

Racial identity and cultural aspects have prevented even the Tamils from becoming one race.

In this context, there are only two ways that a Tamil writer can undertake. One is to restrict his stories within the boundaries of the Tamil community. Another is to look at the Indian community as being part of a multi-racial society.

MULTI-RACIAL CONTACTS

It is easy for anyone who reads a Singapore Tamil novel to pick points on which to base his criticisms. It is possible for one to see several basic concepts underlying all these novels. The problems faced by the Tamil Community and women are considered to be core concepts.

The novel 'Alaigal' written by Singai M. Elangkannan and 'Unarvin Alaigal' written by Peri Neela Pazhanivelan have multi-racial relationships as their themes. The former goes into the relationship that exists between the Chinese and Indians while the latter explains the relationships between the Malays and Indians.

In 'Alaigal', multi-racialism is portrayed by the love relationship between a Chinese and an Indian. This relationship helps to bring out the racial identity that lies hidden between the two races.

On the other hand, in 'Unarvin Alaigal', a Malay Muslim girl named Saivani falls in love with a Tamil Hindu named Murugavel. This story portrays the difficulties that are encountered when two people belonging to different races or religions decide to marry.

In both cases, the non-Indian girls convert themselves into Tamils. They learn to speak the Tamil Language fluently, to wear a 'saari' and to adopt the Indian culture. However, these books do not portray Indian girls seeking men belonging to other races.

RACIAL IDENTITY

It can be seen from the above mentioned novels that Mr Elangkannan adopts the view that race, language and culture are inter-related while Mr Pazhanivelan rejects this view.

How do the Tamil writers, who base their novels on a multi-racial setting, preserve the Tamil or Indian identity?

The literati and the holders of high status positions in society are trying to establish an Indian identity based on the Tamil Language. Writers and other leaders, who are involved in achieving this, are adopting the principles of the Dravidian Movement as their weapons.

Novelists have thought of four ways in which we can preserve our unique identity in a multi-racial society.

- A) To identify ourselves with the Tamil Language.
- B) To preserve the purity of the race.
- C) To indicate our uniqueness through Tamil Literature.
- D) To show the Tamil's uniqueness.

Let us first look at the Tamil Language. All novelists have included informal speaking Tamil in their novels. The characters in all these novels are portrayed as possessing Tamil names. Each of these characters indicate their racial identity in a multi-racial society through the uniqueness of the language.

Preservation of the Indian identity through preserving the purity of the race has especially attracted the attention of two novelists. Cultural identity is emphasised by Mr Elangkannan in order that inter-marriages between races do not result in the extinction of the Tamil community. However, this is refuted by Mr Pazhanivelan. He

indicates in his novel that maintaining the purity of the race alone can preserve the Tamil culture. Debates as to how the uniqueness of the Tamils can be indicated in the novels have gained importance.

What methods have these novelists put forward to preserve the Tamil identity? All novelists have propounded several ways based on Tamil Literature to attain this. Mr Perumal, who wrote the novel 'Thuyarappaathai' suggests that one should adopt the teachings of the 'Thirukural' as the principles of his life. The author of 'Selvi', Mr A.P. Shanmugam, encourages one to study Thiru Valluvar and Thiru V.K. Mr Pazhanivelan states that all aspects that are necessary for the Tamil identity are found in Tamil Literature.

It is evident that novelists are opposed to inter-marriages between races, religions or languages in order to preserve the uniqueness of the Tamils in a multi-racial society. At the same time, they also put forward certain principles that one should adhere to in order to be considered a Tamil. However, there is no evidence that shows that the Tamils have actually attempted to show the other races their good qualities. It is also not shown, in these novels, what the other races in Singapore know about us.

CONCLUSION

So far, we have seen, to a certain extent, how multi-racialism has been handled by Singapore Tamil novels. All these novelists realise that it is impossible for the Tamils, who live in a multi-racial society, to function independantly. Characters in their novels are potrayed in such a way as to indicate that the identity of Tamil is embedded in individual feelings and relationships.

TRANSLATED BY PREMA NADESAN (ARTS 2, NUS)

TAMIL IN THE FUTURE

BY MR M.K.NARAYANAN

Tamil is one of the oldest languages in the world. It has a rich history of having produced remarkable literature that have stood the test of time. It is a language which will not face destruction. But can one be sure of this? The answer could go both ways.

In such a small country like Singapore in which the Tamil population amounts only to about one hundred ten thousand, one has to ponder about the future status of the Tamilians.

It is not unusual for a language to disappear if it is not spoken or written about. The same applies if other languages are spoken more often and if words from other languages infiltrate the existing language. Therefore if a language is not used in the four situations mentioned below the risk of losing it will be considerably increased.

- (1) the language must be taught in schools
- (2) the government must encourage and support the language
- (3) the language must be used for communication
- (4) the language must be socially recognised

In order for a language to survive, it must remain simple. If a language is raised to an elite status, its value will deteriorate just like Sanskrit and Latin. Sanskrit became a language of an elite class and could not be comprehended by an average man thus resulting in its destruction.

Variations between spoken and written form are a common feature in all languages. Some hold the belief that spoken Tamil should be recognised and accepted. It is thus no surprise that great Tamil leaders like Periyar and Kamaraja instigated political awareness and inspired Tamil consciousness in India through the use of simple spoken language. Nevertheless, we are not in the position to jump to the conclusion that spoken Tamil is good enough.

Tamil is spoken in different ways and styles in different parts of India. Some districts adopt words peculiar to themselves. It is estimated that there are about two hundred and eight thousand words in Tamil.

Tamil has been infiltrated by words from other languages. Such words had merged into the language and is now being used in spoken form. For example there are 6 Portuguese, 34 Telugu, 4 Kannada, 411 Arab, 486 English words mixed with Tamil. However, this is not an uncommon characteristic. English is now a world language and it would not have grown this far if it had not absorbed words from other languages.

When a four year old child is sent to kindergarten he learns English and Mandarin. A child who comes from a Tamil speaking home faces the task of learning two other languages but one who comes from an English speaking home reads and writes only one new language. Although Tamil kindergartens have sprung up here and there, it is not adequate. Only one school functions for about 2 hours every day. 19 other schools only hold classes once a week.

A child who goes to any of these schools need only face the task of learning one new language depending on whether he or she comes from an English or Tamil speaking home. When a child first steps into primary school, he faces problems with Tamil. He or she finds that written Tamil is very different from that which he spoke at home. On the other hand English seems no different from what he hears or speaks.

Some years ago, textbooks from India were used by our Tamil students until they were produced locally by our curriculum unit. Our local textbooks are well written and expressed and the credit goes to the editorial team.

About 20 000 Tamil students have gone through secondary education in the last 20 years. It is thus safe to assume that these people would know how to read or write simple Tamil, but surprisingly this does not seem to be the case. At the same time when one looks at the second language results it can be seen that the pass rate for Chinese and Malay students have increased this year but the corresponding results of the Tamil students are not promising.

Comparison of 1989 second language results with the past three years
(please refer to Table 1)

Whether a language is deep rooted in a race would very much depend on the literature that have been produced.
(please refer to Table 2)

From the table, we can see that short stories are not in such a bad state. Of the ten new people who have written 3 are permanent residents of Singapore. Therefore over the past 20 years only seven have emerged as short story writers.

In the 1960s 12 people wrote radio dramas. Of these, 2 have stopped writing in the 80s or they might have gone overboard. Thus only 3 who wrote in the 80s are new faces.

Stage dramas are in the worst state of affairs among the 4 categories. Only one new face came into the scene in the 1980s.

The figures for poetry are not very encouraging either. 19 people are presently involved in poetry writing and out of these only 4 are local talents. In conclusion, I should say that there was not much of an improvement in Tamil literature in Singapore.

Most parents who are above 45 years of age speak in English and Tamil to their children. Professionals and those who hold better jobs normally converse in English. Parents between 25-35 years of age mostly speak in English. If this trend continues, it would become a threat to the survival of Tamil in the future.

Tamil video tapes are yet another threat to our language. Dialogues are spoken in a mixture of Tamil and English and some of the dialogues introduce ungrammatical and obscure words which affect the development of the Tamil language.

Even the names that are now being given to Tamil children have undergone tremendous changes. Old Tamil names like 'Narayanan', 'Parvathy' have long since disappeared. Modern names like 'Navin', 'Sathish' and 'Yasheela' have sprung up.

With all these in mind one can envisage the status of Tamil in the future.

1. Tamil will only be a textbook language where a student only studies it in school.
2. The usage of Tamil will decrease considerably and even if used it will be more of "Tamglish" than Tamil.
3. 80% of the third generation families would be using English as a medium of communication.
4. Most people would communicate in English to each other.
5. Tamil names would soon disappear.

Recommendations

1. Use Tamil at home
2. Set up more Tamil kindergartens

3. Create a Tamil library at home
4. Encourage the studying of Tamil as first language
5. Local Tamil textbooks
6. Assessment books must be published in Tamil
7. Encourage participation in community centres and Tamil societies
8. Give Tamil names to children
9. Encourage Tamil language consciousness

TRANSLATED BY RAJESWARI (LAW 2,NUS)

TABLE 1

	1987	1988	1989	88/89
TAMIL	90% (1057)	87.2% (1069)	87% (1000)	0.2%
CHINESE	86.9% (27242)	85.8% (28713)	87.9% (29817)	+2.1%
MALAY	87.7% (5522)	89.2% (5239)	89.4% (4935)	+0.2%

TABLE 2

	1960s	1980s	New Faces
Short Stories	15	25	10(7)
Radio Drama	12	10	3
Stage Drama	13	7	.1
Poetry	25	19	4

CURRENT TRENDS IN MALAYSIA AND SINGAPORE NOVELS

BY MR KARTHIGESU

When we speak of the character of Malaysian Tamil literature today, we are talking about the literature of a minority group in a totally independent and developing nation. We are contrasting the works of the 80's against a background of a century old literary development.

As Dr Tham Seong Chee points out "It is the literature which searches for the values, the goals and the identity of our societies" following the many changes which has taken place after Westernisation made an impact in this part of the world.

The development of Malaysia following independence is remarkable. It can be said that the idea of the Indian community being a migrant lot has completely vanished from the minds of our new generation. The reason for this being the rapid promotion of the National Language and the policy of National Education. However the Indian community is one with a long tradition. In an environment of modernised economy, language and cultural surroundings a developing Indian community has to take into consideration the controversies which arise (the same controversies are faced by Indians in Singapore too).

Modernisation poses two threats to the culture of the traditional minority groups:-

1) In trying to bring about a national identity the government may try to eliminate or curb the cultural influences of minority groups.

2) The minority groups may themselves choose to do away with such practices due to western influence.

Both these factors are materials for the writer.

MALAYSIAN TAMIL LITERATURE

Three daily newspapers, weekend publications and about twenty weekly, monthly periodicals give support to literary works. Books are published and literature is given a further boost by radio broadcast. Apart from this, leaders of the Tamil community are supporters, making us, though small, a vibrant community.

REFLECTIONS ON SOCIETY

Literature is not an avenue of entertainment alone. It is the aim of majority of the writers to point out the ills of the society. Any form of literature inevitably reflects upon society. About 15 to 20 years ago many works depicted the life of a rural society, like in a plantation. The trend has changed now. Most works, especially short stories are woven around an urban setting. A survey which I conducted two years ago revealed thus. The writers of this works (who come from a similar background) are urban dwellers. It is a reflection of the increasing number of Indians who are leaving for the larger cities from their rural origins. Poverty, educational problems, political chaos, disunity, family conflicts and ethnic or traditional controversies were often the theme dealt with.

SHORT STORIES

Short stories often emphasised that lack of economic advancement among the Indian community is due to communal conflicts. For instance R. Shanmugam in his book tells us about a graduate who returns to his plantation to improve the lifestyle of his people, and how he meets with opposition from his own people, as a consequence

of which he loses his job.

Another book by Pon. Muthu relates the life of an idealistic journalist who opposes political cleavages. The indifference towards the Tamil language by the English educated Tamils is depicted in the book by V.Maniam.

Finally another problem of illicit liquor is dealt with in book by S.Punniawaan.

Among stories which speaks about the degradation of the Tamil community, there are works like (Eriyum Villakugal Eriyattum) which relates the life of a man who grabs his chance to make his fortune through poultry farm.

Emphasising the need for racial harmony the story (Peythangaluppal) tells us about a Malay man who assists a Tamil in time of need.

POETRY

Traditional poetry or "Marabu Kavithai" as it is known deals with social issues. Such themes are only second to more stereotype themes like praises for leaders, recollection of past glories and advices. The abuse of authority by National trade Unions and the misuse of Provident Funds have also been included as themes. However, in recent times, the arena of traditional poetry lacks imagination and substantial themes.

NEW POETRY

The new poetry or "Puthu Kavithai" makes up for what traditional poetry lacks. Though it deals with similar themes as other literary works, the approach towards these themes are authentic. These poetry comes in various emotional tones such as, humorous scepticism, dissapointment, and anger when they depict the social ills in the lifestyle of Tamils in Malaysia and India. The works of S.Muthusamy touching on the economic stagnation and other grievances of the Indian labour force following Independence potrays the futile attempt of our community trying to seek solutions for contemporary problems by fitting them into a framework of ancient "Puranas".

Usual themes like Love and Nature are also seen with a new outlook. New Poetry because of its original approach towards poetry comes more as a treat to readers than a threat to other forms of works. Those who worship traditional poetry or "Marabu Kavithai" are the ones who seek to kindle a rivalry between these two styles of poetry. Such new outlooks will enhance Malaysian literature for sure.

CONCLUSION

The characteristics of the works mentioned above are but an outburst of the wants of a community. They are emotional treatments of contemporary problems. They may not solve the problems but will go far in attracting the attention of the right people towards these ills.

TRANSLATED BY MOHAMMED ALI (ARTS 2,NUS)

STEPS TO IMPROVE EDUCATIONAL PERFORMANCE OF INDIAN CHILDREN

BY MR NATARAJAN

1. INTRODUCTION

The problem of falling educational attainment of Indian children has been the focus of concern among community leaders, over the decade. There have been many deliberations and discussions on the subject. Several factors have been identified as contributing to the problem. Ad-hoc solutions have also been suggested and even attempted by certain organisations.

The Tamil Representative council (TRC) highlighted the problem in the proceedings of the 6th Tamil Youth Seminar in June 1988. The papers submitted at this Youth Seminar present a comprehensive insight into the seriousness of the problem.

The statistics presented on the educational performance of Indian children in primary and secondary schools as well as on the enrolments of Indian students in the University and the other tertiary institutions indicated progressively marked deterioration in the quality of educational performance and attainments over the last 10 years.

Fewer and fewer Indian children are achieving high to get into the better courses at the primary, secondary and tertiary levels of education. At the same time more and more Indian children show low attainments, and they fall into the weakest areas of study as evidenced by:-

- * Over representation of Indians in the monolingual stream of the primary and the normal stream in the secondary school system.

- * Poor performance in English, Mathematics and Science which are crucial subjects for good upward educational mobility.

- * A natural gravitation towards the Arts and Social Sciences at the University level with under representation in Engineering, Science and Architecture courses.

The reasons for poor performance have been attributed to the following factors in general:-

- * Poor home support and environment

The home does not provide a supportive environment to study and excel in education. There is little supervision and far too many distractions like TV and the Video.

- * Lack of motivation

Family and peer influence are generally negative, with more and more under-achievement and failure.

- * Academic weakness

Weakness in the core subjects like English, Maths and Science right from the primary level contributes to weak educational performance.

- * Lack of information

Parents seem to lack relevant information on the educational system to guide and motivate their children to excel in school. They lack parenting skills in providing a good emotional climate and environment conducive to their education.

2. CO-ORDINATED ACTION

Attempts have been made to address the problem on a limited scale by certain organisations. Nevertheless, the problem appears to be growing bigger and wider, calling for a more co-ordinated effort of the entire community, to be taken on a more extensive and intensive basis, in order to improve the educational levels of Indian children.

Steps to improve attainment levels of Indian children need to be directed principally towards two main areas:-

- * Motivation of pupils to excel and attain high educational levels.
- * Enhancement of parent attitudes towards the importance of motivating their children to seek high educational attainment.

Pupils need to be motivated to excel in school and to stretch their potential to the fullest. They need to be imbued with good values and discipline to succeed. Parents, teachers and the community need to play their roles in encouraging and motivating pupils; and provide guidance, assistance as well as good facilities for pupils to develop their potential to the fullest.

Parental attitudes do play a very important part in the education of their children. It has been noted that parents in general pay little attention to their children's performance and study in school.

Parents need to be :-

- * made aware of their important role in providing a motivating influence and supportive environment conducive to what their children study in school.
- * informed of the education system and the various opportunities that are available in the system.
- * taught ways of supervising their children and their children's school-work, friends and leisure activities.

It is on this framework that this paper attempts to propose a plan of action involving various Community Centres, temples and other organisations and resources to improve overall attainments of Indian children. It is recognised that some steps have already been taken by different organisations in this direction. These are laudable efforts by themselves but to the extent that they are unco-ordinated, there tends to be duplication and dissipation of energy as well as limited resources, resulting in a lack of focus and impact in addressing the problem at large. What is proposed is a co-ordinated effort in all areas across the entire Indian population. Solutions addressing the problem lie in the co-ordinated and concerted efforts of different Indian bodies, institutions and organisations. It is also necessary to use the resources of the media effectively for publicity of essential information and programmes.

3. RECOMMENDATIONS

The Co-ordinating Body initiates a 5-pronged effort to address the key problems and issues presented in this paper. The target areas are :

- * provision of better quality and more intensive tuition, including study skills and pre primary classes.
- * motivation of Indian students to improve their academic performance.
- * parent education on the future value of education, including the appropriate use of the press and media.

* courses on careers guidance, including information on busarities, loans and other educational opportunities.

* fund raising to support all the above activities.

GIVING EMPHASIS TO SPOKEN TAMIL IN TAMIL LANGUAGE TEACHING IN SINGAPORE SCHOOLS

BY DR VANITHA SARAVANAN & MRS MAHA SRIPATHY

The present emphasis on written Tamil in Tamil Language teaching in Singapore schools needs to be reconsidered in the light of current research in language teaching and language learning.

This paper considers the considerable weighting given to written Tamil in the Primary School Leaving Examinations, that is, 80% for written Tamil and 20% for oral Tamil.

This has given rise to a cohort / generation of speakers from English-educated households who have perhaps achieved a certain level of competency in written Tamil but are unable to communicate orally in Tamil or conduct everyday conversation, for instance, with their grandparents, parents or classmates.

This paper will consider the following questions. How do we encourage English-educated pupils to use Tamil and communicate in Tamil? What approaches and methods can we incorporate for teaching communicative competence in Tamil into the Tamil Language syllabus, and what sort of curriculum materials can we design for spoken Tamil?

The Tamil students in Singapore classes have the following contrasting profiles : (i) that of the Tamil pupil who speaks mainly Tamil at home and (ii) that of the pupil who speaks mainly English at home.

Type (i) student speaks mainly Tamil at home and has little problems with Tamil Language learning, but his problem is his inability to manage other subjects - Maths, Science and English.

For type (ii) English is the main mode of communication. He understands Tamil when spoken to but finds it difficult to respond orally. He usually does well in other subjects but has problems with Tamil. It is this type of pupil who is the main concern of our paper today. Type (i) student needs help too but of another kind. Our paper is aimed at language teachers and our concern is with children from English speaking homes and who struggle to master Tamil. There has been little opportunity for language use in the typical Tamil Language classroom. The greater part of classroom time has been spent on finishing written exercises on grammar, memorising proverbs, learning spelling, vocabulary, composition writing and correction.

Yet Tamil pupils who attend English classes are already exposed to a wide variety of approaches - group work, pair work and interactive work. They are given opportunities to interact, do peer conferencing, role play, dramatise, negotiate meaning and to talk/use the language for carrying out tasks. The Tamil pupil thus comes with expectations to the Tamil language class hoping to interact instead of doing silent work.

As language teachers, we have to be aware that when the pupil appears to be trying to communicate, we should assume that the student has something important to say and that the attempt should be encouraged accordingly. We should help to extend his language.

Since the child's utterances may often be unclear or ambiguous, the teacher should try to understand the intended meaning before responding, rephrasing or extending what the pupil had contributed. When the teacher replies, the teacher should take the child's meaning as the basis of what to say next, confirming the intention and extending the topic or inviting the child to participate. Teachers should select and phrase their responses in such a way that the child has the ability to comprehend.

What are the objectives of language learning in Tamil in Singapore? The objectives for language learning in Singapore are the following : (a) functional uses (b) economic necessity and (c) cultural identity. It enables a Tamil to be able to appreciate and participate and be involved in his own culture-in music, dance or in the festivals, customs and traditions of his indigenous culture. Often the main mode of participation is spoken language, that is, the oral tradition.

There is one language learning principle that all language teachers ought to be aware of in their teaching, that is, speech is primary and innate. Every child from birth begins to respond to his mother's talk and quickly acquires speech to communicate his needs. Though one thinks that he has little language at this point, yet the child is able to communicate and satisfy his needs with his one or two word utterances-e.g. asking for milk. The mother is able to respond to the " limited" utterances because she makes the effort to understand and expand the child's utterances. Thus there is a need to build a strong oral tradition in language learning. There is also a need to provide rich input in the form of oral language. In the home, for instance, the mother provides this input by extending and expanding the language of the child. Thus the family, friends, peer groups provide a familiar environment where the child explores language. If he makes a mistake, he is not corrected in the same way as in the classroom where the teacher cannot resist correcting all the time, leaving him little chance in the classroom.

Why does he need to be involved in speaking activities in the language class? There are few opportunities to speak Tamil in the home, in the classroom or in the playground. The classroom should provide more interaction rather than silent work as the pupil needs to develop his linguistic skills.

Research in language in English and other languages shows that speech is primary and that you need speaking skills before you can learn to write.

- Pupils need to verbalise, to share with a peer/partner or a teacher his ideas and thoughts.
- This in turn helps the pupil to structure what he wants to say and write, that is, organise his thoughts, ideas and grammatical structures.
- Oral work helps the pupil to rehearse what he wants to say and write, that is, provides practice. This may be followed up by writing exercises after the pupils have had warming up exercises through oral work.
- Group work makes learning a less threatening situation as there is less fear of making errors when you have a chance to share and compare and refine your answers. Oral practice and peer interaction helps the pupil to rephrase, to reexpress and to choose better and more appropriate vocabulary and to find out whether your partner has understood what you meant to say and write. It enables the learners to set up their hypotheses and test them. Thus this approach links up both the skills of speaking and writing.

The following suggestions are made on how Tamil can be taught.

BEGINNERS

Oral stories / compositions or short story booklets written by pupils with the help of teachers using the following:

- (i) photographs / postcards / newspaper / magazine clippings or photographs of family / child / friends / siblings / relatives and during outings e.g. at the zoo, fun fair, Bird Park, Sentosa.
- (ii) photographs taken during special occasions: birthdays, festivals, religious occasions - Deepavali, Onam, Varusaperappu, Christmas, Thaipoosam, Ponggal, etc.
- (iii) Food, clothes, preparations for important days, rituals.

(iv) News Time, short story / incident / event on everyday experiences / neighbourhood happenings.

(v) Songs / rhymes, playing on words, making up rhymes / verses / songs / riddles / jokes about their favourite toys / dolls / food / games, etc.

(vi) Teacher helps to write up and print these stories and poems and record them on tapes. Play the tapes with the children following scripts. After practising and rehearsing, present in class with actions / mime (and costumes), etc.

Other procedures to encourage oral work:

(i) Use the following input to stimulate interest - encourage suggestions, ideas e.g. one-word suggestions / phrases / questions such as -What happened next? Who was there? Was it frightening? Was it funny?

(ii) Teacher then extends child's language and writes it up as correct, connected sentences with proper verb endings, etc.

(iii) Teacher / Pupil models (narrates) and others take turns.

(iv) Use other variations to completing the story with different endings.

INTERMEDIATE OR ADVANCE LEVEL LEARNERS

Students need to be oriented to the topic before they can speak. Provide input through the following:

- use of AVA to arouse interest e.g. a short story passage, a series of provocative statements, a tape recording / video clipping, a questionnaire, photographs / posters / postcards, exercises to build up the vocabulary needed for a task, worksheets and tasksheets.

Topics: Select topics within the experience of students and ask students to suggest topics e.g. family life, hobbies, sports, food, friends, holidays personal favourite experiences, past times.

Procedure: From controlled to fluency activities:-

- Use input to stimulate / encourage discussion / students work in pairs / groups and draft / write up what they want to present.
- Students share with other groups, peer group evaluation of the task.
- Teacher acts as a facilitator helping to extend, expand students language use.
- Teacher does not judge what is right or wrong.
- Teacher does not use up time giving explanations.
- Encourage feedback report from students.
- Students become aware of areas in which they have to improve when they report on how well they performed.

Role Play for Language Learning - Suggested Activities for Pupils

What's my line, picture role plays, filling up forms, Situational role plays e.g. at the shops, post office, bank or at home.

Improvisation : E.g. child has lost his pet and is asked to say what he will do.

Suggested procedure : -

- * Dialogue continuation
- * Prediction
- * Writing scripts based on situations
- * Suggesting background details or roles and how the situation is changed ie pet is found

Mime : Simple acts that describe pupils everyday routine experiences e.g. washing hands, combing hair, peeling an orange, riding a bicycle, picking up hot chips, rubbing cold hands, conducting a band, warding off an attacking bee, rowing a boat, walking on the

INDIAN FAMILIES UNDER STRESS

BY MRS L. THAMBYAH

The greatest number of Indian clients under stress are helped by the Family Welfare Services. So I shall highlight problems faced by these clients. I must say at this point that I have not made an indepth study of the situation but shall present an overview of problems met. Our sample is small and clients are mostly over 35 years old. It will be of interest that out of 62 cases, 40 are Indians, that is, about 66%. Percentages have been brought up to round figures.

Being in debt seems to have become an unavoidable way of life for a great number of families under stress. It is noteworthy that the debts do not arise out of a wasting of money on petty luxuries or even on the infamous dowry system that plagues folks from the middle and upper income groups. Rather, debts accumulate from an inability to meet expenditure on the basic necessities of life such as the HDB rentals and PUB bills. Old age, illness, joblessness and citizenship problems are contributory factors leading to debt. A non-citizen has to pay higher rentals than a citizen. The other factors mentioned are self-explanatory. The minimum expenditure for a lone destitute Singaporean has been pegged at \$154.91 p.m. by the Community Chest of Singapore. This is based on 1987 prices of basic materials. Public assistance for a single person is only \$120/- p.m. The poverty of these clients has left them no alternative but to live in overcrowded inadequately furnished hovels.

High rise living in limited space has had its toll on the network of family help sources that used to be available in kampong-style living. People have become so engrossed in the pursuit of better standards of living for themselves that they have little time for parents or siblings in distress. Moreover, they themselves often have a multitude of problems, like the daughter of a 63 year old client. Though she cares about her parents, she is unable to help them as she herself has to support an irresponsible husband and their children. Our elderly client has had his two legs amputated and a wife who is mentally ill. He has one son who is also mentally ill, but also has five other sons and two other daughters.

In our old folks' home, we have had a pensioner mother who was constantly harrassed by her alcoholic son and a man and woman who were driven to seek refuge with us because they were ill-treated by their children-in-law. It is a sad day when a newcomer to a family has the power to make life a misery for the most senior member of that household.

Devi P is a sweeper. She was married and they had four children. She is now living apart from her husband who is jobless and an alcoholic and a wife-beater. This poor battered woman is not even respected by her three sons who have no regard for AWWA female staff either. Their role model of a man's behaviour and attitudes towards women was that of a tyrant and an aggressor as expressed by their father's treatment of their mother. Perhaps, it is worth mentioning here that Indian mothers tend to be overprotective over their delinquent sons and will usually claim that their children are good but have been led astray by someone else. A mother in another ethnic group wanting pragmatically to punish her miscreant child often encourages a social worker to 'beat him till he dies'.

Devi P's total income (including financial aid from us) amounts to \$300/- p.m. Her monthly expenditure is \$359/-. Her only solution to make ends meet is to borrow money. Interest rates are wickedly high. She has nothing to pawn. She is trapped in a relentlessly moving wheel of misfortune.

Indian women in this strata of society show an incredible amount of resilience. Adversity brings out inner strength. Many of them have a bewildering loyalty to the domineering men who have been chosen to be their husbands. Kalyani Mehta, in her thesis - *A Study of Attempted Suicide by Younger Women in Singapore* - quotes one of her respondents as saying "Indian woman is trampled upon in the sense that she is taken advantage of by others, eg, her parents, husband and parents-in-law." This is true

of many of our Indian women clients and I think that I could add that even her children take advantage of her.

Several women do not seek redress because of embarrassment and fear of humiliation that could follow. Also, many of them are ignorant of the law and apprehensive of police and court procedures. Besides, as another of the respondents in Kalyani Mehta's thesis puts it, "Among Indians, marriage is a lifelong commitment and therefore, an Indian wife will try her utmost to make her marriage work."

It appears that to many Indian parents, marriage is the ultimate goal for their daughters - even if the poor girl is deaf, dumb or mentally disturbed or the proposed bridegroom has an unsavoury history. 'Get her married off and we've done our duty,' seems to be an accepted attitude. Girls, in filial obedience, submit to the arranged marriage. The new husband feels cheated when he discovers his bride's deficiencies. But he does not send her back to her parents. No, he uses her as a chattel, produces children and denies her basic rights and dignity. Present day intelligent and economically independent young women would understandably be reluctant to submit to this sort of arrangement. Three of the wives of our male clients have suffered mental illness as a result of an inability to cope with poverty and the stresses of marriage. Let me hasten to add that it is also grossly unfair to a young man to palm off on him a bride who he certainly would not have chosen had he been given the chance. One of our women clients who was deserted by her husband is deaf and dumb. Another woman, who is a widow, is intellectually disabled and four of her children are similarly disabled.

First and second generation migrant Indians are not surprisingly very traditional, culturally as well as religiously. Unlike traditional Chinese who may have wanted to return to China but were unable to do so because of the communist regime, Indians have been free to travel back and forth to India. This has often caused complications regarding citizenship for spouses and children.

One of our clients, a Singaporean national, has been in a dilemma because of the non-citizenship of her children. She is divorced from her husband but has been given legal custody of her children. In the Singapore context, where excellence is the desired goal, she put so much pressure on her daughter, hoping that excellent academic results would help in her application for citizenship. The result of this pressure was that the poor child eventually needed treatment at the Woodbridge Hospital. Despite this setback, the girl did quite well in her studies. Her application for citizenship has been turned down but an appeal will be made on her behalf.

Among our clients, we also have a small proportion of handicapped children. These families receive very little emotional support from their extended families. I do want to stress that no one is to be blamed for the presence of a disabled child in the family. Ignorance and superstition have often made relatives and members of the public look down on these families. This is a cruel approach to a situation that could arise in any home. What solutions could we offer to families under stress? Giving financial aid and tuition, though a tremendous help does not really get to the root of the problem.

Alcoholism could be very generously viewed as an escape from the depressing realities and hardships of life. But when it leads to wife-beating, squandering of a woman's hard-earned wages and bullying of elderly parents, it is definitely not acceptable.

Alcoholics Anonymous (A.A.) operates in Singapore and has helped numerous alcoholics while Al Anon, a subgroup of A.A., gives moral and emotional support to families of alcoholics. I am sure that if approached, this organisation would be happy to advise on the setting up of a Tamil Language branch of A.A. Facing up to a problem and doing something positive about it can only work to the good of one's family.

I wonder whether it is possible, within the organisational structure of Hindu temples, to make them the venue for family life programmes? Perhaps marital counselling for engaged girls could be organised by mature married women. They could be instructed on the realities and difficulties of married life as well as the happiness and difficulties are bound to be encountered. A parallel programme could also be run for

young men. So many young people enter marriage ill-equipped and ignorant of the new life they have embarked on. Marriage is not one movieland sequence of frolicking through ricefields and parks. Neither should it be regarded as the start of a life of submission and drudgery for a woman.

Young people could also be guided on acceptable behaviour and dress. If western clothes have to be worn they should be decent and tastefully chosen. The sari is among the most beautiful national costumes. It is graceful and elegant. Yet young women today wear it in ways that cheapen its beauty. Talks could also be organised on the importance of maintaining the traditional Indian respect for elders. It must never be forgotten that but for the efforts of the original migrant Indians, many Singaporean Indians would not be enjoying the good life that they do today. An awareness and concern for the less privileged in our society should be encouraged. It is alarming that 67% of our women clients over the age of 60 years receive no family support. Public education programmes concerning the aged and the disabled are urgently needed in Singapore.

Perhaps the Tamil Youth Club and the Tamil Reform Society could take up the challenge and do something about helping people to cope with the pace of this very rapidly progressing country. The inability of striking a happy balance between modernisation and tradition is also a cause of stress in many families. Parents and youths need guidance on the issues involved.

Many Indian women are employed in the service areas of the HDB and the Ministry Of Environment. Support services eg. creches could be run by one or more of the many Indian organisations in areas where there is a predominance of these women. Talks could be given on parenting, disciplining, budgetting etc. It is embarrassing and alarming that the percentage of Indian children and young people in the welfare homes is consistently above the national percentage of the population.

For information and guidelines, I want to mention that in my church on Sunday mornings we have support group activities for people at various stages of their lives. For the very young we have a creche as well as a Mums and Toddlers group on Wednesday mornings. Then we have Sunday School for children up to primary six level. After that they join Club Sunday which is for the early teens. For the late teens we have Youth Fellowship and there's the 19 Plus group for young people who have not yet entered the work force. Adult Fellowship caters, as its name implies, for men and women. We also have a Ladies Fellowship that ministers to the needs of women. From time to time we have courses for engaged couples and also for newly weds. Our Chinese congregation runs a special fellowship every Friday for the Elderly in the parish.

The Malays have Mendaki to help the disadvantaged in their community. The Chinese have the SAP schools. Perhaps it is time that the Indians should pool their resources and make a positive start to lift up the disadvantaged Indians of our country. Language and communal differences should be put aside in the interests of the community as a whole. It is up to the Indians to help themselves.

Finally we must also consider the needs of a group of Indian students who are under stress due to slightly different circumstances - being academically bright. They need to be ferreted out from primary school and be given opportunities to enhance their academic gifts. They do not have access to schools catering specially to academically bright Indian children. Many of them have had to discontinue post-school and university education due to family commitments. Given a conducive environment, I'm sure Singaporean Indian students could make a positive contribution to this country. I am not in favour of elitism or communalism but I am in favour of giving every child the opportunity to develop his or her potential to the full.

FAMILY RELATIONSHIPS

BY MRS KALYANI MEHTA

The changing pattern of Indian families in Singapore is a fascinating subject, yet it is sadly lacking in documentation and in-depth study. My paper is based not only on personal observation and experience, but also on the findings of research carried out on the phenomenon of attempted suicide amongst Indian women in Singapore.

1. GENERAL STRUCTURE OF INDIAN FAMILY AND CHANGING FUNCTIONS OF ITS MEMBERS

In the traditional Indian way of life, the family has always been given a prominent place as a focus of moral duties, affection and activities. The wife has a significant role in the household. She is expected to meet the physical and emotional needs of the family members, preserve the culture and socialise the children to carry on the tradition. The husband is expected to protect the wife. The eldest son, in the patrilineal system would usually bear the responsibility of looking after his elderly parents. This system of reciprocal duty kept the family unit together and ensured a smooth flow of support from generation to generation.

- (i) The traditional system of the extended families has been affected negatively by a variety of social factors. The Housing Development Board's policy of building small housing units has indirectly affected the extended family system. It has made it easier for children to live apart from their parents if they could afford it.
- (ii) The dissemination of Western ideas of individualism and independence through the education system indirectly prompted newly married couples to set up separate households.
- (iii) The breakdown of extended family system in the other main cultures of Singapore encouraged a similar pattern in the Indian community.
- (iv) The increase in dual career Indian couples has created inter-generational tension and conflict of value systems if the couple reside with their parents.
- (v) Another consideration to be taken into account is that in a complex urban system like Singapore, other institutions such as schools, workplace, clubs, community centres and informal peer groups compete with the family as arenas of social interaction.

2. SPECIFIC FAMILY RELATIONS:-

(i) GRANDPARENT AND GRANDCHILD RELATIONS

There are many barriers which prevent communication between grandparents and grandchildren. They are sometimes language barriers, wide differences in perception and values; physical problems such as the lack of hearing on the part of the grandparents and time shortage on the part of the young ones. However, in families where the middle generation takes the initiative to explain to the grandchildren the historical period which the grandparents survived, the 3-tier relationship is upheld positively.

(ii) PARENT-CHILD RELATIONS

At the outset, it is important to note whether the parent figure is of the first or second generation. If the parent figure is of the first generation, there will probably exist a "cultural" gap in addition to the generation gap. This was obvious in my study of Indian women, wherein I found the values and expectations between the two generations were great. Parents of the first generation tend to be more authoritarian and traditional. There are of course exceptions to this general picture. Since parents belonging to the second generation have usually widened their outlook due to Western education and mixing with other cultural groups, the inter-generational tension tends to be less.

The younger Indian generation in Singapore today is caught in a dilemma. Its members are posed with the ingenious task of harmonising the traditional and contemporary elements in their lives. This often leads to internal conflicts and frictions with parents. Frequent areas of conflict use the negotiations of freedom, the question of marriage and the issue of divorce.

(iii) INTER-SIBLING RELATIONS

Traditionally, in a household, the eldest child, especially the son, was accorded a great deal of respect. In the past, the families were larger and the elder brothers and sisters sacrificed and looked after their younger siblings. Today, Indian families, especially the middle class, tends to be smaller. It seems to me that the fewer the siblings the greater is the sense of competition as well as comparison by parents.

(iv) PARENTS-IN-LAW RELATIONSHIPS

Here again, I believe that the first generation parents-in-law are more conservative than the second generation ones. Generally speaking, married couples today dislike interference from the parents-in-law in their personal lives. This is related to the question of privacy and independence to lead one's life. A characteristic which is common among Indian families is the close emotional bond between mother and son. Sigmund Freud would call it the Oedipus complex. The mother would be too possessive over the son and the daughter-in law would have difficulties adjusting to the family.

(v) INTER-SPOUSE RELATIONSHIPS

Inter-spouse relationships have undergone great transition in the Indian community. It is inevitable that the discussion of inter-spouse relationships will include some analysis of the position of males and females in the family and society. Male dominance is found to be prevalent among Indians in Singapore across religious, caste, linguistic and regional barriers. However, my speculation is that the degree of prevalence of this phenomena of male dominance and female subordination is likely to change in the next decade.

Increased awareness of Indian women of their rights and improved educational opportunities would have a stabilising effect on the balance of male-female relationships. The recent figures of the labour force survey (1988) revealed that more than half the Indian women aged 15 years and above work outside the home. The increase in labour participation of Indian women requires the evolution of more flexible male and female roles.

Another area of social change is the divorce scene. According to the findings of Aline Wong and Eddie Kuo in their book "Divorce in Singapore" (1983), divorce is sought more by males than females in the Indian ethnic groups. The authors have commented that,

"The divorced woman (in the Indian community) is still considered as a social outcast, rejected by her own family and community."

This is the main reason why Indian women seldom seek divorce. Tied in with the issue of divorce is the rare incidence of remarriages of divorcees in the Indian society. The divorce rate for Indians has increased from 108 cases in 1980 to 153 in 1988 (these include non-Muslim and Muslim cases). With the increase in the rate of divorce, one can expect that in future there will be a rise in single parent households and elderly parents housing a divorced son or daughter. Needless to say, familial relationships will face readjustments in keeping with the changing household structure.

3. FACTORS WHICH DETERMINE THE QUALITY OF FAMILY RELATIONS

(i) An important factor is the government's emphasis on the family unit as a core feature of the national ideology. This would induce individuals to balance individualistic inclinations or ambitions with family demands.

(ii) Religious influence in the home engenders the feelings of closeness and unselfishness among family members. Religious knowledge taught in schools has awakened the interest in religion among youths. With the present consideration of reorganisation of this subject by the Ministry of Education, changes are imminent. Thus, religion itself could be a factor to foster a closer family spirit.

(iii) Free flow of communication within a family setting is important. This generation and the future generation will have to recognize the importance of existing ideas and feelings in a conducive atmosphere so that family relationships are maintained and developed over time.

In conclusion, positive family relationships can be an anchor of security and joy. Hence, like all other good things in life, we have to work for it.

DRUG ADDICTION IN SINGAPORE AND THE INDIAN COMMUNITY

BY DR S KUMARAPATHY

The problem of addiction is as old as mankind itself. Aldous Huxley in his book "The Doors Of Perception and Heaven and Hell" said :-

"That humanity at large will not be able to dispense with artificial paradises seems very unlikely. Most men and women lead lives at the worst so painful, at the best so monotonous, poor and limited that the urge to escape, the longing to transcend themselves if only for a few moments, is and has always been one of the principal appetites of the soul."

"All the vegetable sedatives and narcotics, all the euphoriantes that grow on trees, the halucinogens that ripen in berries or can be squeezed from roots - all without exception have been systematically used by human beings from time immemorial."

Modern science has added its quota of synthetic modifiers of consciousness. Unfortunately the synthetic compounds are produced at a faster rate than can be detected and evaluated by the regulatory agencies.

Some of you may want to know why an individual turns to drugs. Here too there is the controversy of NATURE vs NURTURE as the primary cause - i.e. genetic or environment. Below are some of the many reasons advanced for seeking drugs:-

- a) Physical - Desire for physical satisfaction.
Physical relaxation. Relief from sickness. Desire for more energy.
Maintenance of physical dependency.
- b) Sensory - Desire to stimulate sight, sound, touch, taste. Need for sensual-sexual stimulation. Desire to magnify sensorium.
- c) Emotional - Relieve from psychological pain. Attempt to solve personal perplexities. Relief from bad mood. Escape from anxiety. Desire for emotional insight. Liberation of freedom. Emotional relaxation.
- d) Interpersonal - To gain peer acceptance.
- e) Social - Subculture.
- f) Intellectual - To escape mental boredom. Out of intellectual curiosity. To study better (eg. increase in smoking and taking of amphetamines near exams).
- g) Creative - To improve creativity in the arts.

With the exception of alchohol and tobacco, all modifiers of consciousness cannot be taken except on doctors prescription. Otherwise, they are available illegally at considerable risks.

DEFINITION OF CERTAIN TERMS AND WORDS USED

Drug - Any chemical when introduced into a living organism leads to physiological effects which can be detected by objective means.

Drug Abuse - The consuption of a drug apart from medical use and in unnecessary quantities.

Habituation - This is characterised by a desire but not a compulsion to continue taking the drug with little or no tendency to increase the dose and no psychic or physiological dependence.

Addiction - Drug addiction is characterised by a craving, tolerance and psychic and physical dependence as well as developing and exhibiting psychological and physical abstinence syndrome. The distinguishing features are :

- (a) A desire or compulsive need to continue taking the drug and to obtain it by any means;
- (b) A tendency to increase the dose;
- (c) A physiological and physical dependence on the effects of the drugs; and
- (d) A detrimental effect on the individual and society.

In Singapore, drug addiction is controlled under the Misuse of Drugs Act, 1973. Its introduction and implementation coincided with the escalation of the drug problem in the mid-1970s. The Central Narcotics Bureau is the enforcement agency. Addicts requiring rehabilitation are sent to Drug Rehabilitation Centers managed by the Prison Department.

The drug problem here reached its zenith in 1977 to 1979. Table 1 will illustrate the extent of drug addiction in Singapore as evidenced by DRC admissions. From 1980 to 1986 it declined to manageable proportions. There was resurgence in 1987 and 1988 which can be attributed to increase in supply. It is to be noted that there is a small decline in the first five months of 1989. It will be seen that the problem of drug addiction is under control. That the problem is manageable is due to effective legislation, enforcement action and the compactness of the country. However, as a problem arising from unscrupulous persons exploiting human weaknesses and failings, eternal vigilance is necessary to keep it from getting out of hand. Also, like all social problems, it is subject to change and our response must be equally adept to meet changing circumstances.

Today, there are about 4000 to 4500 addicts undergoing treatment and rehabilitation at the Drug Rehabilitation Centres. An equal number are under 2 year urine supervision by CNB. The current success rate of our DRC programme as measured by the recedivist rate is :

1st timer	-70.8%
2nd timers	-76.2%
3rd timers	-80.5%
4th timers	-85.0%
5th timers and above	-78.9%

Table 2 shows the occupational characteristics of local addicts for 1988. The unemployed and low income groups constitute the largest proportion.

Table 3 gives you a breakdown of local addicts by educational levels. It can be observed that the addicts are mainly school drop-outs or educationally non-achievers.

It has been observed that drug addiction amongst the Indian community is manageable. The community is not over represented. Whether the situation will remain so will depend on the individual, family and community. It has also been observed that very few Indian girls are drug addicts. The obvious explanation is that they, being under strict parental control, are not allowed libertine life styles as compared to their male counterparts or other ethnic groups. Indian boys on the other hand are given freer rein. I am not advocating male chauvinism. It is a fact that in the Indian household the women are regarded as the repository and transmitters of our heritage of cultural and social values.

The typical Indian addict is a male aged between 20 to 29 years, predominantly in the lower income group and educationally a non-achiever. Due to lack of family guidance they have drifted into wrong peer groups and embraced the drug subculture.

In Singapore, the traditional Indian extended and joint family system have long given way to social progress and nuclear family. Further, both parents go to work to pay for the extras of modern affluent lifestyles. Consequently children are neglected. Deep-rooted traditional values which were the basis for simple healthy upright life styles are neglected. Children have inadequate companionship of parents and other family members.

Parents and family elders must inculcate traditional values that have stood the test of time viz :-

- a) Belief and faith in God or a supreme being.
- b) The path of righteousness.
- c) A strong sense of right and wrong.
- d) Strength of character to perservere and overcome the adversities in life.
- e) Strive for and choose the right and lasting solutions and not

- look for escapist options out of problems.
- f) Face the realities of life squarely and accept the consequences.
 - g) Develop and nurture physical and mental stamina.
 - h) Yoga.
 - i) Meditation.

Parents and elders should keep a discrete track of their childrens' activities and the company they keep. More importantly, they should cultivate an understanding relationship with their children such that when they are faced with problems they can turn to either parent for help instead of seeking help from unsavoury sources.

The role of the community and its organisations lies in nurturing, fostering and promoting shared traditional values. Next, it should provide facilities for social interaction and sporting activities. In the context of Singapore community, organisations should take on an activist role in helping members needing not only financial but also emotional and moral support. Promotion of healthy group and family activities is vital in a fast changing urban setting.

I will briefly touch on the revamped drug rehabilitation programme that was implemented in 1988. The new programme was evolved after a thorough review of the old one. In the past, drug addicts were considered and treated as patients. All addicts were put through a standard mass programme. The new approach is to consider addiction as a socio-behaviourial problem rather than a medical one. The addict should be held responsible for the consequences of his action. The limited resources should be channeled towards those who desire to be rehabilitated and who have shown a genuine effort to kick the habit. The recalcitrants will be committed to the DRC to undergo mass rehabilitation programme and kept away for specific periods to prevent them from self destruction and contaminating others outside. Briefly then it is a no-nonsense approach towards recalcitrants but compassionate and helpful to those who are responsive and seek change.

An Exit Counselling Programme has been introduced for the first timers who do not have any previous drug or criminal record. Essentially it is a 2 week "short, sharp and shock" treatment designed to impress upon them the hazards and futility of drug addiction. It consists of individual and family counselling supplemented by drill and exercise to build up a sense of physical and mental well being.

The rest of the addicts including ECP failures are subjected to a 5-stage programme of varying durations depending on the number of times he has been to the DRC and his response to rehabilitation. The 5 stages are:-

- a) Detoxification/medical observation (one week)
- b) Recuperation (about one week)
- c) Reorientation (one week)
- d) Drill and physical training (variable)
- e) Work therapy (variable)

CONCLUSION

I have attempted to give an overview of the drug problem with a little insight as to how it affects the Indian community. One must take a sanguine view. So long as human beings are gullible and vulnerable, there will be human vultures waiting in the wings to prey and exploit human failings and foibles. The price is eternal vigilance, guidance and tripartite action involving the Government, community and family. Failure will result in social criminal problems and wastage of our scarce human resources.

TABLE 1

**DRC Annual Admission Figures
(1977 to May 89)**

Year	Male	Female	Total
1977	6355	364	6719
1978	4932	417	5349
1979	2031	193	2224
1980	1730	145	1875
1981	2248	108	2356
1982	1936	107	2043
1983	2558	173	2731
1984	2332	150	2482
1985	2053	171	2224
1986	2548	135	2683
1987	2935	197	3132
1988	4272	248	4520
Jan-May 89	1493	118	1611
Total	37423	2526	39949

TABLE 2

**LOCAL HEROINE ADDICTS BY OCCUPATION
FOR 1988**

<u>OCCUPATION</u>	<u>NO</u>	<u>%</u>
Unemployed	2488	47.7
Labourers, Odd Job, Painter	1428	27.3
Factory Workers	105	2.0
Entertainers	22	0.4
Sales/Service Workers	427	8.2
(NS) SAF	46	0.9
(NS) Police	238	4.6
REG Fire Brigade	3	0.1
Regular SAF	1	0.0
Seaman	13	0.2
Technical and Related Workers, Carpenters, Plumbers	200	3.8
Clerical and Related Workers, Storehand, Supervisor, Office Boy, Despatch Rider	105	2.0
Professional, Administrative and Managerial Workers, Contractor (including businessman)	25	0.5
Students	19	0.4
Transportation Workers, Driver	94	1.8
Others	5	0.1
TOTAL	5220	100.0

TABLE 3
BREAKDOWN OF LOCAL ADDICTS BY EDUCATIONAL LEVEL

		No Formal Education	Attended Primary Education	Completed Primary Education	Attended Secondary Education	Completed Secondary Education	Tertiary	Total
1984	OLD NEW TOTAL	224 55 279	1492 417 1909	1 2 3	746 219 965	93 15 108	3 2 5	2559 710 3269
1985	OLD NEW TOTAL	235 38 273	1659 292 1951	5 2 7	877 172 1049	133 7 140	2 1 3	2911 512 3423
1986	OLD NEW TOTAL	198 28 226	1935 300 2235	11 5 16	919 158 1077	117 19 136	2 0 2	3182 510 3692
1987	OLD NEW TOTAL	178 38 216	1912 428 2340	17 13 30	1022 339 1361	142 42 184	2 0 2	3273 860 4133
1988	OLD NEW TOTAL	120 26 146	2581 720 3301	11 4 15	1290 452 1742	177 67 244	2 1 3	4181 1270 5451

SUICIDE AMONG INDIANS

BY DR. CHIA BOON HOCK

1. DEFINITION OF SUICIDE

Suicide by definition means the intent and act of killing oneself. When an individual so acts and his behaviour results in death, this death is defined as suicide.

2. SUICIDE AS A BAROMETER OF SOCIAL TENSION

Suicide is like the 'visible top of an iceberg', the last stage of various kinds of self destruction behaviour. It is a drastic and final act. An individual will not commit suicide unless he is under the most severe of 'social pressure'. Rational suicide, fanatic suicide or religious suicide are rare.

Thus, suicide rates can be used as a reliable indicator or 'barometer' of a country's social tension.

3. WORLD SUICIDE STATISTICS

Suicide is calculated as the number of deaths per 100,000 population per annum.

The world's suicide statistic vary from an all high of 44.9 in Hungary to an all low of 0.2 in Egypt. The suicide rates in Singapore is average - 10.7 per 100,000 per annum.

It is interesting to find that the countries with the highest suicide rates in the world are in Europe. Some of these countries with high suicide rates are the most cultured, civilized and most advanced technologically.

Example;

Suicide in Scandinavian countries had been extensively and intensively studied by Hendin. According to him 'boredom and impairment of incentive which destroy the zest of living within the welfare system are the reasons for high suicide rates'.

Unfortunately no official statistics of India are available.

4. SUICIDE RATES OF THE DIFFERENT ETHNIC GROUPS IN SINGAPORE

Singapore has a population of 2,586,200 in 1986. It is a multi-racial society comprising of;

Chinese	- 76.9%
Malay	- 24.6%
Indian	- 6.4%
Others	- 2.1%

In Singapore the Malays has the lowest suicide rate - 2%. Also in recent years the suicide rate for Malays has not increased inspite of massive resettlement of the Malays from rural attap huts to high-rise flats. In my opinion, the main factor for this is religion - Islam.

Indians, however, have the highest suicide rates in Singapore.

5. INDIAN SUICIDE

a. Sex/Age.

The Indian suicide rates have 2 unique features:

1. Extremely high suicide rates for the aged.

This is because the Indian population in Singapore were originally mainly migrants. In Singapore, we have remained some aged Indians who did not do well in the new country. They have no relatives. They are now poor, sick, unemployed and with no permanent abode. They find lives in Singapore too harsh for them. To many of them the but one solution is suicide.

2. In most countries, at all age-groups, more male than female commit suicide.

However at age-group of 15-24 and 34-44, we see a reverse sex ratio (more female than male commit suicide).

b. Trends Of Indian Suicide Rates.

The suicide rates for Indian for both sexes are rising from years 1957 - 1986.

c. Methods Of Suicide.

In Singapore the commonest method of suicide is leaping from high-rise flats. However, the Indians, unlike other races preferred to hang themselves rather than leap.

The other methods adopted by Indian females were:

1. burning oneself
2. throwing oneself in front of an on-coming train.

d. Factors Associated With High Suicide Risks.

1. 34% of the Indian suicides were suffering from severe physical illness.
2. 25% of the Indian suicides were suffering from psychiatric illness.
3. 8% of the Indian suicides were chronic alcoholism.

In Singapore, chronic alcoholism is most prevalent among the Indian.

e. Suicide Communications.

1. 15.6% of Indian suicides had previously attempted suicide.
2. 14% of Indian suicides had left behind suicide letters.

f. Occupation Status.

1. 64% of Indian suicides were economically inactive.
2. 28.9% of Indian suicides were unemployed.

g. Causes Of Suicide.

A.Venkabarao in his study of 'Suicide in India' states that in discussing the causes of suicide, one cannot remain unconcerned about the associated social cultural context.

In India, the common socio-cultural factors associated with suicide are:

1. Unwanted, forced and arranged marriages.
2. Intra-family conflicts, conflicts between mother and daughter-in-laws.
3. Women being barren or for not producing sons.
4. Women's chastity.
5. Men's impotency.

In Singapore the main psychosocial factors of Indian suicide are:

1. Marital problem
2. Love problem
3. Family problem
4. Job and financial problem
5. Examination problem

h. Suicide Letters

Fourteen percent of Indian suicides left behind suicide letters.

From reading these letters one can understand the thinking and feelings of suicide victims prior to their final acts.

CONCLUSION

Among the different races in Singapore, the Indian suicide rates for both sexes are the highest.

In Singapore, Indian females are more subordinate to their males than females of other races. Both as daughters and later as wives, they have not much control over their lives. Also more Indian females than females of other races committed suicide together with their youngs.

The Indians in Singapore, like the Chinese, are emigrant in origin.

Many Indian men leave their families in India. However, they regularly send finance home and when finance allows they return to India. Thus unlike the Chinese they still maintain very close ties with families back in India. But when unsuccessful they rather die here than go back in shame.

In Singapore, chronic alcoholism is prevalent among Indians especially of lower social class. The percentage of alcoholism among those who committed suicide is the highest for Indians (8%).

THE WORKINGS OF THE TUITION PROJECT

BY VIJAYALETCHUMI (ARTS 2, NUS)

When the National University of Singapore was first established, there was no such thing as the Tamil Language Society. Tamil students had links with the Tamil Language only until their Pre-university days and only few used it at home.

The Tamil Language Society was founded by the efforts of Dr A. Veeramani. He first started the Tuition Project in the year 1977, with himself as the advisor and under the Presidency of Mr Manoharan. This project was established with the aim of helping Tamil students to achieve better results in their GCE 'A' level exams. When this project was first conducted, the enrolment in these classes was 25 out of which 5 qualified to enter the university. This was the project's first success.

However, the Tuition Project was not carried out from the year 1978 to 1980. It was only commenced again in the year 1981 with the help of Miss Saraswathy and Mr Panneer. There were about 20 undergraduates teaching at these classes on a voluntary basis and about 250 students benefitted from this project.

The Singapore Tamil's Movement was conducting this Tuition Project from 1983 to 1984. However, the NUS Tamil Language Society has been conducting these classes from 1985 up till the present.

In the year 1985, the Tuition Project was conducted under the supervision of Miss Urangam. From 1986 to 1987, Mr Subramaniam was the Coordinator for this project. In the year 1988, Mr Rajendran was the Project Coordinator, while Miss Sasirega was the Assistant Coordinator with Miss Nirmala as the Committee member. These classes were conducted for twelve consecutive Sundays at the Umar Pulavar Tamil Language Centre from 1100 hours to 1300 hours.

In 1989, the Coordinator for this project was Miss Sasirega, Assistant Coordinator was Mr Elamaram and Miss Bavani, Miss Poongodi, Miss Rajaletchmi, Mr Sreetharan and Mr Rajendran were the Committee Members. A sum of \$5 per subject was collected from every student.

The NUS Tamil Language Society canvassed for this project by various means. Through these means, the registration forms were circulated among the Pre-university students.

The main aim of the NUS Tamil Language Society for conducting these classes is to help the Indian students to attain better grades in their 'A' levels thereby hoping to increase the number of Indian students for the degree courses in NUS. Besides conducting tuition classes, the Tamil Language Society also holds speeches concerning education.

By assessing the Tuition Project, the Tamil Language Society hopes to gain insight into its strengths and weaknesses. The problems faced by those who carried out the projects were also analysed.

At present, Tamil classes are also being conducted for kindergarten students on Sundays at various community centres. So what then is the reason for Indian students to remain behind in their studies inspite of these numerous aids that are being provided for them? It is important for us to analyse the reasons for this and as to how we should go about correcting the situation and enlighten the younger generation on the importance of education.

BY NALLIAH (SCIENCE 2, NUS)

The purpose of the Tuition Project is to enhance the educational capabilities of Indian students. The Tuition Project, with its low tuition fees, serves students who come from economically deprived homes.

In the Tuition Project, emphasis is given to subjects like Mathematics and Science. Students are not only guided in these subjects, but are also taught how to approach examination questions.

In Singapore, the Singapore Tamil Youth Club (STYC) and the NUS Tamil Language Society are conducting these Tuition classes on a very large scale.

The workshop on education conducted by the STYC in 1982 inspired the society to organise the Tuition Project. The papers that were presented in this workshop indicated the low educational attainments of Indian students in Singapore.

Tuition classes are conducted for both primary and secondary school students. Classes are held for twelve consecutive Sundays. The STYC, which has been conducting these classes for the past eight years, faced many problems. Finding quality teachers to teach at these classes was one of the problems. Most of these teachers were undergraduates and 'A' level students. As such the quality of teaching was perceived not to be of professional standards.

Another problem was finance. The tuition fees that is collected from students is not sufficient to cover the expenses of the Tuition Project. Therefore, the society has to indulge in various fund raising activities. Simultaneously, the society is also faced with a lack of manpower to carry out these activities.

The unavailability of a proper location to conduct these classes is yet another problem encountered. Problems such as

these continue to plague the quality of the project.

Therefore, it is insufficient for just a few organisations such as the STYC to strive for the educational betterment of Indian students. A separate organisation to enhance the educational standards of our youth is of imminent importance. Support and coordination of the Indian community would be most instrumental to the success of such efforts.

TRANSLATED BY PREMA NADESAN (ARTS 2,NUS)

PEOPLES' ASSOCIATION INDIAN CULTURAL GROUPS CO-ORDINATING COUNCIL

BY SHAHILLA (ARTS 2, NUS)

Indian Cultural Groups (ICGs) which made its debut in the 1970s were formed in the various community centers of Singapore. Social groupings and language were the basis for the formation of such groups in the early days. To name a few, they are Tamils Reformist Association, Singapore Indian Association, Thiravidar' Association and Nammakkal Society.

In the 1960s the Peoples' Association started forming community centres. It has been a popular spot for people of different races. It not only provided opportunities for cultural learning but served as a place for socialising. Nevertheless, it failed to attract the participation of Indians in general. This led to a cultural vacuum which was filled up by the appearance of Indian Cultural Groups in the 1970s. Today 44 ICGs have been formed in 126 community centres. Let us look at some of the aims of these ICGs.

- 1) To fulfill the cultural needs of Indians who have been scattered throughout the island due to housing resettlement;
- 2) To inspire and support cultural growth;
- 3) To create an awareness of the Indian culture and values among the other races and promote inter racial harmony;

In accordance with this aims, various classes such as dancing, singing, cooking and tailoring were conducted by the ICGs. One should say that these activities indeed gained support. However in time to come, as the activities increased, problems began to appear which threatened the survival of the ICGs.

The ICGs lacked finances and manpower. Furthermore, there was unnecessary duplication of activities by the different ICGs. These problems provoked the thoughts of our community leaders which were based on the following criteria.

- 1) Strengthening the unity of the ICGs in the various community centres.
- 2) A Co-ordinating Council to oversee the activities of the ICGs.
- 3) At the same time, maintaining the freedom of the individual ICGs.
- 4) Providing assistance to the various ICGs.

Due to the endless effort of Captain Govindarajoo, the plan to form a Co-ordinating Council was put into effect in 1986. Seven ICGs came together to form the Council, for which, Mr Chandra Dass and Dr Vasoo were selected as advisors.

The following were the aims of the Council

- 1) To co-ordinate the activities of the ICGs formed in the various community centers.
- 2) To conduct activities at national and district levels.
- 3) To promote the formation of more ICGs in the future.
- 4) To share the Indian Culture among the various races and promote its development.

After the formation of the Co-ordinating Council, marked improvements were visible. Activities were conducted at national level and such participation helped to promote the Indian Culture.

The Co-ordinating Council also pooled the resources together to conduct activities such as computer classes and kindergarten classes for the young. The Council was also able to build up contacts with the executive committee of the People's Association which proved valuable. Wider participation in national activities reflected well of the Indians and placed them in the national mainstream.

The efforts of the Co-ordinating Council is deeply appreciated and it should be encouraged to carry its future plans with the confidence of gaining the support and recognition from the Indian community.

TRANSLATED BY RAJESWARI (LAW 2,NUS)

RESEARCH IN TAMIL AND TAMIL BOOK PUBLICATIONS

BY PARAMESWARI (ARTS 1, NUS)

Language is like a living being. One is not able to know a child's capabilities at the time at which it is born. But when the child is exposed to various environmental factors, we are able to detect its unique capabilities and capacities. Just like that, when language is exposed to various researches and experiments, we are able to detect its nature and richness. One important contributor to the survival of the Tamil Language is research that is being done on the language and Tamil book publications.

Dr A.Veeramani has been a major contributor to the growth of Tamil Language in Singapore. He established the Singapore Tamils Youth Club (STYC) in 1982 and the National University of Singapore Tamil Language Society (NUS TLS) in 1975. He has also laid a good foundation for the organisation of seminars by these organisations.

The purpose of this paper is to indicate our support for such deeds by mentioning them in this Seminar. Enthusiasm is the foundation for improvements. But, in order for this to be present in a person, he has got to be constantly motivated. Only then can new changes take place.

When I mention the term 'research' in this paper, I refer to the research that is being done by the NUS Tamil Language Society and the Institute of Education.

The Institute of Education, whose purpose is to train teachers and to carry out research in education, has conducted various research projects. The following is a list of research papers by the Institute of Education Tamil Department.

TITLE OF PAPER	AUTHOR	SOURCE	YEAR
1)' Ezhuthu : Sila Sinthanaigal' ' Sol : Sila Sinthanaigal'	Dr S Thinnappan	4th Seminar NUS TLS	1983
2) "	"	5th Seminar NUS TLS	1986
3)'Tamil : Sila Koorugal'	"	6th World Tamil Research Conference	
4)The Growth of Tamil Literature in Singapore - A Sociological Perspective	Mr N Govindasamy	Seminar NUS TLS	
5)'Elangovin Ilakkiyathil Munnettra Sinthanai' 'Bakthi Ilakkiam'	Mr Ramaiyah	Youth Seminar NUS TLS	
6) Research Papers on 'Thirukkural'	"	'Thirukkural Vizha' TLCS	
7) 'Kallo Kaaviyamo- Or Aaivuk Katturai'	Dr S Thinnappan	'Ilakkia Karutharangu' Yishun JC	1989
8) 'Tamil Ilakkiyathil Valarum Sinthanaigal'	Mr Ramaiyah	National Reading Month Conference	1988

9) 'Naadaga Ilakkiam'	Mr Ramaiyah	'Ilakkia Karutharangu' Yishun JC	1988
10) Pre University Students & the Tamil Literature Exams	"	"	1989
11) Problems & Challenges Faced by Singapore Tamil Teachers	"	1988 Conference	1988
12) 'Pizhai Aaivu- Siranthu Karpithal Karuvi'	"	IE Seminar Action Research	1989
13) Master of Education - 'Pizhai Aaivuk Katturai'	"	6th World Tamil Research Conference	1987
14) Short stories '88	Mr N Govindasamy	'Ilakkia Karutharangu' Yishun JC	1988
15) Novels	Dr S Thinnappan	"	"

Now let us look at the reserach papers on the Tamil Language that were presented at the Seminars organised by the Singapore Tamils Youth Club.

1) Tamil Language	Mr M. Rajendran Mr S. Manoharan	Youth Seminar	1982
2) Tamil Literature	Ms A. Sornamangai Ms Janci Rani	"	"
3) Tamil Language in 1983	Mr S. Thangavelu	2nd Tamil Youth Conference	1983
4) Tamil Literature in 1983	Ms Tamil Selvi	"	"
5) Tamil Language in 1984	Mr Pon Sundarasu	3rd Tamil Youth Conference	1984
6) Tamil Literature in 1984	Mr Paranan	"	"
7) 'Singapore Ilaiyargalidam Thanithamil - Or Arimugam'	"	4th Tamil Youth Conference	1985
8) Tamil Language & Our Society - An Outlook	Mr K. Sakthinathan	"	"

Now we shall look at the research papers on the Tamil Language that were presented at the Seminars organised by the NUS Tamil Language Society.

1) Growth of Tamil Literature in Singapore - A Sociological Prespective	Mr N. Govindasamy	2nd Seminar	1979
2) Tamil as a Second Language - Some Leading Views	Dr A. Veeramani	"	"
3) 'Ezhuthu - Sila Sinthanaigal'	Dr S. Thinnappan Mr M. K. Narayanan Mr Gopalakrishnan	4th Seminar	1983

4) 'Tamil Sorkal - Sila Sinthanaigal'	Dr S. Thinnappan	5th Seminar	1986
5) Aspects of Tamil Speech in Singapore	Dr R. Marthandan	"	"
6) Tamil Literature for Youth in Singapore	Mr Pon Sundararasu	"	"
7) Growth of Tamil in Singapore	Mr R. Kalamohan	"	"
8) Phonetics and Phonology of Tamil	Dr R. Marthandan	6th Seminar	1987
9) Growth of Tamil through Typewriting	Mr Sabapathy	"	"
10) The Status of Tamil in Singapore Literature	Mr S. Jeyakumar	3rd Seminar	1981
11) 'Tamizhin Valvum Theivum'	Mr M. K. A. Jabbar	"	"
12) The Role and Regard for Tamil Literature in a Multi-cultural Environment	Mr R. Thandayutham	"	"
13) Thoughts on Tamil Language & Culture in Singapore	Mr C.V. Devan Nair	"	"
14) Tamil Language Development Centre for the Maintenance of Tamil Culture	"	1st Seminar	1977
15) Tamil, Religion, Society	Mr P. Govindasamy	"	"
16) The Purpose and Aims of 'Thanithamil Iyakkam'	Mr M. Sithambaram	"	"
17) Short Stories in Singapore	Mr R. Kannabiraan	"	"
18) Tamil Dramas in Singapore	Mr S.S. Sarma	"	"
19) The Role of Telecommunication in the Development of Tamil Literature in Singapore	Mr A. Murugaiyan	"	"

Problems that are encountered in the publishing of Tamil books:

- 1) Finance - The need to publish books in India in order to cut costs.
- 2) The difficulty of establishing reliable contacts in India.
- 3) The size of the market for Tamil books in Singapore.
- 4) Bureaucratic difficulties in transporting Tamil books in bulk from India to Singapore.

Amidst all these difficulties, it is indeed a great achievement for Tamil Writers to publish books at their own costs.

Moreover, the government of Singapore has also come forward to aid those who wish to publish books. A grant is given on a selective basis by the Ministry of Community Development to those who wish to publish quality stories and poems. However, in order for this to be granted to individuals, their products must meet the requirements set by the policy. For those that do not meet the requirements, this aid is not granted. In this case, the individuals have to come up with their own funds to publish their articles. To prevent this, the demand for Tamil books should go up in our community.

TRANSLATED BY PREMA NADESAN (ARTS 2, NUS)

CSN

U

fPL4760

Tls

7

smccs

P. By. Tex Printing Co (P) Ltd.

SING
MA
COL

CL
ST